MARION LENNOX

Copiii lui Tom Bradley

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de ELENA MITU

Capitolul 1

Dacă lui Tom i-ar fi spus cineva că, până la sfârşitul zilei, va ajuta la naşterea a nouă suflete, s-ar fi întors şi s-ar fi îndreptat spre Darwin. Dar nu era cazul, aşa că nici nu se opri.

Nu putea. Ploua cu găleata, de parcă s-ar fi spart norii. Desigur, ar fi trebuit să tragă pe dreapta şi să aştepte până când drumul devenea sigur, dar era în vacanţă. Nu era o urgenţă. N-avea cum să intervină pentru întârzierea zborului şi se săturase de această ţară.

Dar un câine apăru în faţa maşinii.

Trase nebuneşte de volan. Maşina alunecă, împrăştiind apă în jur, iar marginea maşinii lui sport se izbi de camioneta care venea din faţă.

Rose se apropia de capătul drumului. Nu voia decât să ajungă acasă, în patul ei. Sigur, ar trebui să tragă pe dreapta şi să aştepte ca furtuna să se mai potolească. Camioneta ei veche nu era sigură pe o astfel de vreme, dar numai cerul ştia cât va mai dura ploaia, iar spatele o durea îngrozitor.

Maşina apăru de nicăieri.

Zări o siluetă, poate un câine, undeva în mijlocul drumului, iar o maşină alunecă prin apa de pe şosea, îndreptându-se din lateral

spre maşina ei.

N-avu timp să facă nici o mişcare. închise ochii, strânse volanul şi aşteptă impactul.

- Vă simţiţi bine?

Era o voce de femeie. Tom deschise un ochi si se strâmbă. Il deschise si pe celălalt si se strâmbă din nou.

Ploaia pătrundea prin parbrizul spart, iar dincolo de râurile de apă se zărea ceva.

Era o faţă, privind neliniştită prin geamul spart. Dar ce faţă!

E superbă, îşi spuse el, ameţit. Absolut superbă! Femeia avea ochi imenşi, albaştri-cenuşii, iar pielea albă era presărată cu pistrui. Părul şaten era ud de ploaie şi i se lipise de faţă.

Nu sunt prea multe femei care să arate minunat udate astfel de ploaie, hotărî el, reuşind cu greu să-i zâmbească, în încercarea de a o linişti.

Ce-l întreba? îşi spuse el, încă nedumerit din cauza şocului. Oare se simţea bine? In cele din urmă, răspunse;

- Da...

- Sunteţi sigur?

Vocea era în continuare disperat de îngrijorată.

Ceaţa se mai risipi din faţa ochilor lui. Apa care îi cursese pe faţă avusese un efect bun-îl ajuta să-şi limpezească gândurile. Acum privi în ochii femeii, reuşind să vadă cu adevărat. In afară de îngrijorare, pe figura ei se citea epuizarea, ca şi cum nu s-ar mai fi odihnit de o bună bucată de vreme.

- Maşina este distrusă, spuse ea, iar vocea îngrijorată era la fel de frumoasă ca figura.

Tom încercă să se gândească, dar era prea dificil. Probabil că se lovise destul de serios la cap. Era conştient că zâmbea larg, ca un idiot, ceea ce era stupid din moment ce maşina lui fusese distrusă.

Eleganta Alfa Romeo, închiriată pentru perioada vacanţei, nu era construită să reziste impactului cu un...

Cu un ce? Intr-un fel, reuşi în cele din urmă să privească prin geamul spart şi dincolo de faţa femeii, descoperind o camionetă Dodge, care pătrunsese deja prin jumătate din maşina lui.

Oh, Doamne!

Aşadar... Se simţea bine?

încercă să se mişte, încet şi cu grijă. Nici o durere! Poate că picioarele îi fuseseră secţionate. Poate de aceea nu le putea simţi.

- Din maşina dumneavoastră a început să iasă fum, continuă vocea femeii. Poate ar fi mai bine să încercăm să vă scoatem.

Ar fi bine. Tom se gândi o secundă la motivul din care se putea întâmpla asta, apoi fu imediat de acord cu ea. Ceaţa din mintea lui dispăru în întregime. Dacă era un lucru la care se pricepea, acela erau focurile, iar situaţia nu se prezenta prea bine în acest moment.

- Nu cred că puteţi ieşi pe portiera de lângă dumneavoastră, îi spuse femeia. Pare să fie blocată. Va trebui să încercaţi să ieşiţi pe cealaltă. Aşteptaţi puţin...

Cinci secunde mai târziu, în timp ce Tom îşi retrăgea picioarele intacte ca prin minune peste resturile frânei şi acceleraţiei, faţa ei apăru în dreptul celeilalte portiere. Din fericire, portiera se deschise repede.

Orice s-ar deschide, îşi spuse bărbatul încă în stare de şoc. Orice, pentru o astfel de femeie!

- Puteţi să vă îndreptaţi spre această uşă? întrebă ea. Nu sunteţi blocat?

- Nu.

De fapt, era mai uşor de spus decât de făcut. Era prea mare ca să poată să se strecoare cu uşurinţă peste scaune.

- Pot să vă ajut?

Femeia începu să se aplece, dar brusc, trase aer în piept, retrăgându-se de lângă maşină.

- îmi cer scuze, răsună vocea ei slabă de undeva din apropiere. Nu cred că pot să mă aplec... O să aduc stingătorul de incendii...

Un alt geamăt răsună din direcţia din care venise vocea ei. Brusc, Tom începu să se agite, ca şi cum incendiul s-ar fi declanşat deja.

Până acum, fusese preocupat doar de el însuşi, dar din vocea femeii răzbătuse durerea. O durere puternică. Nu contează cum mă simt, îşi spuse el. Deodată, era foarte îngrijorat pentru ea.

Două minute mai târziu şi după încercări repetate, reuşise să se elibereze.

Faţa dispăruse.

Poate că visase, îşi spuse el confuz, uitându-se în jur în timp ce ploaia cădea în rafale pe umerii lui. Işi imaginase că femeia fusese lângă maşină, că poate căzuse pe drum, dar nu era de găsit nicăieri. Capul începuse să-l doară. Poate că şi-o imaginase.

Nu. Desigur, fusese lovit la cap, dar o văzuse cu siguranţă. Tom se ridică şi se uită în jurul lui prin ploaia care cădea, încercând să raţioneze, în timp ce cerul părea că se revarsă deasupra lui.

In afară de cele două vehicule care se loviseră, nu se mai zărea nimic în jur. Era un drum pustiu de ţară- sau poate nu era pustiu, dar localnicii aveau mai multă minte decât să se aventureze pe afară într-o astfel de vreme. In depărtare se zăreau câmpuri cultivate, precum şi câteva vaci care păşteau, dar nimic altceva.

Sau poate că mai era ceva mai departe, dar ploaia îl împiedica să zărească la mai mult de câţiva metri.

Femeia trebuie să fie pe undeva. Poate dincolo de marginea drumului.

- E cineva aici? Nu pot să văd.

Tom făcu doi trei paşi înainte, apoi se împiedică. Lovise ceva cu piciorul, dar nu era o femeie.

Câinele stătea în mijlocul drumului. Când stătuse în picioare, nu-l putuse vedea, dar acum îl zărea destul de bine. Nu putuse să nu-l lovească, şi nici n-o făcuse. Picioarele nesigure îl trădară şi ateriză în genunchi.

Aşadar, aceasta era cauza accidentului. Tom reuşi să-şi înghită cuvintele care îi veniseră pe limbă, gândindu-se că femeia

poate să-l audă, de undeva din apropiere. Se ridică greoi, clătinându-se pe picioare în timp ce privea câinele. Acesta rămăsese în mijlocul drumului, patetic şi resemnat. Poate voia să se înece în ploaie...

Oare îl lovise?

Cu cât îl privea mai mult, cu atât era mai sigur că nu. Câinele nu părea să fie rănit, chiar dacă părea să sufere destul de mult. Tremura încet, scoţând un fel de scâncete şi privindu-l cu ochi mari şi trişti. Era atât de slab, încât i se puteau zări coastele, dar o mişcare îi permise să vadă abdomenul proeminent. Era o căţea, aproape moartă de foame, dar pe punctul de a făta.

Tom o privi cu compasiune. Biata de ea! Se aplecă s-o mângâie încet pe cap. Nu prea avea ce să facă s-o ajute.

- Fetiţo, e în regulă, nu te-am lovit, spuse el. O să am imediat grijă de tine. Dar, mai întâi, unde este doamna?

Câinele îl privi cu tristeţe, dar nu făcu nici o mişcare. Era ca şi cum ar fi fost prea mult să se mişte măcar un centimetru.

Bărbatul hotărî să nu mai piardă timpul. Se ridică în picioare. Prioritatea era să găsească femeia.

Trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

- E cineva?

Se simţea jenat, strigând în ploaie. Cineva trebuia să fie prin apropiere. Ploaia îl orbea.

- Unde sunteţi?

Trebuia să fie aici.

- Sunt aici...

Femeia apăru din spatele camionetei, ducând un extinctor. Era aproape la fel de mare ca ea. în timp ce o urmărea cu privirea, ea făcu doi paşi şovăitori şi se împletici spre el.

O prinse în ultimul moment. Tom Bradley era foarte bun la mişcări rapide în situaţii de urgenţă- la urma urmei, aceasta era slujba lui! Aceasta nu era o excepţie. Braţele lui se strânseră în jurul ei şi o ridică în braţe.

Era timpul pentru o nouă surpriză. Femeia era însărcinată, iar sarcina părea foarte avansată.

Abdomenul ei era impresionant. Restul corpului era suplu, aproape prea subţire, dar sarcina era mai mult decât vizibilă. în timp ce o ridică în braţe, femeia gemu uşor. Era clar că nu se simţea bine.

Dar îşi revenea repede.

- îmi pare rău. Vă rog să mă puneţi jos. Mă simt bine.

- Dacă vă dau drumul, o să cădeţi.

- Nu. Probabil m-am împiedicat de ceva, declară ea, începând să-şi revină, iar vocea ei devenind din ce în ce mai fermă. Extinctorul este foarte greu.

- Desigur, mormăi Tom. Nu puteţi să-l căraţi pentru că este greu. Ei bine, o să car extinctorul, pe dumneavoastră, plus ce mai aveţi, şi nici măcar nu voi simţi greutatea. Sunteţi rănită?

- Nu, sincer, răspunse ea, încercând să-l oblige s-o lase jos.

Brusc, abdomenul ei păru să se mişte. Ba nu, era clar că se mişca.

Ochii lui Tom aproape ieşiră din orbite.

Era prea mult pentru el. Poate că era obişnuit cu situaţiile de urgenţă, dar doamnele însărcinate nu făceau parte din îndatoririle lui de serviciu.

- Sunteţi sigură că nu sunteţi rănită? reuşi el să şoptească, urmărind fascinat mişcările. Din vocea dumneavoastră, mi se pare că suferiţi.

- Nu sufăr, declară femeia, flxându-l cu hotărâre cu ochii ei de un albastru luminos. Sincer, mă simt bine. Am coborât din maşină singură, ceea ce e mai mult decât aţi făcut dumneavoastră. Nu vă mai uitaţi aşa la gemeni şi lăsaţi-mă jos, vă rog.

Gemeni? Oh, Doamne! Dar în nici un caz n-o va pune jos.

- Nu, doamnă, clătină el din cap. Nu până când nu voi găsi un loc uscat.

- In camionetă, în acest caz.

- In camionetă?

- In cazul în care n-aţi observat, nu prea este afectată, observă ea cu răceală. Nu datorită dumneavoastră. Conduceţi întotdeauna ca un nebun în astfel de condiţii?

- A fost un câine.

- Un câine...

- In mijlocul drumului. Nu voiam să-l lovesc.

- Aşadar, m-aţi lovit pe mine.

- Imi pare rău, dar...

- Instructorul meu auto mi-a spus să nu trag niciodată de volan în încercarea de a evita un animal, îl întrerupse femeia cu fermitate. A spus că e mai probabil să-l lovesc în aceste condiţii, deoarece nu ştiu unde să se ascundă. Dar, oftă ea, era o femeie. Făcea parte din jumătatea raţională a populaţiei, cea care nu este sensibilă în ceea ce priveşte animalele.

- Nu mai spuneţi, mormăi Tom, nereuşind să-şi reţină un zâmbet.

Luminiţa de amuzament din ochii ei era fascinantă. Bărbatul o privi
uimit. Udă şi lovită, mai avea forţa să glumească?

- Ba spun.

Dar râsul ei dispăru brusc, odată cu luminiţa din priviri. Nu gemu, dar îi era clar că făcuse un efort să-şi reţină expresia suferinţei. Durerea se întorsese.

- Sunteţi rănită, observă el îngrijorat.

- Nu, doar că mă doare spatele. Am avut-o şi înainte de acest accident. E din cauza gemenilor.

- A gemenilor?

- V-aţi holbat deja la ei, ridică ea din umeri, ridicând o mână ca să-şi protejeze ochii de ploaie. N-aţi observat că sunt f însărcinată?

- Am observat, răspunse el. Păreţi pe punctul de a vă mări familia. Gemeni...

Respiră adânc, încercând să se relaxeze. Ştia că situaţia îl depăşea. N-ar fi vrut să pună următoarea întrebare, dar într-un fel era imposibil s-o evite:

- Sper că n-aţi intrat... adică nu sunteţi în travaliu, nu?

- Nu, veni răspunsul hotărât. în nici un caz. Termenul este peste trei săptămâni, iar medicul m-a asigurat că nu vor veni mai devreme.

- Nu? ridică Tom din umeri, îndreptându-se spre camion. Sunteţi imensă. Am impresia că veţi naşte în orice clipă.

- Sunteţi medic?

- Nu, doamnă.

- în acest caz, nu aveţi de unde să ştiţi. V-aş fi recunoscătoare dacă nu m-aţi mai privi cu atâta teamă şi aţi crede cuvintele medicului. Dacă spune că aceşti copii vor rămâne acolo unde sunt încă trei săptămâni, înseamnă că aşa va fi.

- Vă doriţi să aveţi copii ascultători?

- Sigur. Ce faceţi?

Bărbatul se îndrepta cu paşi mari spre locul pasagerului din camionetă.

- Vă pun în camionetă.

- Dar... încercă ea să se zbată, fără nici un rezultat.

Tom o strânse mai tare şi o plasă cu grijă pe scaunul pasagerului. Ea aruncă o privire prin parbriz, care nu avea nici măcar o zgârietură.

- Nu prea are rost, clătină femeia din cap.

- De ce nu?

- Poate că este uscat, dar nu mergem nicăieri. Un ameţit şi-a parcat maşina sport exact pe unde trebuie să merg.

Replica ei îl făcu să zâmbească.

- Cred că trebuie făcut ceva cu parcările în zona asta, fu el de acord. Ar trebui să ofere mai mult de un singur loc de parcare în ultima sută de metri.

- Iar eu am ajuns prima, clătină ea din cap.

- Imi pare rău, doamnă, continuă el să zâmbească. O să încerc să am mai multă grijă data viitoare. Instructorul meu auto mi-a spus că nu mă pricep la parcare.

- Cred că avem nevoie de un camion de remorcare, observă ea, privind gânditoare resturile maşinii.

El dădu din cap aprobator.

- Sunt de acord cu asta, dar mai întâi să rezolv cu fumul. Rămâneţi aici şi aveţi grijă de gemeni. Spuneţi-le că afară plouă şi că e mai bine să stea înăuntru şi să se joace.

- Dar...

- Nici un dar.

Capul îl durea destul de tare şi încă simţea ameninţarea focului. Luă extinctorul din mâinile ei şi să îndepărtă cu paşi mari.

- Rămâneţi pe loc, aruncă el peste umăr.

O lăsă pe scaun şi se îndreptă spre resturile maşinii.

Avea priorităţi. Dacă motorul maşinii sport lua foc, exista riscul ca focul să se extindă şi la camionetă. Deoarece avea un extinctor- şi unul cu adevărat gigant- nu era nici o problemă. Smulse ce mai rămăsese din capotă şi, în câteva secunde, motorul Alfei Romeo era o masă de spumă. Nu mai exista riscul să izbucnească un incendiu.

Nici măcar n-ar fi fost nevoie de extinctor, îşi spuse Tom, clipind des în ploaie. După ce motorul fusese expus la apa de ploaie, i-ar fi fost imposibil să mai ia foc. Turna cu găleata.

Şi acum?

Ceea ce trebuia în primul rând, înainte chiar de un camion de remorcare, era o ambulanţă. Poate că femeia spunea că va naşte abia peste trei săptămâni, dar în ochii ei se zărea durerea şi era mai bine să fie supusă unui control.

Dar cum să facă rost de o ambulanţă? Sau de un camion de remorcare?

Era una dintre rarele ocazii în care Tom nu purta la el telefonul mobil. Majoritatea bagajului lui era la aeroport. în

general, viaţa lui se petrecea la un capăt la firului de telefon, iar pentru această vacanţă hotărâse că-şi poate permite o perioadă de pauză.

Dar acum şi-ar fi dorit să-l aibă. Gândul că telefonul lui se află la câteva sute de mile distanţă îl făcea aproape să-şi piardă calmul.

Nu se zărea nici o casă în apropiere- de fapt, dacă îşi aducea bine aminte, nu mai zărise o fermă de o bună bucată de vreme. Ţinutul din jur era mai degrabă o păşune, iar casele se găseau la mari distanţe unele de altele.

Oare cât de departe era cel mai apropiat oraş?

Se strecură pe jumătate în maşina zdrobită şi-şi recuperă harta. Prima intenţie fu s-o citească în ploaie, dar se răzgândi şi se aplecă din nou.

în interiorul maşinii pătrundea atât de multă ploaie, încât harta aproape se şterse în timp ce încerca să-şi dea seama unde se află. Părăsise Kingston în urmă cu o jumătate de oră şi nu mai trecuse pe lângă nici un oraş. După cum îşi putea da seama, mai avea o jumătate de oră de mers până la Weatherby, dar nici unul dintre cele două oraşe nu părea destul de mare pentru ceea ce era necesar: un spital, un departament de urgenţe decent şi un obstetrician.

Un scâncet răsună din apropiere, făcându-l să plece privirea.

Câinele. La naiba, uitase de el. Desigur, mai avea nevoie de un veterinar. De unde putea face rost de atâtea: ambulanţă, medic, veterinar?

Nu avea cum să dea de ei. Rămânea să se descurce de unul singur.

- Hei, îmi pare rău, fetiţo. Aproape am uitat de tine.

Se aplecă şi ridică animalul în braţe, iar acesta nu opuse nici o rezistenţă. Nici nu scoase vreun sunet. Nimic. Stătea doar în braţele lui, epuizată.

Aceasta era o altă responsabilitate! Incercând să găsească o

soluţie, deschise uşa de la camionetă şi aşeză câinele pe podea.

- Poftim, acum aveţi companie, spuse el. Această doamnă pare să se plângă şi ea de dureri de spate.

Femeia aruncă o privire uimită spre animal.

- Oh, Doamne, este...?

- Cauza accidentului, dădu Tom din cap cu un aer morocănos. Da, şi însărcinată, din câte se poate vedea. Sper că puii ei se vor purta la fel de bine ca gemenii dumneavoastră. Aşadar, puteţi sta de vorbă. Despre botoşei sau orice altceva vă poate preocupa. Numai încercaţi să nu-i aduceţi pe cei mici pe lume, cel puţin până când găsesc o soluţie de ieşire din situaţia asta. Aveţi cumva un telefon?

- Nu; aici, telefoanele mobile nu funcţionează în această zonă, dar am unul acasă, spuse tânăra femeie, aruncând o privire îngrijorată spre căţea. Oh, nu, arată epuizată. Şi moartă de foame!

- Cât de departe este casa dumneavoastră?

- Cam la o milă distanţă, răspunse ea, neatentă.

Era ocupată să mângâie animalul, iar acesta, epuizat, întinse botul pe piciorul ei şi închise ochii. Păreau să găsească amândouă consolare una în prezenţa celeilalte.

- O milă? insistă Tom.

- O milă, nu mai mult de atât. Când ploaia se va mai linişti, vom putea merge pe jos.

- Nu, nu vom putea, clătină el din cap.

Nu, dacă doriţi să mai aşteptaţi trei săptămâni până la naştere.

Tânăra femeie rămase o vreme pe gânduri, părând în cele din urmă să fie de acord. Văzând acest lucru, bărbatul se nelinişti. Oare cât de greu de suportat era durerea de spate?

- în acest caz, ce vom face? întrebă ea.

Câinele deschise ochii din nou, ridicând capul să-l privească. La fel făcu şi tânăra femeie. Doamna şi câinele care se odihnea la

picioarele ei îl priviră cu ochi mari şi umezi, iar expresia din aceste priviri era uşor de recunoscut de Tom. Era încredere. Sperau că va găsi o soluţie.

- Bine, bine, mă gândesc, spuse el repede, închizând portiera. Am nevoie doar de un minut de gândire.

Sigur, va găsi o soluţie.

Sau poate că nu. Ar fi în stare să se lupte în fiecare zi cu un infern de flăcări. Dramă reală, în care te poţi lupta până la capătul puterilor, cu lucruri pe care le cunoşti. Nu asta. îi plăcea ca urgenţele cărora le făcea faţă să nu fie complicate.

Numai dacă ploaia s-ar opri. Nu putea vedea nimic în jur.

îşi dădu la o parte părul ud de pe frunte. La naiba, ar fi trebuit să mă tund, îşi spuse el, clătinând din cap. Buclele negre sunt destul de dezordonate şi când părul e uscat, dar acum. Ocoli camioneta, îndreptându-se spre partea din faţă. Mica maşină sport era practic spulberată. Dar poate camioneta mai putea fi salvată.

Se aplecă şi verifică starea cauciucurilor şi a motorului, iar ceea ce văzu îl bucură. în timp ce tânăra femeie şi câinele îi urmăreau mişcările din camionetă, începu să dea la o parte părţi din maşina zdrobită. Măcar dacă ar reuşi să elibereze camioneta...

Reuşi. Zece minute mai târziu, bucăţile de metal care se prinseseră unele de altele luseseră destul de desprinse astfel încât să-i permită să analizeze mai bine starea motorului camionetei. Oh, Doamne, camionetele acestea au cel puţin treizeci de ani de existenţă! Dar era aproape intactă. Chiar şi radiatorul era întreg. Bineînţeles, erau zgârieturi, iar cauciucul din faţă fusese smuls, dar exista şansa să poată fi pornită.

Urma să fie dificil să conducă maşina în condiţiile în care un cauciuc era spart, dar oricum nu era altă soluţie. Dacă locuinţa tinerei femei era doar la o milă...

Ce altă soluţie avea? Da, poate că şoseaua va fi afectată, poate şi camioneta va avea probleme, dar nu putea găsi o altă

rezolvare. Ar fi în stare să ajute la o naştere? Avea nevoie de ajutor, chiar în această clipă, iar telefonul era la o milă distanţă. Fără un cauciuc, călătoria va fi destul de zbuciumată, ceea ce poate fi un dezastru, dar...

Oricum, nu exista o altă soluţie. Trebuie să reziste. Nici un copil nu se va naşte în aceste condiţii!

Cinci minute mai târziu, în compania unei tinere femei însărcinate şi a unei căţele care urma să dea naştere puilor ei în orice clipă, Tom se străduia să trezească la viaţă motorul camionetei. Când acesta răspunse la comenzi, se îndreptă încet spre locul indicat de salvatoarea lui.

Casa ei era o fermă, aşezată destul de departe de drum. Era frumoasă, cu sălcii pe marginea drumului, părând că se ascunde de ploaie. Când opriră în faţa verandei de lemn, ploaia care lovea acoperişul metalic aproape îi asurzea. Tufe de trandafiri înconjurau casa, iar parfumul lor puternic era minunat.

- Asta e casa mea, spuse tânăra femeie, în clipa în care maşina se opri, iar Tom se întoarse s-o privească.

In afară de câteva indicaţii, abia dacă scosese vreun cuvânt, iar faţa ei era palidă şi încercănată.

- Doriţi să intraţi? întrebă ea.

Intr-adevăr, era cazul.

Alternativa era să rămână în camionetă, ceea ce părea destul de improbabil. Bărbatul se întoarse spre ea, ezitând la vederea expresiei de pe figura ei. Să fi fost teamă?

- Hei, nu sunt infractor, spuse el repede. E în regulă să mă invitaţi să intru. Mai este cineva acasă? Soţul dumneavoastră?

- Nu cred că sunteţi infractor, clătină ea din cap cu o expresie obosită. Poate nici nu-mi pasă. Nu prea e nimic de furat, iar eu nu sunt în pericol.

Se strădui să zâmbească, iar Tom fu din nou copleşit de frumuseţea ei. Era minunată, iar pe figura ei se citea curajul. Era clar că nu se simţea bine, dar încerca să reziste.

- Nu, nu mai este nimeni acasă, continuă ea, ezitând uşor înainte să-i întindă mâna. Poate că este timpul să facem cunoştinţă. Sunt Rose. Rose Allen.

Tom îi luă mâna, descoperind că era caldă şi puternică. îi întâlni privirea şi simţi că i se strânge stomacul. E o femeie extraordinară, îşi spuse el din nou.

- Sunt Tom Bradley.

-Şi ea cine crezi că este? întrebă tânăra femeie, mângâind câinele pe cap.

Căţeaua era pe jumătate adormită, cu capul ei mare pe piciorul lui
Tom, iar din blana ei deasă se ridicau aburi.

în jurul gâtului ei se afla o zgardă veche, de care fusese agăţat de curând un disc de plastic, care arăta surprinzător de nou. Bărbatul se aplecă să citească numele de pe el.

- Din ceea ce scrie aici, numele ei este Iaurt, citi el.

- Iaurt? se miră Rose. Un câine cu acest nume? Nu-mi vine să cred. Presupui că asta mănâncă?

- Nu prea cred că mănâncă mare lucru, clătină el din cap. Pare aproape moartă de foame.

- Ei bine, spuse tânăra femeie, străduindu-se să zâmbească şi deschizând portiera, să găsim ceva de mâncare. Apoi să ne încălzim. Bine ai venit în casa mea.

Ferma era imensă. Tom o urmă pe scările de la intrare şi apoi pe hol, fără să-l deranjeze prea tare povara pe care o purta în braţe. Sugerase să lase câinele pe verandă, dar privirea femeii îi spusese că e o prostie să sugereze aşa ceva.

-Aceasta este o fermă, spuse ea cu simplitate. Suntem obişnuiţi cu câinii.

"Suntem" şi "câini"?

Pluralul nu avea sens. Nu se zărea nimeni prin preajmă, cu atât mai puţin câini. Nimeni şi nimic nu le venea în întâmpinare.

Rose îl conduse în continuare, ţinându-se cu o mână de spate,

ceea ce-l făcea să creadă că o doare destul de tare. Locuinţa mirosea a mucegai, de parcă nu mai fusese locuită de mult timp. De fiecare parte a holului se vedeau uşi- trecură poate pe lângă nouă sau zece, înainte să ajungă la camerele din spate.

- Imi pare rău, e un drum destul de lung pe acest hol. In mod normal, aş fi condus maşina în spatele casei, dar nu prea cred că ar li rezistat în starea în care se află.

Tânăra femeie împinse o uşă, făcându-i semn bărbatului să intre.

Aşadar, aici locuia. Era o cameră mare, combinaţie între bucătărie şi sufragerie, podeaua de piatră fiind acoperită cu covoare. O sobă imensă fusese lăsată deschisă, astfel încât în interior era cald şi confortabil. In mijlocul camerei se zărea o masă din lemn de pin, înconjurată de scaune. La masă s-ar fi putut aşeza cu uşurinţă o companie de soldaţi.

E o cameră fabuloasă, îşi spuse Tom, privind de la şirul de vase strălucitoare care atârnau din tavan la ferestrele largi, care lăsau să pătrundă lumina. Intr-o astfel de cameră, ai fi tentat să ignori restul casei. Ceea ce, din câte văzuse, ar fi o idee destul de bună.

In timp ce bărbatul privea uimit în jur, Rose se străduia să întindă câteva pernuţe de pe fotolii în faţa sobei.

-Pune-o aici, murmură ea cu simpatie. Să se încălzească puţin, biata de ea.

Căţeaua ridică privirea din braţele lui Tom, părând recunoscătoare pentru condiţiile oferite, în timp ce era aşezată cu grijă pe perne.

-Crezi că puii vor veni curând? întrebă Rose.

Se îndreptă spre un prosop din cuierul de lângă sobă şi încercă să-l pună peste animal, clătinându-se pe picioare. Tom fu mai rapid, luându-l şi începând să şteargă blana udă a câinelui.

-Dacă nu vor veni curând, mi-e teamă că o să explodeze, răspunse bărbatul, continuând să şteargă animalul. Mi se pare că

e aproape de limită.

Dacă ar fi fost într-un oraş şi ar fi avut un telefon, ar fi chemat un veterinar.

De fapt, dacă ar fi avut un telefon, ar fi chemat un medic. Un medic, iar el pierdea timpul ştergând un câine cu prosopul!

- Bine, mai întâi să ne ocupăm de lucrurile importante, spuse el, ridicându-se.

- Da. Haine curate, hrană pentru câine şi câte o ceaşcă de ceai pentru noi. Sau preferi o bere?

O bere... ar ucide pentru o bere, dar ceva îi spunea că e ultimul lucru de care are nevoie acum. Avea nevoie de minte limpede, iar lovitura îl ameţise destul de mult şi aşa. Avea nevoie de un telefon.

- Mai întâi, avem nevoie de ajutor. Cum te mai simţi? Te mai doare spatele?

-A mai trecut, răspunse ea, dar ceva din vocea slabă îi spunea că mai degrabă şi-a fi dorit să creadă că a trecut.

- Ia loc pe canapea, spuse el. Spune-mi unde este telefonul, apoi unde pot găsi un prosop şi haine uscate pentru tine.

- Pot să-mi iau singură.

- M-ai auzit, ridică el vocea, iritat. Stai pe canapea şi ridică-ţi picioarele. Unde este telefonul?

- Nu trebuie să mă...

Se îndreptă spre ceainic, dar Tom fu din nou mai rapid decât ea, luându-l şi ducându-l spre chiuvetă fără să accepte comentarii.

- Dacă nu te duci singură să te aşezi pe canapea, o să te duc pe sus, declară el. Să fim în siguranţă şi să ne asigurăm că gemenii nu apar mai devreme decât trebuie. Cel puţin până când vei fi consultată de un specialist. Stai jos!

Tânăra femeie îl privi nesigură, iar el se încruntă spre ea. Abia acum părea să-l observe cu adevărat. Faţa lui avea pielea arsă de soare, cu riduri adânci şi exprima hotărâre. Era clar că ar fi fost în

stare să facă exact ceea ce spunea. Era un bărbat obişnuit să dea ordine, şi prea puţini
i se împotriveau lui Tom Bradley.

O femeie ştie când e înfrântă, îşi spuse Rose, dar de această dată îi făcea plăcere să fie aşa. Picioarele o dureau. Şi spatele...

- Da, să trăiţi...

Se aşeză pe canapea.

- Telefonul?

Tânăra femeie arătă spre peretele cel mai îndepărtat şi el se îndreptă cu paşi mari spre el. Expresia ei îl îngrijora.

- Pe cine vrei să suni?

- O ambulanţă.

- Nu vreau o ambulanţă.

- Adu-mi aminte să te întreb data viitoare când vreau să mi se spună de ce ai nevoie, mârâi el. Am nevoie de o ambulanţă, chiar dacă nu vrei una, iar motivul principal este acela că sunt foarte îngrijorat. Ai avut o zi grea, ceea ce înseamnă că şi gemenii au avut una la fel de grea.

O idee bruscă îl făcu să se încrunte.

- Nu crezi cumva... Adică, am auzit că uneori centura de siguranţă esta periculoasă pentru femeile însărcinate...

Rose duse la capăt gândul lui, înainte ca bărbatul să fi terminat ce avea de spus.

- Dacă gemenii mei suferă de ceva, au un mod foarte ciudat de a o arăta, declară ea. Dar mulţumesc frumos că încerci să mă sperii de moarte. Par să lovească din toate puterile. Vrei să-i simţi?

Tom o privi lung, apoi făcu un pas înapoi.

- Nu, la naiba!

Ea zâmbi larg:

- Laşule!

- Desigur, dădu el din cap, întorcându-se spre telefon.

- Nu chema ambulanţa.

- Trebuie să ţi se facă un control.

- Nu vreau...

Dar se întrerupse la vederea figurii lui hotărâte. Bărbatul ridică receptorul şi ascultă o vreme, apoi îl îndepărtă, privindu-l lung. Repetă mişcarea, ascultând cu atenţie. Apoi bătu în furcă.

Incercă din nou.

Nimic. Pe figura lui se citea dezamăgirea.

- E mort.

Se uita lung la telefon, de parcă l-ar fi trădat.

- Şoarecii, oferi ea o explicaţie, ridicând din umeri cu un zâmbet, deşi nu se simţea deloc liniştită.

Ca să fie sinceră, un control medical i se părea o idee foarte bună.

- Cred că e din cauza furtunii, continuă ea. Acum, nu mai poţi telefona la ambulanţă.

- Nu, şi nici nu pot chema un mecanic să repare maşina. Sau un veterinar. îţi dai seama că ne-am împotmolit? Suntem într-o situaţie la fel de dificilă ca şi cum am fi în continuare pe drum. N-am nici o soluţie să ajungem în oraş.

- Nu, dar...

Zâmbetul lui Rose se stinse. Se mişcă neliniştită, iar mâna ei se îndreptă imediat spre spate.

- Nu contează, murmură ea. Sunt sigură... adică sper că-mi va trece curând. Şi telefonul va fi reparat...

- Unde este familia ta? Soţul tău?

Figura ei se întunecă.

- Nu am familie...

Oh, la naiba! Nimeni! Dar cum să trăiască singură în acest adevărat hambar?

Nu, trebuie să găseşti o soluţie la care nu te-ai gândit până acum, îşi spuse bărbatul, alungând dorinţa subită de a afla mai multe despre soţul ei.

- Cât de aproape este cel mai apropiat vecin?

- Cea mai apropiată fermă este părăsită, răspunse ea. Nu ştiu unde se află proprietarul. Nu poţi găsi un telefon acolo, deoarece a fost lăsată deschisă de ani buni. Spre nord, este Parcul Naţional, unde nu se află nimeni. Cea mai apropiată fermă care are locuitori este la şase mile depărtare, şi chiar dacă am ajunge acolo, au aceeaşi linie telefonică. Dacă telefonul meu este mort, la fel va fi şi al lor.

Probabil glumea!

- Nu te-ai gândit, începu Tom grijuliu, că va fi destul de problematic să locuieşti la şase mile depărtare de cel mai apropiat ajutor când urmează să naşti?

Observaţia lui o enervă.

- Nu sunt proastă, se răsti ea. Am făcut aranjamente să închiriez o cameră în oraş. O să mă duc săptămâna viitoare şi voi rămâne până după naştere.

- Ca să vezi, e de foarte mare folos acum!

- Dar nu nasc chiar acum.

- Nu, răspunse el, respirând adânc în încercarea de a se calma. Nu, probabil că ai dreptate. Dar... n-ai cumva, din întâmplare, o carte bună sau ceva asemănător? Ştii, ceva de genul "Operaţii pe creier pentru începători". Sau "Gemeni pentru cei îngroziţi".

Gluma lui o făcu să zâmbească.

- Ba da, am o carte, dădu ea din cap. Nu că aş avea nevoie de ea. Ţi-am mai spus că nu voi naşte acum!

- Dar copiii sunt oricum pe drum, mormăi Tom.

Umplu ceainicul şi-l puse pe sobă, apoi se îndreptă spre căţeaua care îl privea cu ochi mari.

- După cum se simte burta lui Iaurt, căţeii vor veni pe lume.

- Cum, acum?

- Nu mişcă, spuse Tom. Câinii devin neliniştiţi când urmează să aibă pui, încep să caute un loc potrivit pentru asta. După spasmele ei, acel timp a trecut deja. Probabil că de aceea stătea

în mijlocul drumului şi nu s-a mişcat nici după ce aproape am lovit-o. Avusese perioada ei de nelinişte, dar nu găsise nimic potrivit. Până acum. Nu ştiu de ce, dar am impresia că e prima dată când are pui. Se poartă de parcă nu ştie despre ce este vorba.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că despre ea era vorba, căţeaua se înfioră, scoţând un scâncet înspăimântat. Tom îi luă capul în mâini, privind-o în ochii mari şi speriaţi.

- Hei, fetiţo, e în regulă. Eşti bine.

- De unde ştii? întrebă Rose de pe scaunul pe care stătea.

- Am mai văzut... când eram copil...

Vocea lui se tensionase, iar tânăra femeie îşi dădu seama că e mai bine să nu mai întrebe şi altceva.

Rămase cu privirea aţintită asupra lui, uimită să-l vadă la un moment dat zâmbind larg.

- Cred că unul dintre ei este pe drum, murmură el.

- Un căţeluş?

- Sper că e un căţeluş. Dacă este o pisicuţă, atunci avem o problemă. Unde este cartea despre care vorbeai?

- Cartea mea vorbeşte despre respiraţie, despre cum trebuie susţinută femeia şi cum trebuie să-şi păstreze calmul, spuse Rose cu respiraţia tăiată. Nu cum trebuie să te comporţi dacă un căţel se dovedeşte a fi pisică. O s-o citim mai târziu. Pentru moment, vreau să mă uit.

Bărbatul privi în sus, în clipa în care Rose veni să îngenuncheze pe podea lângă el.

- Ţi-am spus să rămâi pe canapea.

- Şi să pierd naşterea? în nici un caz.

- O să ai proprii copii în curând. Chiar mai devreme, dacă nu faci ce ţi se spune.

- Ţi-am spus, peste trei săptămâni.

- Rose...

- Ai grijă. Căţeluşul e pe punctul să apară.

într-adevăr, avea dreptate. Iaurt se înfioră, scâncind uşor, iar primul dintre puii ei alunecă pe pernele întinse pe podea.

- O să-ţi strice pernele, murmură Tom, fără să se gândească de fapt la ce spunea, uimit de apariţia căţeluşului.

Se aplecă spre el, străduindu-se să îndepărteze membrana care rămăsese lipită de blana lui. în mod normal, căţeaua se ocupa de acest lucru, dar nu şi Iaurt. Alţi căţeluşi urmau să apară şi, la cât era de epuizată, va fi o minune dacă va reuşi să-i fete pe toţi.

- Da, dar vor muri glorios, murmură Rose la fel de cucerită de imagine. Nu e minunat? Nu-mi pot imagina altă misiune mai nobilă pentru o pernă...

Se opri în mijlocul propoziţiei. Al doilea căţeluş tocmai apăruse.

Zece secunde, atenţia lui Tom fu atrasă de al doilea pui.

Apoi întoarse capul.

Rose se lăsese pe spate, în poziţie şezândă. Mâinile ei mici se sprijineau pe covor, iar degetele erau albe din cauza presiunii. Pe frunte îi alunecau picături de sudoare, iar ochii ei erau mari şi speriaţi.

- Oh, nu... şopti ea.

- Nu, clătină Tom din cap. Nu!

- Imi e teamă...

Vocea ei se stinse şi o dată cu ea şi curajul din priviri. Intinse braţele într-un gest rugător, iar el îi prinse mâinile şi le strânse.

Tânăra femeie îl trase mai aproape, agăţându-se de el ca şi cum s-ar fi înecat.

- Vin, murmură ea. Copiii mei...

Capitolul 2

Activităţile domestice nu erau punctul forte al lui Tom Bradley.

Nici copiii.

Pentru el, viaţa de familie fusese un şir de eşecuri sentimentale ale mamei lui. Nu avea fraţi sau surori. De altfel, fusese o greşeală, iar mama lui se străduise din răsputeri să nu mai comită o a doua. Câinele despre care îi vorbise lui Rose aparţinuse unuia dintre numeroşii taţi vitregi, iar când căţeluşii la naşterea cărora asistase erau pregătiţi să mănânce singuri, el şi mama lui erau deja plecaţi.

De-a lungul copilăriei, urmărise cum mama lui încearcă în repetate rânduri să aibă o viaţă de familie. De obicei, alegea bărbaţi drăguţi, care ajungeau destul de des să ţină la băiatul pe care-l târa după ea, dar Tom învăţase deja să nu se mai ataşeze. Cât de repede a fost posibil, s-a îndepărtat de relaţiile mamei lui- de altfel, de orice fel de relaţie sentimentală. Se ţinea la distanţă de orice fel de implicare emoţională.

Şi la ce mai venea împreună cu implicarea emoţională.Cum ar fi gospodăria, gătitul, taxele...

Şi copiii!

Da, văzuse naşterea căţeluşilor, dar nu asistase niciodată la o naştere umană şi nu voia să înceapă acum! Se lăsă pe spate, continuând să ţină mâinile tinerei femei, intrând în panică.

Văzuse un afiş pe un perete pe care scria: "Când nimic altceva nu funcţionează, intraţi în panică!". Exact aşa se simţea în acest moment.

Nu avea nevoie de nici un afiş. Se descurca de minune şi de unul singur.

Cât de departe spusese Rose că sunt vecinii? Şase mile? Minunat! La fel de bine ar putea fi şase sute. Marginea roţii lăsase dâre lungi pe asfalt. Oţelul începuse deja să se tocească. Dacă mai ploua în continuare, putea aluneca într-un şanţ. Ar fi blocat

undeva pe drum, iar Rose ar rămâne singură.

Nu putea s-o lase singură.

Nici nu putea să meargă pe jos şase mile. Chiar dacă ar fi alergat, tot avea nevoie de cel puţin o oră dus- întors- dacă ar găsi pe cineva acasă.

Aşadar... Eşti singurul ei sprijin, Tom, băiete, îşi spuse el, încercând să nu se lase copleşit de panică.

Dar era imposibil!

Rose se strădui să ajungă la canapea, respirând adânc, străduindu-se să-şi păstreze un nivel acceptabil de raţiune. Nivel acceptabil însemna că nu începuse încă să ţipe.

Era singură, cu o căţea care făta şi un străin...

Cine era, pentru numele lui Dumnezeu? Nu ştia nimic despre el.

Un lucru era sigur- nu era medic. Chiar dacă panica din priviri nu l-ar fi dat de gol, mai erau şi hainele. Părea genul de bărbat care locuieşte în aer liber- puternic, musculos. Purta blugi şi o jachetă kaki, ghete de piele masive, iar faţa lui părea arsă de soare. Părul negru se bucla, iar ochii albaştri erau înconjuraţi de riduri fine. De la soare, sau de la râs? Sau poate de la ambele.

Să fie un fermier? Se descurcase destul de bine cu căţeii. Dar se poate descurca la fel de bine şi cu nişte copii?

Sper că da, îşi spuse Rose, încercând să se îmbărbăteze, dar panica din privirile lui era la fel de mare ca a ei. O ajutase să ajungă la canapea, dar acum se holba la ea de parcă era o bombă pe punctul să explodeze.

Cerul s-o ajute, numai că întotdeauna e departe, iar aici e singură...

Ei bine, cineva trebuie să fie calm în această situaţie. După cum se vedea, ea va trebui să fie aceea.

E de mirare? îşi spuse tânăra femeie.

Ea fusese întotdeauna cea puternică, cea capabilă să se descurce în orice situaţie. Crezuse cumva că la naştere lucrurile

vor sta altfel?

- Cred, murmură ea, că vom avea nevoie de mai multe prosoape.

- Prosoape, dădu el din cap, fără nici o expresie. Bine, imediat.

- Sunt în baie. A treia uşă pe dreapta. Oh, şi nişte apă fierbinte. Umple nişte găleţi şi pune-le pe sobă.

- De ce avem nevoie de apă fierbinte?

Ea ridică privirea spre el.

- Nu ştii?

- Nu.

- Nici eu, recunoscu ea, neajutorată. Dar în filme întotdeauna se fierbe apă.

Tom rămase nemişcat, privind-o lung. Cererea din ochii ei era clară. Dacă era ceva ce nu-i trebuia în nici un caz în acest moment, acesta era un idiot incapabil să se exprime.

- Bine, dădu el repede din cap. O să fierb nişte apă. Poate mai târziu ne vom da seama de ce este nevoie de apă fierbinte. Unde este cartea?

- Cartea?

- "Gemeni pentru cei îngroziţi", răspunse el. Am nevoie de un manual.

- Pe banca de lângă sobă.

O prinse ca şi cum ar fi fost un colac de salvare, şi începu s-o răsfoiască.

- Tom.

- Citesc repede, răspunse el, fără să ridice privirea. Vorbiţi între voi.

- Tom!

Timbrul vocii ei se schimbase, iar bărbatul se smulse din propria teamă, ca s-o privească.

- Da?

- Te rog... poţi să mă ţii de mână în timp ce citeşti? şopti ea cu disperare. Te rog...

Ceea ce urmă fu cea mai lungă noapte din viaţa lui Tom Bradley. Nimic nu-l pregătise pentru aşa ceva. în timpul incendiilor celor mai extinse, în care oamenii îşi pierdeau viaţa, se gândea că acele nopţi sunt fără sfârşit.

Dar aceasta se întindea la nesfârşit, fiecare minut aducându-i mai aproape de deznodământ.

- Trebuie să te schimbi în ceva uscat, propuse el, în clipa în care îşi dădu seama că va mai dura.

Da, era deja în travaliu, dar contracţiile erau la două minute distanţă.

- Ceea ce înseamnă că mai am ceva timp, suspină ea.

Aşa că o dezbrăcă de hainele ude şi, într-un fel, amândoi trecură peste faptul că un străin o ştergea cu prosopul şi o ajuta să se îmbrace în cămaşa de noapte.

Şi era minunat de frumoasă...

Insărcinată, disperată, speriată, oricum ar fi fost, lui Tom continua să
i se pară cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Ceea ce nu avea nici o logică.

Poate că m-am lovit destul de serios la cap, îşi spuse el. Ori asta, ori o reacţie la şoc.

Intre contracţii şi apariţia pe lume a căţeilor, citi pe diagonal cartea pe care i-o dăduse, dar instrucţiunile pe care le primea păreau să-i dea mai multe motive să intre în panică. Desigur, pe carte nu scria cu litere mari "Cum să intraţi în panică", dar putea la fel de bine să scrie:

Naşterea acasă:

A nu se lua în considerare în cazul în care nu există un medic prin apropiere.

A nu se lua în considerare în cazul naşterii multiple.

Să fie abordată cu foarte mare grijă în cazul primei naşteri...

In ceea ce privea sfaturile practice... Din ce putea vedea, deşi încă o ţinea de mână ca pe o naufragiată în timpul contracţiilor,

tot ce putea face era să se asigure că totul era foarte curat în preajmă şi să se roage ca naşterea să decurgă normal.

Cartea părea extrem de sigură că n-o va face.

"Prima naştere... gemeni... nici un medic în apropiere..." Disperarea părea să-l pândească din fiecare pagină. în cele din urmă, puse un semn în locul în care îi spunea ce trebuie să facă în timpul naşterii şi hotărî să ignore semnele rele.

Aşadar, să pară sigur pe el.

- Am citit că în vechime soţiile de ţăran puteau naşte pe câmp în timp ce munceau pe ogor, să pună copilul într-un prosop curat, apoi să se întoarcă la muncă, îi spuse el tinerei femei, cu o veselie artificială, care nu-l putea păcăli nici măcar pe el.

- Cu cât de mult timp în urmă, şi unde putem găsi un ogor? întrebă Rose printre gemete. Măcar ştim ce înseamnă un ogor?

Bărbatul zâmbi larg. Era minunată.

- Putem încerca şi cu covorul, sugeră el. Presupun că e un înlocuitor destul de bun.

- Cred că e mai confortabil pe canapea, murmură ea, strâmbându-se. Deşi nu mai ştiu de ceva vreme ce înseamnă confortabil.

- Poate că ar fi mai bine să mergi în dormitor.

- în nici un caz. Aici este cald şi poţi să ai grijă de mine şi de Iaurt în acelaşi timp.

De fapt, naşterea căţeilor era singurul lucru care reuşea să-i mai relaxeze. Căţeluşii continuau să apară. între contracţii, Rose urmărea neliniştită cum Tom curăţa fiecare mogâldeaţă de blană.

Cinci, şase, şapte căţeluşi. Şapte pui negri, orbi ca nişte cârtiţe, cu urechi mari şi pufoase.

Când părea că nu va mai sosi nici un alt căţel, Tom încălzi nişte lapte şi o ajută pe Iaurt să bea.

Câinele epuizat bău cu sete, ca şi cum întrega ei viaţă depindea de asta şi, pentru prima dată de când fusese ridicată în braţe de pe şosea, începu să se mişte. îşi întoarse capul în direcţia

lui şi-l linse pe mână, apoi privi spre Rose.

în cele din urmă oftă adânc şi închise ochii, în timp ce puii se adunaseră în jurul ei.

- Parcă ţi-a mulţumit, murmură Rose, cu lacrimi în ochi. Oh, Tom...

Pentru prima oară în viaţa de adult, bărbatul simţi că ochii i se umezesc. La naiba, nu poate fi de vină decât lovitura la cap...

Următoarea contracţie fu mai puternică. Tom se spălă cu atât de mult săpun, încât ar fi putut omorî orice bacterie de la o sută de mile depărtare. Apoi se apropie de ea, luându-i mâinile.

- Nu pot...

In timp ce ajunse lângă ea, tânăra femeie gemu şi se strădui să se ridice. O ajută să-şi schimbe poziţia.

- Oh, Tom, n-o pot opri. Trebuie să împing.

Bărbatul înghiţi în sec, aruncând o privire spre manual. Partea a doua...

- Bine. In acest caz, probabil că trebuie să împingi. In carte spune că este în regulă.

- Mulţumesc, se strâmbă ea, aruncându-i o privire disperată. Verifică din nou telefonul.

N-avea rost. Il verificase la fiecare trei minute, iar din privirea ei îşi dădea seama că nu mai are timp s-o mai facă o dată.

- Vin, gemu ea. Tom, nu sunt pregătită.

- Eu sunt, răspunse el cu o voce pe care se strădui s-o facă să sune sigură, ca şi cum controla situaţia. Hei, am citit tot ce-mi trebuie. Am sterilizat foarfeca. Am pus prosoape curate aproape de sobă. Sunt calde şi pregătite...

- Tom.

- Da?

- Taci din gură şi ţine-mă de mână.

Gâfâi, apoi respiră adânc şi se încordă din nou. Contracţiile veneau aproape una după alta.

Nu mai era timp să se gândească. Nu mai era timp nici măcar

să intre în panică...

Cinci minute mai târziu, se născu micuţa Jessie Allen, apărând pe lume cu un ţipăt care se potrivea cu cel al mamei ei. Două minute mai târziu, Toby Allen i se alătură.

In cele din urmă, Tom binecuvântă cartea.

Dacă lucrurile trebuia să se complice deoarece era prima naştere a lui Rose, care avea în plus şi gemeni, însemna că erau foarte norocoşi.

în carte erau prezentate fotografii pas cu pas a ceea ce urma să se întâmple, dar în cele din urmă fusese mai bine să fie atent la ce se întâmpla în realitate. Fotografiile care-l speriaseră cel mai mult fuseseră cele cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului, dar nu fusese cazul. Tom tăiase ambele cordoane ombilicale şi le legase ca un adevărat specialist, apoi învelise copiii în prosoapele pregătite şi-i aşezase la sânul lui Rose.

Oricum ar fi fost, se descurcaseră de minune!

Când termină de făcut curăţenie, soarele deja răsărise. Tom ieşi pe verandă, aruncând o privire în jur. Era cel mai frumos peisaj pe care-l văzuse vreodată.

în depărtare, dealurile verzi se ondulau spre orizont, iar pe păşuni se zăreau deja vitele ieşite la păscut. Dincolo de ele, râul îşi croia drum şerpuit spre mare.

Bărbatul zâmbi larg, uşurat că scăpase de tensiunea îngrozitoare din ultimele ore.

Dacă nu i-ar fi fost teamă că-i va trezi pe cei din interior, ar fi dat un chiot de bucurie.

Tom Bradley tocmai ajutase la naşterea a nouă suflete şi se simţea minunat!

Apoi, adormiseră cu toţii. Tom intră în casă şi o văzu pe Rose acoperită cu pătura, cu câte un copil cuibărit pe fiecare braţ, dormind. Pe păturile de lângă sobă, Iaurt dormita, iar căţeluşii dormeau liniştiţi.

încercă din nou telefonul. Era tot mort. Avea în continuare

dorinţa de a găsi un medic, dar acum nu mai părea atât de urgent. Totul părea să fie bine.

O să mă odihnesc şi eu puţin, îşi spuse bărbatul, aruncând nişte perne pe podea şi întinzându-se pe ele.

Doar un minut...

Era ultimul gând coerent pe care-l avu până la jumătate zilei.

- Tom.

Se trezi în clipa în care Rose îi şopti numele, ridicându-se imediat, de parcă podeaua ar fi luat foc. Se uită în jur nedumerit, apoi descoperi că ea îl privea.

Era diferită. Schimbată. Părea senină şi mulţumită, iar pe buze i se zărea un zâmbet satisfăcut.

- Care e problema?

- Nu-i nici o problemă.

Bine. Se relaxă, dar mai avu nevoie de un minut înainte să se dezmeticească. Apoi, trebuia să verifice starea protejaţilor lui. Cei doi copii dormeau liniştiţi în braţele mamei lor. Iaurt încă dormea- după ce depăşise limita epuizării, părea să doarmă ca să recupereze ani întregi de lipsă de somn. Puii ei, în schimb, se agitau, încercând să ajungă la sursa de hrană.

Cinci, şase, şapte... erau toţi prezenţi şi păreau în regulă. Trase aer în piept, simţindu-se ca o cloşcă mândră de ea. Toţi protejaţii lui erau bine.

-Arăţi de parcă ai vrea să dai de băut la toată lumea, comentă Rose, zâmbind larg când îl văzu că se îmbujorează.

- Ei bine, eu...

- Chiar ar trebui, să ştii. Te-ai descurcat de minune.

Da, aşa era. Zâmbi şi el, mulţumit, simţind că-i va fi greu să-şi şteargă zâmbetul de pe buze.

- Tom?

- Da.

- Nu mi-a plăcut că a trebuit să te trezesc, dar am o problemă.

- O problemă?

Zâmbetul lui se şterse. O problemă. Nu contează, îşi spuse el, pot face faţă oricărei probleme. După ceea ce tocmai făcuse, orice altceva părea o joacă de copii, iar dacă o persoană putea să doarmă fără necazuri, probabil că nu era o problemă gravă.

- O să mă duc pe jos la ferma din vecinătate şi o să caut ajutoare, spuse el. Voiam s-o fac de seara trecută, dar nu...

- N-am nevoie de medic, zâmbi ea la vederea neliniştii lui. E doar că... simt că mă ud.

- Că te uzi? făcu el ochii mari, ridicând privirea spre tavan ca şi cum ar fi dorit să descopere dacă nu plouă în casă.

- Am nevoie de două scutece, ridică ea din umeri. Nu cred că e bine să ţin copiii înveliţi în prosop şi doar atât.

Scutece? Oh, Doamne!

- Şi nu mi-ar strica un ajutor să mă duc la baie...

Vocea ei se stinse, iar bărbatul îşi dădu seama cu o tresărire că era jenată că e nevoită să ceară ajutor. Era ceva împotriva firii acestei femei să ceară ceva, gândi el. Noaptea trecută, abia scosese un sunet, chiar dacă era în plin travaliu, iar durerea trebuie să fi fost îngrozitoare. Numai la sfârşit ţipase, câte o dată pentru fiecare copil. Şi dimineaţa asta rămăsese tăcută. Se întrebă cât de mult trecuse de când se trezise, aşteptând să se ridice şi s-o ajute.

Se simţea jenat şi egoit, iar ea îşi dădu imediat seama.

- Hei, abia m-am trezit, iar tu ai făcut deja atât de multe pentru noi.

- Nici o problemă, dădu el din cap. Lasă-mă să te ajut să te duci la baie, apoi o să ne ocupăm de scutece. Sper că mai ai o carte de instrucţiuni. Scutece? Oh, Doamne, ce mai urmează?

în cele din urmă, descoperiră că gemenii nu aveau nevoie doar de scutece, ci de o baie completă. Copiii erau lipicioşi, murdari de sânge şi...

- Şi de-a dreptul dezgustători, anunţă Tom, dezvelind-o pe micuţa Jessie şi acoperind-o imediat.

- Nu sunt. Sunt chiar minunaţi.

- Da, sunt sigur şi că Iaurt crede că viermii aceia mici şi orbi sunt minunaţi, mormăi el. Bine, trebuie să le facem baie şi sunt sigur că şi tu ai nevoie de una. Hei, probabil că de asta era nevoie de apă fierbinte, nu crezi?

Timp de jumătate de oră, se străduiră să-şi păstreze calmul. Rose intrase în baie, iar el rămăsese la uşă, speriat la gândul că i se va face rău sau că va face o hemoragie sau ceva la fel de plăcut. Nu se întâmplă nici unul din aceste dezastre, aşa că o ajută să se întoarcă în bucătărie.

Urmă apoi baia copiilor.

Rose cumpărase o cadă specială pentru copii. Tom o obligă să se aşeze pe canapea, îmbrăcată într-un halat călduros, apoi puse cada pe podea. Se îndreptă spre camera pregătită pentru copii, de unde se întoarse cu toate cele necesare, făcând în acelaşi timp inventarul:

- Două prosoape. Calde. O bucată de săpun pentru copii. O cadă cu apă caldă. Două costume de jogging...

- Nu sunt costume de jogging.

- Mie asta îmi par, declară Tom, ridicând una dintre hăinuţe ca s-o inspecteze de aproape. Un adevărat costum de jogging. Revoltător de galben. Tu ai ales culoarea asta?

- A fost ieftin, se apără ea.

- Hm, se strâmbă el. Văd de ce. Vrei să-i antrenezi ca alergători?

- Nu.

- Cred că vor fi fermieri, zâmbi el, dar tânăra femeie păru să se întristeze. Ar fi trebuit să le fi cumpărat ghete şi haine de blană. Hei, este ceva în neregulă?

- Nu e nimic, replică ea scurt, apoi se strădui să zâmbească. Ai uitat ceva.

- Ce am uitat? se miră el. Totul este aici.

- Dar lipseşte ceva.

Inainte să-şi dea seama ce se întâmplă, tânăra femeie îi întinse primul copil.

- Poftim. Ai grijă să nu-ţi scape.

Ca şi cum ar fi făcut-o, dar era speriat de moarte la gândul unui accident.

- Am crezut că tu... se bâlbâi el.

- Aş fi făcut-o eu, făcu ea o grimasă ruşinată, dar baia mi-a luat şi ultimele puteri.

Desigur. Aşadar, nu era altă soluţie.

Tom nu era un bărbat fricos, dar avu nevoie de foarte mult curaj s-o dezvelească pe micuţa Jessie şi s-o ridice. Când o lăsă încet în apa caldă, ochii fetiţei se deschiseră brusc- aceeaşi ochi minunaţi ca ai mamei ei- şi-l privi de parcă nu-i venea să creadă că există o astfel de senzaţie.

Apă caldă...

- Ii place, murmură Tom uimit, plimbând-o încet prin apă. Hei, chiar îi place!

- Da, aşa se pare, răspunse Rose, aplecându-se în faţă şi săpunind copilul. Oh, Tom, e atât de frumoasă!

Era, cu siguranţă, îşi spuse bărbatul. La fel era şi mama ei...

Of, la naiba cu gândurile astea!

Jessie fu foarte cuminte în timp ce era ştearsă şi îmbrăcată. Se bucura să se întindă pe prosop, abia mişcându-se în timp ce Tom urma instrucţiunile mamei ei în încercarea de a-i pune un scutec. Reuşi surprinzător de repede, apoi o îmbrăcă în costumul pregătit.

- Nimic nu-i stă în cale acestui specialist în copii, se mândri el.

Inveli apoi copilul într-o păturică şi o puse în braţele lui Rose. Ea îşi
descheie halatul, ridicându-şi fiica spre sân. Jessie nu căută prea mult, începând imediat să se hrănească.

Rose ridică privirea spre Tom, iar ochii ei erau plini de lacrimi. Bărbatul simţi că se îneacă.

- Cum ştie să facă asta? murmură el. Nu e cea mai isteaţă creatură?

- Ba da, suspină tânăra femeie. Da...

- Hei, Rose, nu plânge...

Bărbatul nu se putu abţine să întindă mâna şi să-i atingă obrazul pe care se prelingeau lacrimi.

- N-ar trebui să plângi...

- Nu plâng...

- Da, sigur, de parcă nu pot vedea.

- Sunt doar foarte fericită.

- Văd şi asta, dădu el din cap, simţind că stomacul i se strânge.

Oh, Doamne! Nu se poartă ca el însuşi. Senzaţiile acestea îi sunt
necunoscute. N-au nici o legătură cu el. Tom nu are emoţii. El e detaşat, şi a ajuns aşa cu efort...

Iar aceşti copii au pe undeva un tată.

- Trebuie să-i fac baie şi lui Toby, spuse el, aplecându-se să-l ridice pe băieţel.

Fusese o greşeală, pentru că astfel se apropiase de Rose, inspirând parfumul ei feminin.

Era învăluitor, iar capul părea să i se învârtă, ca şi cum ar fi ameţit.

Aproape disperat, îl luă în braţe pe Toby şi începu să-l dezvelească. Acesta fu sfârşitul liniştii.

Micuţul consideră o jignire personală să fie îmbăiat. îşi strânse pumnii şi începu să ţipe din răsputeri, străduindu-se în acelaşi timp să se zbată şi să scape din mâinile care-l ţineau.

Rose urmări cu un zâmbet satisfăcut bătălia dintre băieţi. Când baia luă sfârşit, în cele din urmă, Tom era aproape la fel de ud ca Toby, iar amândoi aveau feţele roşii. Bărbatul înmână grămăjoara gălăgioasă mamei lui, iar băieţelul îşi urmă sora. Pacea coborî astfel în cameră.

Din partea cealaltă a camerei răsunară nişte scâncete. Privind spre locul de unde veneau zgomotele, descoperiră că Iaurt se ridicase în cele din urmă în picioare, iar căţeii protestau.

- Sunt sigură că simte nevoia să se ducă acasă, observă Rose, privindu-l cu o ridicare de umeri.

Tom oftă. Era clar că va avea nevoie de o pauză.

Şi de o bere...

în loc de ceea ce-şi dorea, o scoase pe Iaurt la plimbare, urmărind soarele care cobora încet spre apus. Câinele mirosi curios noua lui lume.

Oare ce se va întâmpla cu Iaurt şi cu puii ei? se întrebă bărbatul. Rose va dori s-o păstreze?

Poate... E o femeie sensibilă.

Nici nu trebuie să fii excesiv de sensibil în ceea ce o privea pe Iaurt. Era un adevărat sac de oase.

Poate că se pierduse, şi puteau să-i găsească stăpânul.

Dar mai exista şi riscul să fie dată la hingheri.

Câinele urcă scările şi se apropie de piciorul lui. Se aplecă s-o mângâie, iar ea îl linse afectuos pe faţă.

- Nu trebuie să mă ataşez de voi, clătină el din cap. Să fii drăguţă cu doamna. Ea e salvarea ta. Imediat după ce voi reuşi să aduc pe cineva care s-o ajute, o să plec.

Iaurt ridică o privire tristă spre el, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că planurile pot fi făcute, dar şi desfăcute.

- Ba da, o să plec, repetă el. Ar trebui să fiu în Hawai. Am o vacanţă planificată.

Desigur...

Dinspre abdomenul animalului răsună un sunet jos, iar Tom râse:

- Da, bine, înţeleg. Vacanţa pe locul doi, pe primul loc e mâncarea. Ai o familie de hrănit, aşa că trebuie să vedem cu ce ne putem descurca. Dacă stau să mă gândesc, cred că toată lumea trebuie să mănânce.

O idee foarte bună.

Abia acum îşi dădea seama cât de săracă era gazda lui. Tânăra femeie era foarte ocupată cu gemenii, aşa că se îndreptă spre frigider şi spre dulapuri, în căutarea a ceva de mâncare.

Ceea ce descoperi îl şocă.

Erau paste şi câteva ingrediente pentru sosuri. Şi o cutie de lapte. Dar nici un pic de carne, nici măcar în congelator. Şi nimic altceva.

A, dar venise din oraş când se ciocniseră. Ieşi în faţa casei, căutând în maşină. In interior, câteva legume, paste din nou şi lapte.

O astfel de mâncare nu era potrivită pentru a hrăni o femeie care alăpta doi copii. Şi nici pe el, deoarece abia acum îşi dăduse seama că simte o foame de lup.

Se întoarse în cameră, încercă din nou telefonul şi oftă.

- Ce s-a întâmplat? ridică ea privirea, încruntându-se la vederea expresiei lui. Telefonul nu funcţionează încă?

- Nu.

- Cred că... Dacă trebuie să pleci urgent, ai putea să mergi pe jos până la vecini. Poate Joan te va conduce în oraş. Dacă îi plăteşti...

- Genul de vecin prietenos, nu?

- Nu e vorba despre asta, replică ea scurt. Nu e de acord cu situaţia mea. Poate că are dreptate, îşi muşcă ea buzele.

- Da?

- Nici eu nu sunt o vecină foarte prietenoasă. Dar, dacă vrei să pleci...

Nu voia să plece.

Acest loc era atât de domestic, încât începuse să-l atragă. Numai că erau atâtea întrebări la care nu avea încă răspuns.

- Mai întâi, trebuie să te duc la spital.

- Nu.

El rămase uimit.

- Cum adică nu?

- Adică nu mă voi duce la spital, răspunse ea încet, ţinând copiii strâns în braţe.

Ridică privirea spre el, de parcă l-ar fi implorat să înţeleagă.

- Tom, n-aş fi ales niciodată să nasc copiii acasă. Cu gemeni, care sunt şi primii mei copii, fără nici un ajutor... ei bine, nu era cea mai bună soluţie.

Dar n-am asigurare medicală şi nici pe cineva care să aibă grijă de fermă. Am vorbit cu cineva să hrănească vitele în timp ce sunt în oraş, dar oricum nu-mi puteam permite, aşa că acum...

- Nu poţi sta aici.

- Ba voi sta aici, desigur. E casa mea.

- Dar cine te va ajuta?

- Pot să mă descurc singură.

- Da, sigur. Să le faci baie copiilor...

- Azi sunt slăbită, recunoscu ea, dar de mâine...

- Da, sigur, o ironiză bărbatul, de mâine o să te întorci pe plantaţie, muncind de dimineaţă până seara.

- O să am grijă.

- Nu ai pe nimeni care să te ajute fără să ceară bani? întrebă el, fără să-i vină să creadă.

- Pe nimeni, declară ea cu fermitate, dând de înţeles că n-avea sens să mai discute despre această problemă.

Tom hotărî să schimbe registrul.

- în acest caz, tot trebuie să mergi la spital, spuse el cu blândeţe. Ai nevoie de un control medical, trebuie să te odihneşti şi să fii îngrijită.

Tânăra femeie ridică bărbia cu mândrie.

- Şi cine va avea grijă de Iaurt?

Bărbatul refuză să arunce o privire spre câine, ştiind că se va îmblânzi.

- Poate fi dusă la un adăpost pentru câini. E pierdută, Rose. Acolo se va găsi cine să aibă grijă de puii ei.

- Nu va găsi, clătină Rose din cap cu hotărâre. Şi e la fel de zdrobită ca şi mine.

- Eşti zdrobită?

- Voiam să spun epuizată.

- Rose...

- Nu, rămân acasă.

- Uite ce este, se enervă el, trebuie să te vadă un medic. Copiii... Nu sunt teste care să determine starea lor de sănătate? Şi tu? Nu poţi să-mi spui că te simţi bine, când n-ai avut nici măcar o moaşă cu tine. Eu nu sunt moaşă.

O privi cu atenţie, încrucişând braţele pe piept.

- în regulă, uite care e planul meu. Cel puţin să accepţi să vezi un medic. Insist. Dacă nu vrei să mergi, o să te duc eu, pe sus.

- O să văd un medic, fu ea de acord. Dar doctorul Connor va veni aici.

O vizită la domiciliu. Era ceva. Poate că un medic o s-o facă să gândească raţional.

- Când o să-l vezi? Acum? O să mă duc să-l anunţ.

- Nu e nevoie. Imediat ce telefonul se va repara, o să-l anunţ eu.

- O să-l anunţăm.

- Poftim?

- Ai auzit bine.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Poate că sunt un burlac convins, declară Tom, vârându-şi mâinile în buzunare. Poate că nu ştiu mare lucru despre copii şi poate că sunt cel mai neajutorat bărbat, dar până la sosirea medicului rămân aici cu tine.

- Adică... adică nu vei pleca?

Nu era imaginaţia lui.

Când plecase privirea spre ea, Rose păruse uşurată. Era clar. Era speriată de moarte să rămână singură.

- Eu... nu trebuie să faci asta.

- Maşina mea e distrusă, ridică el din umeri. Până când nu va fi reparată, n-am cum să plec.

N-avea sens să-i spună că era o maşină închiriată şi care era asigurată. Un singur telefon dat în oraş, putea să-i aducă o maşină în faţa casei.

- E adevărat, dădu ea din cap, vizibil uşurată. A fost vina ta, cred că
ştii.

-A fost vina lui Iaurt.

-Vei avea nevoie de un loc unde să stai până când va fi gata.

Asta începea să sune ca o implicare!

-Ei bine, dacă tot vorbeam despre Iaurt, se bâlbâi el, cred că e cazul să hrănim şi restul familiei, nu? Incepând cu cei care au cea mai mare nevoie. Cred că asta mă lasă pe ultimul loc.

Capitolul 3

Până când toată lumea fu hrănită, se făcu deja seară. Oare unde dispăruse ziua? se întrebă Tom, ieşind pe verandă. Incă nu fusese să ia legătura cu medicul. Pur şi simplu, nu avusese timp. Oare să plece acum?

Iaurt era lângă el, luând o pauză de la îndatoririle de mamă ca să arunce o privire în jur. Câinele mâncase pastele ca şi cum ar fi fost moartă de foame, iar bărbatul o privise cu îndoială. Avea nevoie de carne. Cum să-i spui unui astfel de câine Iaurt?

- Nu eşti vegetarian', nu-i aşa, fetiţo? mormăi el, iar ea se apropie să se frece de piciorul lui.

Privirea pe care o ridicase spre el era una de devotament absolut, iar Tom se întristă. Ultimul lucru de care avea nevoie era devotamentul!

Ar trebui s-o ducă direct la adăpost, apoi să plece. Involuntar, mâna începu să i se plimbe pe urechile mătăsoase ale lui Iaurt, iar ea veni şi mai aproape.

La naiba!

- In nici un caz nu poţi veni cu mine în Hawaii, spuse el. Sunt un călător, draga mea. O căţea şi şapte căţeluşi nu sunt pentru mine.

Ea îi linse mâna, scâncind uşor. Bărbatul oftă. Era o adevărată nebunie ce se întâmpla aici.

- Nu ţi-ar plăcea în Hawaii.

Ea dădu din coadă.

- Mă lupt cu focul.

E fierbinte, plin de fum şi periculos, iar echipajele de pompieri nu au costume potrivite pentru câini.

Iaurt dădu şi mai tare din coadă.

- Nu!

Nu ştia dacă e posibil ca un câine să ofteze, dar avu impresia că exact asta făcuse. în cele din urmă îl lăsă singur, întorcându-se la puii ei, după o ultimă privire încărcată de regret. El rămase

singur, simţindu-se un monstru. Nu, era imposibil să se gândească la o soluţie s-o ia cu el.

Când se întoarse în sufragerie, Rose tocmai se ridica de pe canapea.

De ce? Gemenii tocmai fuseseră hrăniţi şi dormeau fără să scoată vreun sunet. Nu aveau nevoie de ea.

O privi cu atenţie. Poate că voia să se ducă la baie, dar nu era sigur. Părea hotărâtă, ca şi cum încerca să se mobilizeze să facă un lucru pe care nu voia să-l facă.

- Te duci undeva? întrebă el politicos.

- M-am gândit să mă îmbrac.

- Aha, dădu bărbatul din cap. Aştepţi vizitatori?

- Nu, dar...

- Dar ce?

- M-am gândit să mă duc să verific starea vacilor, declară ea pe un ton sfidător. A plouat de curând... Uneori se împotmolesc în pământul moale de lângă adăpătoare.

- Şi ai de gând să le scoţi cu mâinile goale?

- Nu, răspunse ea, părând hotărâtă. De obicei iau camioneta, sap şi o folosesc pentru a le trage. Dar dacă nu pot... Ei bine, e clar că nu pot lua camioneta... că nu pot să trag... şi nici măcar nu ştiu dacă pot săpa.

- Aşadar, ce ai de gând să faci?

Vocea lui era blândă.

- O să iau puşca, dădu ea din cap. Dacă nu le pot salva, n-am de gând să le las să moară.

- Nu crezi, începu el cu grijă, privindu-i picioarele goale, nu crezi că ar fi mai simplu să ceri ajutor? De la mine, de exemplu?

- Ai făcut deja prea multe.

- Ti-am lovit maşina. Poate că am provocat şi naşterea mai rapidă, din cauza şocului. Poate că toată această încurcătură e din vina mea.

Ea respiră adânc.

- Este şi vina mea. N-ai nici un motiv să te consideri vinovat pentru tot. Dar... poţi să ai grijă de copii până mă întorc?

- Nu, Rose, răspunse el, apoi se îndreptă spre ea şi o ridică în braţe dintr-o singură mişcare.

O ţinu aşa o vreme, poate prea lungă. Ştia că trebuie să se ducă să verifice în ce stare sunt vitele. Ştia că o să facă orice i-ar fi cerut sau orice şi-ar fi dorit. Incet, o depuse pe canapea, apoi îşi trecu palma peste buclele scurte.

- Stai unde te afli, Rose Allen, mârâi el, cu voce severă. Trebuie să ai grijă de nouă copii. Voiam să mă duc la vecini să caut un medic, dar dacă eşti de părere că vacile sunt în pericol, mă duc imediat să verific.

In cele din urmă, era o uşurare să plece din casă, să se îndepărteze de toate treburile domestice. Ploaia se transformase într-o ceaţă uşoară, soarele se apropia de apus, iar atmosfera era caldă şi liniştită. Asta era bine! Era un bărbat cu foarte mult de lucru. Muncă de bărbat...

Muncă de bărbat? Dacă n-aş fi aici, ea s-ar ocupa de asta, îşi spuse el, amintindu-şi expresia ei hotărâtă. Era la fel de încăpăţânată ca şi el.

Dar unde era familia ei?

Prea multe întrebări fără răspuns în această casă, mult prea multe ca să poată pleca acum liniştit, fără nici o grijă.

Apoi, descoperi prima vacă. De aceea fusese îngrijorată Rose. Cea mai apropiată adăpătoare se transformase într-o zonă mlăştinoasă. In jurul ei, terenul părea destul de stabil, dar în mijloc era o adevărată capcană pentru cele neatente. Intr-adevăr, două animale erau deja împotmolite.

Lăsate singure, s-ar zbate fie până când ar cădea pe o parte şi s-ar îneca în mâl, fie ar muri de epuizare. Tom rămase o vreme pe gânduri, căutând cea mai bună soluţie să le salveze. Dar nu era nici una. In cele din urmă, luă pe umăr cazmaua şi se îndreptă spre cele două animale.

Urmară două ore de muncă fizică intensă.

Fără nici un fel de maşină prin preajmă, nu avea altă soluţie. Ori le elibera, ori le împuşca.

- Animale stupide, mormăi el, dar vacile îl priviră cu ochii lor mari, iar privirea lor părea să exprime încrederea că vor fi salvate.

La naiba, toată lumea părea să se bazaze pe el! Până şi vacile!

în cele din urmă, reuşi să le elibereze. Le ţinu o predică despre stabilitatea pământului şi despre bunul-simţ, dar nu păreau să fi înţeles nimic.

De ce ne-am face probleme? avea bărbatul impresia că-i spun cele două vaci. Il avem pe bătrânul Tom care să ne salveze.

Câtă obrăznicie!

După ce termină cu această problemă, continuă să străbată terenurile din preajma fermei, descoperind încă o vacă în aceeaşi situaţie. Pe la ora zece, era murdar şi epuizat- făcuse băşici peste băşici de la săpat- iar când se îndreptă în cele din urmă spre casă, se simţea ca un martir.

Rose îl aştepta.

Tom deschise uşa de la cameră şi clipi des.

îi spusese să se odihnească, dar n-o făcuse. Camera era de o curăţenie exemplară. Murdăria fusese curăţată, laurt şi puii ei dormeau pe perne curate, iar copiii păreau să se simtă foarte bine. Dormeau liniştiţi în paturile lor, iar dinspre sobă venea o aromă foarte plăcută.

- Sos pentru paste, dădu ea din cap, văzându-i expresia.

Spusese repede cuvintele, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, înainte ca el
să fi putut spune vreun cuvânt, iar Tom se încruntă.

- Hei, să nu-ţi pară rău. Miroase grozav. Nu seamănă în nici un caz cu chestia pe care ţi-am dat-o la prânz.

- Am legume proaspete, zâmbi ea.

Bărbatul nu se putea împiedica să nu se uite lung la ea. Acum

era îmbrăcată simplu, în blugi şi un tricou larg, iar picioarele le avea goale. Era proaspăt demachiată şi spălată pe faţă. Ochii ei păreau imenşi pe figura încă epuizată. Arăta tânără şi vulnerabilă şi foarte, foarte drăguţă.

- Câţi ani ai? întrebă el brusc, iar ea începu să râdă.

- Douăzeci şi şase şi merg pe patruzeci.

- Aş spune mai degrabă că mergi pe şaisprezece, răspunse el.

Tânăra femeie făcu o grimasă.

- Am cam prea multă experienţă de viaţă ca să am şaisprezece. Cum sunt vacile?

- In siguranţă.

- Câte a trebuit să salvezi?

- Trei.

- Doar atâtea? râse Rose. Şi de ce ţi-a luat atât de mult?

Il privi lung, observându-i hainele murdare şi palmele rănite, apoi îşi reţinu râsul uşor.

- Era o glumă. Sincer, cred că eşti minunat. Nici nu-ţi pot spune cât de minunat. Dar fuga la baie. Cina te aşteaptă.

- Nu trebuie...

Bărbatul îşi privi hainele, dându-şi seama pentru prima oară cât era de murdar. Dar singurul schimb de haine pe care îl avea se afla în maşina zdrobită.

- Poftim, declară ea triumfător, făcând un semn spre un sac de voiaj de lângă ea.

Era al lui!

- Dar cum...?

- Poliţistul din oraş, explică ea, zâmbind.

Zâmbetul ei îl făcea să simtă fluturi în stomac.

- In timp ce te jucai cu vacile mele, am avut vizitatori.

- Ei, la naiba!

- Nu vorbi urât în faţa copiilor, domnule, îl ironiză ea. Vrei să ştii ce s-a întâmplat sau nu?

- Da, doamnă!

Nu prea avea ce altceva să spună.

- Cineva a anunţat despre accidentul tău la poliţie. Maşina nu blochează în întregime strada, dar arată destul de rău. Sergentul de poliţie a verificat anunţul, apoi şi-a dat seama unde te puteai duce pentru ajutor şi a venit aici.

- I-ai cerut să-ţi trimită un medic? întrebă Tom, punând imediat punctul pe i.

-A spus că-l va trimite pe doctorul Connor. I-am spus că nu e urgent.

- Poftim?

- Nu este urgent, ridică ea din umeri cu seninătate. Poţi desigur să vezi că sunt bine, la fel şi gemenii. A spus că doctorul va veni mâine. In plus, a aranjat ca maşina ta să fie remorcată până în oraş, unde să poată fi reparată. Spune că telefoanele vor începe să funcţioneze începând de mâine dimineaţă şi că poţi să-i dai un telefon pentru informaţii suplimentare.

- Nu era îngrijorat la gândul că sunt un străin?

- I-am spus că eşti un prieten, declară ea, părând să ezite o clipă. Dacă n-aş fi făcut-o... poate că ar fi insistat să...

- Să plec. Imi dau foarte bine seama.

- Cu toate acestea, sper că nu vei pleca, nu? întrebă ea. Adică, eram sigură că vei rămâne în seara asta. Poţi să te duci mâine în oraş, împreună cu doctorul.

Vocea ei se stinse din nou, iar Tom îşi dădu seama la ce se gândea. Figura ei era transparentă.

- Nu, Rose, murmură el cu blândeţe, privind-o lung. Nu voi pleca în seara asta, şi nici nu prea văd cum aş putea pleca mâine.

- Dar eu văd. O să fiu în regulă.

- Da, sigur... şi porcii pot să zboare. Iar Iaurt este o adevărată vegetariană! Ha!

Imediat după masă, Rose fu cuprinsă de sfârşeală. Se străduise din răsputeri să mănânce un pic, dar conversaţia şi râsul

o secătuiseră de puteri. Nu fusese decât o piesă de teatru, îşi spuse bărbatul, văzând-o că lasă jos furculiţa cu resemnare- o piesă de teatru ca să demonstreze cât de independentă şi de puternică este.

Poate că este independentă, dar puternică în nici un caz! Impinse scaunul şi vru să ridice farfuria s-o ducă la chiuvetă, dar se împletici şi fu nevoită să se ţină de marginea mesei ca să nu cadă.

Era la fel de slabă ca unul dintre puii lui Iaurt!

Tom fu lângă ea în câteva secunde, strângând-o repede în braţe, iar când genunchii îi cedară, o ridică imediat, cu uşurinţă.

începuse să se obişnuiască. Mai mult, începuse să i se pară un lucru foarte firesc. Şi bun...

- La culcare, declară el.

- Dar pot să...

- Nu, clătină el din cap cu fermitate. Recunoaşte, Rose. Nu eşti Superwoman. Nu poţi.

- Trebuie să pot. Mâine...

- Mâine voi fi tot aici, o anunţă Tom, recunoscând şi în faţa lui că se gândea de câtva timp la acest lucru.

în timp ce ajuta a doua vacă să se elibereze, ajunsese la concluzia că situaţia ei este imposibilă.

Orice s-a întâmpla, nu poate s-o lase singură.

- Locul tău nu este aici. Nici măcar nu ştiu cine eşti.

- O să-ţi spun tot ce vrei să afli, dacă ţii neapărat. Pe moment, sunt în vacanţă. Pot la fel de bine să-mi petrec vacanţa aici. La urma urmei, ridică el din umeri, minţind cu nonşalanţă, trebuie să aştept undeva până când maşina va fi reparată. O să ia săptămâni întregi.

- Nu poţi sta aici săptămâni întregi.

- Dacă nu, aranjează ceva pentru mine.

- Nu pot... nu am...

- Spuneai că nu există nimeni care să aibă grijă de tine?

continuă el. Nu ştiu de ce susţii acest lucru imposibil, Rose Allen, dar pentru moment consider că este adevărat. Dar nu eşti singură. Mă ai pe mine. Iar acum, vei merge la culcare.

începu să se îndrepte cu paşi mari spre uşă.

- Rămân aici, se împotrivi ea. Vreau să dorm aici cu...

- Cu mine? zâmbi el larg. Nu. Nu te cunosc suficient de bine, doamnă.

Noaptea trecută ai dormit pe canapea, iar eu pe podea. Am verificat şi restul casei. în apropiere este un dormitor perfect confortabil, pe care este clar că l-ai folosit până acum.

Nu avea intenţia să comenteze că era un pat pentru o singură persoană, mai potrivit pentru un copil decât pentru o mamă cu doi copii gemeni, şi nici să spună ceva despre faptul că restul camerelor erau goale în întregime.

-Aşadar, în această seară vei dormi în dormitor, iar eu pe canapea.

- Dar copiii...

-Asta este treaba mea, o întrerupse el cu seriozitate, privindu-i faţa cu cearcăne adânci.

Avea impresia că erau semnul unei epuizări absolute, iar bărbatul era sigur că nu poate dormi prea bine în sufragerie, cu atât de multă agitaţie.

- O să-ţi aduc gemenii în dormitor, când va trebui să-i hrăneşti. Dacă vrei, pot chiar să le schimb scutecele.

- Ce vei face?

Tânăra femeie îl privea uimită.

-Sunt cel mai mare martir al secolului, ridică el din umeri, încercând să dea impresia că glumeşte. E bine să te bucuri cât mai poţi de răsfăţul pe care ţi-l ofer. Să schimb scutece? Sunt genul de bărbat care face ce trebuie făcut într-o situaţie de urgenţă, apoi merge mai departe. In curând, va trebui să plec, şi nu vei mai avea vreodată un martir în viaţa ta. E o promisiune.

- Cu adevărat? ridică ea privirea spre el.

Era aproape pe punctul să adoarmă.

- Cu adevărat, dădu el din cap, simţind o dorinţă copleşitoare s-o sărute.

Din fericire, era un bărbat foarte raţional!

Rose adormi repede.

Aşezată în patul ei- aproape că o dezbrăcase din nou, dar ea nu protestase- adormi chiar în clipa în care puse capul pe pernă.

Tom rămase s-o privească. Mai întâi, o făcuse ca să se asigure că nu continuă să insiste să aibă copiii lângă ea. Apoi, în timp ce ea alunecase pe aripile somnului, îi fusese imposibil să-şi ia ochii de la ea. O privea doar pentru că îi făcea plăcere.

Nu privise niciodată o femeie dormind...

Sentimentele care se născuseră în interiorul ei erau ciudate. Faţa ei pe pernă era palidă, plină de pistrui şi foarte, foarte tânără. Părea extrem de vulnerabilă. îl făcea să se simtă protector, autoritar, şi foarte, foarte supărat.

Această femeie era într-o mare încurcătură, iar cineva fusese vinovat pentru asta. Undeva se afla tatăl acestor copii. De ce nu avea grijă de femeia lui? se întrebă Tom, privind figura delicată. De ce o lăsase într-o astfel de situaţie?

în cele din urmă, deranjat şi neliniştit, se întoarse în bucătărie. O luă pe laurt cu el, doar pentru plăcerea de a se plimba prin grădina din spate, apoi se întoarse în cameră, hotărât să vegheze asupra protejaţilor lui. Ştia că va trebui să doarmă şi el, dar pentru un motiv bizar, nu se simţea obosit.

Era doar confuz.

Copiii dormeau fără probleme. într-un fel ciudat, era liniştitor, dar nu genul de linişte care să-l îndemne să doarmă. Oare voia să savureze acest sentiment? Să-l poată pune într-un colţ al inimii lui şi să-şi aducă aminte de toate astea când va fi departe? Se întinse pe canapea, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Peste tot, se impregnase parfumul lui Rose.

Ar trebui să fie acum în Hawaii.

Dar nu voia să fie în Hawaii. Voia să fie aici.

La urma urmei, nici nu voia o vacanţă, îşi aminti el, simţind că se crispează din nou. Disperarea să se întoarcă la muncă. Să lupte împotriva coşmarurilor unei urgenţe cu cele ale alteia.

Amintirea ultimului incendiu îi apăru în faţa ochilor; tot zgomotul şi fumul, apoi deschiderea ultimei camere de pe culoarul cuprins de flăcări. Oroarea şi coşmarurile.

- Ia o pauză, îi spusese şeful lui, iar când refuzase cu încăpăţânare, îl prinsese de umeri şi-l strânsese tare. Zece ani e foarte mult în această meserie, Tom. Du-te să găseşti măcar un pic de normalitate. Nu-mi eşti de nici un folos cu nervii întinşi la maximum.

- Dar nu sunt asa.

- Pot să-mi dau foarte bine seama când e cazul, iar acum este. Du-te să te întinzi pe plajă şi să te gândeşti ce vrei să faci în următorii zece ani. Iar dacă o să-mi spui că te-ai săturat, o să mă simt mulţumit. Cred că ai observat că nu mă mai duc la intervenţii şi că nu mai risc atât de mult. Am soţie şi copii şi am învăţat să deleg sarcinile. Dacă vrei să înveţi să faci la fel ca mine, sunt absolut de acord. De fapt, mi se pare cea mai bună soluţie. Zece ani în prima linie e destul de mult.

Charlie nu mai ascultase protestele lui. Ori îşi lua un concediu, ori o să fie suspendat temporar. Acum, nu dorea decât să se întoarcă la lucru.

Sau nu?

Da, cu siguranţă, îşi spuse singur. Mi-aş pierde minţile dacă aş rămâne într-o astfel de casă.

Un alt gând îl izbi din senin.

Poate de aceea soţul lui Rose o părăsise!

Nebunul!

Nu. Această fermă nu scoate nici un ban. Atâta sărăcie!

Dar ferma arăta de minune, trebuia să recunoască. Sărăcia evidentă a lui Rose nu avea nici un motiv.

Un scâncet slab răsună dinspre sobă, iar când ridică privirea o văzu pe Iaurt, care se străduia să se ridice. In cele din urmă reuşi să se ridice, iar puii protestară ascuţit. Căţeaua se îndreptă încet spre el.

- Vrei să ieşi afară, fetiţo? întrebă el, dar animalul se apropie de canapea, lipindu-se cu afecţiune de el.

Ştia foarte bine ce voia. Chiar dacă părea absurd, câinele avea nevoie de o îmbrăţişare.

- Nu sunt genul afectuos, o anunţă el, dar ea se apropie şi mai mult.

Oftând, bărbatul se ridică de pe canapea şi o prinse în braţe. Ea îi
linse faţa, apoi începu să se frece de piciorul lui.

- Hei, n-ar trebui să fii cu puii tăi?

Iaurt îi aruncă o privire plină de reproşuri, dar nu se mişcă. Avea şi ea nevoile ei.

Bine, bine...

- Numai o clipă, o avertiză el, mângâind-o pe cap. Doar o clipă...

Ochii lui se închiseră.

- N-o să prelungim povestea asta afectuoasă toată noaptea.

în nici un caz... pentru că adormi aproape instantaneu.

Toată lumea reuşi să doarmă destul de bine. Toby se trezi la trei şi, gândindu-se că e o prostie să se trezească de două ori, Tom îi schimbă pe amândoi copiii. Ajunsese aproape un profesionist la treaba asta! Apoi luă gemenii în braţe şi se îndreptă spre dormitorul lui Rose. îi hrăni pe jumătate adormită, iar asta era perfect.

Apoi, ignorând protestele ei, se întoarse în bucătărie, ducând fiecare copil la pătuţul lui.

Iaurt se întorsese deja la puii ei, aşa că se aşeză pe canapea şi adormi imediat, până aproape de ora şapte.

Din nou, Toby fu ceasul deşteptător.

De această dată, atmosfera nu mai era la fel de liniştită. Iaurt voia să meargă afară, căţeluşii se agitau, scutecele nu mai erau la fel de uşor de pus, iar conţinutul unuia dintre ele îl făcu să se retragă, îngrozit. Când duse copiii în dormitor, era deja treaz de-a binelea. Făcu un duş în timp ce ea îi hrănea, apoi îi pregăti micul dejun, alcătuit din ceai şi pâine prăjită.

Când se întoarse în dormitor, tocmai terminase de hrănit copiii, iar aceştia dormeau liniştiţi lângă ea. Tânăra femeie arăta îmbujorată şi proaspătă, cu părul răvăşit din cauza somnului şi cu cămaşa de noapte deschisă. Umbrele de sub ochii ei se mai retrăseseră, iar plăcerea pe care o simţi văzând acest lucru era pe măsura realizării.

- Pâine prăjită? întrebă ea, speriată. Cred că glumeşti. Nu iau micul dejun în pat.

- Iaurt tocmai a făcut-o, ridică el din umeri. Nu s-a plâns deloc. Tu de ce n-ai face-o?

- Deoarece vreau să mă ridic din pat.

-în nici un caz. Rămâi acolo restul zilei.

- Ba nu!

- Cel puţin până la venirea doctorului.

-Toată ziua de ieri mi-am petrecut-o în pat.

- Nu, ai stat pe canapea.

-Acum tu eşti cel care vorbeşte prostii. Nu eu.

- Nu contează cum îi spui, zâmbi el. Oricum ar fi, rămâi în pat. Poftim, micul dejun e pentru tine. Vrei să-i iau pe copii?

- Nu.

Acceptă să mănânce, dar privi cu dragoste copiii care dormeau liniştiţi lângă ea.

- Aş vrea să-i păstrez, murmură tânăra femeie, cu o voce atât de visătoare, încât Tom zâmbi.

- Hei, nu te ameninţam să-i iau de lângă tine.

- Nu...

Era ceva în tonul ei- în felul în care spusese cuvântul- care îl

făcu să se oprească. O privi lung, apoi se aşeză la marginea patului. Patul vechi de o singură persoană păru să se scufunde sub el, iar ceaşca de ceai tremură în mâinile ei.

Sau poate că tremurul nu fusese provocat de mişcarea patului. Şi vocea ei suna tremurată.

- Te aştepţi ca gemenii să-ţi fie luaţi de cineva? întrebă el cu grijă, urmărindu-i expresia feţei.

Nu se lumină în nici un fel.

- Eu... nu.

- Nu pari foarte sigură.

- Nu pot... tribunalul, adică. Sunt mama lor.

-In afară de cazul în care îi tratezi rău, nu există nici un tribunal care să-i ia pe Toby şi pe Jess de lângă tine, se încruntă Tom. Iar dacă cineva se uită la lucrurile cumplite pe care le are Toby în scutec, sunt sigur că nu va vrea să-l ia...

Tânăra femeie nu reacţionă la glumă.

- Socrii mei cred că-i vor vrea.

- Socrii?

- Părinţii soţului meu.

- Inţeleg, dădu el din cap, încruntându-se ca şi cum încerca să vadă la ce se referea. Ba nu, nu înţeleg...

Rose mai bău nişte ceai, apoi muşcă dintr-o felie de pâine prăjită.

Nu ridică privirea spre el.

-Ai de gând să-i spui unchiului Tom? întrebă el, încercând să arate ca un bătrân bonom.

Ar fi fost simplu, dacă Rose n-ar fi fost atât de drăguţă.

- Nu e o poveste plăcută.

-Vorbeşti cu bărbatul care s-a confruntat cu scutecul fiului rău, dădu el din cap. îţi garantez că nu e foarte plăcut. Sau o să-ţi arăt! Numai că l-am îngropat.

Ochii ei se măriră.

- Hei, acele scutece nu sunt de unică folosinţă.

-Ba da, sunt. Orice este de unică folosinţă, dacă arată aşa. Am scăpat de el cu viteza luminii.

Rose zâmbi slab, dar expresia ei era în continuare tristă.

- O să-mi spui? întrebă el.

- Dar... eşti un străin.

îl privi cu îndoială, iar el luă cana de ceai şi o dădu la o parte, prinzându-i mâinile. Le mişcă încet, încercând să-i încălzească degetele reci.

- Sunt un străin, recunoscu el. Iar tu ai nevoie de un prieten. De ce nu m-ai promova? Măcar de data asta.

- Eu...

- Unde este soţul tău, Rose? Unde este tatăl copiilor tăi?

Ea respiră adânc şi închise ochii.

- E mort.

- Oh, murmură el, îmi pare rău.

- Să nu-ţi pară.

- Rose...

- L-am urât, şopti ea, atât de încet încât avu impresia că i se păruse. Era...

Degetele ei se crispară.

Se retrase, cu ochii fixaţi într-un punct dincolo de el.

- Ştii, începu Tom cu grijă, gândindu-se cu atenţie la ce voia să spună, ai nevoie de hrană. Ti-am adus o felie de pâine prăjită, dar nu este de-ajuns. Cred că mai e nevoie de cel puţin încă patru felii, ca să-mi poţi spune povestea în întregime. Şi de două ceşti de ceai. Stai unde eşti, Rose. După opt felii de pâine prăjită, câte patru pentru fiecare, o să-mi poţi spune povestea.

Capitolul 4

In cele din urmă, abia după ce terminară aproape întreaga rezervă de pâine prăjită, Rose începu să povestească. De la primele cuvinte, bărbatul se întrebă dacă voia cu adevărat să audă ce avea de spus.

Aşadar, de ce asculta? Bărbatul care fusese în urmă cu două zile ar fi alergat o milă înainte să asculte o astfel de poveste.

Dar era vorba despre Rose, iar tânăra femeie avea probleme. Nu putea să plece pur şi simplu.

Numai că... de ce trebuise să fie el?

Răspunsul veni atât de repede, de parcă ar fi fost un reflex. Pentru că voia să fie el.

Oare voia cu adevărat? Nu mai ştia nici el. Inima părea să-i spună lucruri pe care mintea nu le înţelegea. Brusc, nu mai era sigur de nimic.

Dar trebuia s-o asculte.

- Aceasta este ferma mea, începu ea, iar Tom dădu din cap aprobator.

Nu era o poveste despre moartea soţului ei, dar era dispus să asculte orice.

- Aici este dormitorul în care am dormit de mică, continuă tânăra femeie.

Oricum, exact aşa arăta, ca un dormitor de fetiţă, îşi spuse el, aruncând o privire la draperiile roz de mătase.

-A fost ferma părinţilor tăi?

- Da. Şi este o fermă foarte bună, continuă Rose.

Avea o voce calmă şi liniştită, de parcă povestea ceva ce i s-a întâmplat unei alte persoane, în urmă cu mult timp.

- E vizibil că e o fermă prosperă. Sunt singurul copil al unor părinţi în vârstă. Tata a murit când aveam şaisprezece ani, dar mama şi cu mine am muncit în continuare aici. Ne oferea destul de mult venit ca să angajăm încă două ajutoare. Dar, în urmă cu doi ani, mama a murit.

- îmi pare rău.

- Să nu-ţi pară. Era timpul. A fost mulţumită în cele din urmă, gândindu-se că se duce la tata.

- Şi apoi?

Era în continuare absentă, vorbind mecanic. Tom avea impresia că în orice clipă se va opri, iar el va trebui să afle cât mai multe informaţii înainte de asta.

Rose ridică din umeri.

- Apoi, nimic. N-aveam nici un sens. Nici nu-mi dădusem seama cât de izolată am devenit. în timp ce mama era bolnavă, am avut grijă de ea, iar ea avea nevoie de mine tot timpul. Aşadar, era mama şi ferma, nimic altceva. După moartea ei, administatorul fermei a plecat în străinătate, aşadar am fost nevoită să angajez pe altcineva, practic un necunoscut. Continuam să muncesc la fermă, să fiu tristă din cauza morţii mamei mele şi să rămân izolată. Nu cunoşteam pe nimeni de vârsta mea.

- Aşadar...

- Aşadar, eram o pradă uşoară, clătină ea din cap cu amărăciune, părând pentru prima oară afectată de ceea ce spunea. O tânără naivă şi prostuţă, care s-a îndrăgostit de primul bărbat arătos care i-a ieşit în cale...

- Soţul tău.

- Chris avea treizeci de ani, şi era fiul preferat al unuia dintre fermierii bogaţi din partea de nord a ţinutului. Era fermecător, mereu vesel şi mă făcea să râd. Nici nu-ţi dai seama cât de multă nevoie aveam să râd. Părea destul de bogat. M-a cucerit total şi, desigur, mi-a dat de înţeles că vom locui aici după căsătorie. Fratele lui mai mare urma să moştenească ferma părinţilor lui, iar el spunea că adoră să aibă grijă de o fermă. Aşa spunea...

- Dar nu era aşa.

- A minţit, oftă ea. Chris era un mare mincinos. Avea datorii până peste cap şi avea patima jocului de cărţi. Işi pierduse slujba

din acest motiv şi cheltuise atât de mult din banii părinţilor lui, încât aceştia încetaseră să-l mai ajute. Dar avea în continuare datorii, astfel încât cei cărora le datora bani începuseră deja să-l ameninţe- nu erau nişte persoane foarte plăcute.

- Dar sunt sigur că...

- Eram prea oarbă şi prea îndrăgostită ca să văd, continuă ea cu tristeţe. Iubeam această fermă şi iubeam să am grijă de cai şi de vite. Chris s-a oferit să se ocupe de partea administrativă şi economică, iar eu aveam încredere în el. Aşadar, am semnat... Ei bine, nu te plictisesc cu detaliile, e de-ajuns să spun că am semnat lucruri pe care n-ar fi trebuit să le semnez şi am ajuns la fel de datoare ca şi el. Şi apoi, totul a ieşit la iveală. Voia ferma. De aceea se căsătorise cu mine. Dacă vindeam ferma, urma să-şi plătească toate datoriile.

- Dar tu...

- Aş fi rămas fără nimic.

Tom respiră adânc. Nu era deloc plăcut.

- Şi? insistă el, descoperind că tânăra femeie căzuse pe gânduri.

Voia să afle totul.

- Poate că aş fi făcut-o, ridică ea din umeri. Adică aş fi vândut ferma. Totul era complicat şi când am fost la avocat, mi-a spus că va fi foarte greu să ies din încurcătură. Mi-am dat seama că fusesem proastă, şi că trebuie să plătesc preţul stupidităţii mele. Poate că nu mai rămâneam cu nimic, dar cel puţin aş fi scăpat de el. Dar atunci am descoperit că eram însărcinată.

- Oh, Rose!

- Intr-adevăr, făcu ea o grimasă. Cât am putut să fiu de proastă! Eram înglodată în datorii până peste cap, aveam un soţ care continua să joace cărţi, dar nu puteam vinde ferma deoarece nu mai părea că-mi aparţine.

Din clipa în care am descoperit că sunt însărcinată, asta era. Ferma aparţinuse părinţilor mei, care o primiseră de la părinţii lor

şi aşa mai departe. Patru generaţii. Părea că trebuie s-o dau copiilor mei, o moştenire- tot ce urmau să aibă. La urma urmei, ştiam deja că nu le pot da un tată.

- Nu te iubea?

- S-a căsătorit cu mine ca să obţină ferma, spuse ea cu duritate. Apoi, chiar în seara în care aflasem că sunt însărcinată, o femeie a venit să-l caute, certându-l că nu şi-a ţinut promisiunile pe care i le făcuse după căsătoria noastră.

- Mi se pare cel mai mare ticălos din lume, se încruntă Tom.

- Aşa şi era, răspunse Rose. Chiar mai mult decât atât.

- Aşadar, l-ai dat afară?

- Nu imediat, clătină ea din cap, luminându-se puţin la faţă. Eram atât de furioasă şi de umilită! Faptul că eram însărcinată- şi sosirea celeilalte femei aici- mi-a mai limpezit mintea. M-a făcut războinică. M-am îndreptat imediat spre avocatul meu, un vechi prieten al tatălui meu, cu care am stat de vorbă aproape toată noaptea.

- Te-a ajutat?

- I-am spus tot. Nu era decât un singur lucru care mă mai putea ajuta: acela că ferma era pe numele meu. Mai erau şi foarte multe datorii tot pe numele meu, aşadar nu puteam păstra ferma, dar n-aveam de gând s-o las pe mâna celor cărora Chris le datora bani. Aşadar, am renunţat la ea. Avocatul a făcut un act prin care ferma aparţinea copiilor mei. Nu mai sunt proprietara ei, ci gemenii. Apoi, am aranjat divorţul de Chris şi m-am declarat falimentată. După ce am făcut toate aceste aranjamente, m-am întors acasă să-i spun soţului meu ce făcusem.

- Cred că n-a fost foarte încântat, comentă bărbatul.

- Dar ce credeai?

- Aveai grijă de viitorul copiilor lui.

- Pentru el, nu existau, murmură Rose cu amărăciune. Nu i se păreau decât o bătaie de cap. S-a îmbătat şi mi-a spus... mi-a spus că nu va mai fi nici un copil. M-a bătut.

- Rose!

- Poate că ar fi mers, continuă ea cu tristeţe, dar domnul avocat era îngrijorat pentru mine şi a trecut să vadă cum mă simt. A intrat în timpul unei scene cu adevărat urâte. Chris a fugit. Am ajuns în spital, iar pentru o vreme s-a crezut că voi pierde copiii. Intre timp, Chris a avut un accident cu maşina şi a murit. Nu ştiu dacă a fost sinucidere sau unul dintre cei cărora le datora bani a provocat accidentul- sau poate era prea beat.

Orice ar fi fost, a murit. Sfârşit.

- E o poveste îngrozitoare.

- Da, nu-i aşa? clătină ea din cap, reuşind să zâmbească. Apoi, părinţii lui au dat vina pe mine. Mă urăsc. Ştiu foarte bine cum era, dar a fost mai simplu să dea vina pe mine, decât pe fiul lor care murise. S-au oferit să ia gemenii. De fapt, m-au ameninţat. Spun că nu pot avea grijă de ei, din moment ce n-am destui bani. Iar vecinii... Chris a împrumutat bani de la ei, iar acum îşi imaginează că ar trebui să le plătesc, din moment ce locuiesc în continuare la fermă. Numai că banii n-au fost pentru mine. Şi nu văd de ce...

- Hei, Rose, este în regulă.

- Nu este în regulă, replică ea cu supărare. Ar trebui să le dau banii înapoi şi o voi face, dar va trebui să aibă răbdare. Nu voi vinde ferma copiilor. Acum nici nu pot, nici dacă aş vrea. Aşadar, dacă am făcut bine sau rău, oricum nu pot face altceva.

Ridică ochii spre el, încercând să vadă dacă înţelege în ce situaţie se afla. Să vadă dacă n-o condamnă. Ca şi cum ar fi putut s-o facă!

- Dar, Tom, eu... nu spun foarte des această poveste. De fapt, eşti primul...

Vocea ei se stinse.

- Rose.

Era prea mult. Se apropie de ea şi o luă în braţe, legănând-o ca pe un copil la pieptul lui. Tânăra femeie se simţea bine acolo,

ca şi cum ar fi fost cel mai sigur loc din lume. Sentimentele pe care le stârnise în inima lui ameninţau să-l copleşească.

- Rose, viaţa este foarte grea, dar există întotdeauna ziua de mâine, spuse el cu blândeţe, mângâind-o pe păr, iar ea sughiţă şi se retrase.

- Aşa este, declară ea cu fermitate.

- Vrei o batistă?

- Nu, nu plâng, suspină ea.

- Văd asta...

- Mă simt bine. Nu plâng. Refuz s-o fac.

- Cred că e vorba şi despre depresia de după naştere, observă el. Ai voie să cedezi zece minute.

- Zece minute?

- Câte cinci pentru fiecare copil.

- Cine spune asta?

- Şcoala doctorului Bradley pentru îngrijirea tinerelor mame, explică el. E vorba despre acelaşi manual care mă învaţă să îngrop scutecele murdare.

Ea nu se putu abţine să nu chicotească.

- Eşti nebun.

- Da. Iar tu eşti defectă. Poftim, am mâncat prea mult pentru micul dejun, cineva trebuie să spele vasele şi soarele a răsărit. începem ziua cu o stare pozitivă, Rose Allen?

- Sigur, reuşi ea să spună, cu un zâmbet. Pot să mă ridic din pat şi să te ajut cu farfuriile?

- în nici un caz, răspunse el. Serviciul domestic Tom Bradley este în plină acţiune. N-am mai operat până acum şi poate nu voi mai opera vreodată, aşadar e bine să te bucuri cât ai ocazia. Stai cuminte şi ai grijă de copii. Să sperăm că vor deveni nişte copii buni.

- Desigur, dădu ea din cap. De ce n-ar deveni nişte copii buni?

- Sunt bogaţi ca nişte nababi. Sunt sigur că să le dai unor copii o fermă înainte chiar să se nască este una dintre cele mai

periculoase forme de răsfăţ. Şi ce le vei da la împlinirea unui an? Luna de pe cer?

Tom se retrase în timp ce ea încă râdea- şi cât mai putea să se abţină să n-o prindă din nou în braţe.

Era nebun.

Rose se lăsă din nou pe perne şi aruncă o privire pe fereastră. Vitele păşteau liniştite în lumina soarelui. Gemenii dormeau în continuare, aşezaţi în pat lângă ea.

Totul era bine în lumea ei. Pentru moment. Şi asta mulţumită lui Tom.

Ce s-ar fi făcut fără el?

Nici nu voia să se gândească. Pustiul care o înconjurase înainte de naşterea copiilor fusese lăsat în urmă. Tom adusese pace, veselie şi fericire în această casă. In loc de o bucătărie goală, avea un câine cu şapte căţeluşi şi un bărbat care fluiera în timp ce spăla vasele.

Nu ştia nimic despre el. Ar trebui să-i spună să plece, dar n-avea de gând s-o facă.

Ai fost întotdeauna o prostuţă când vine vorba despre bărbaţi, Rose Allen, îi spuse o voce la ureche.

O dată. Doar o singură dată.

Dar de ce-l laşi pe acest bărbat în viaţa ta? Ai crezut că ştii totul despre Chris, iar despre acest bărbat nu ştii chiar nimic.

Tom este un om bun.

Ba nu, e chiar mai mult decât atât. Mult mai mult. Ridică încet mâna spre obraz- mâna pe care o ţinuse el. Mirosea a el. Sau poate că era doar pudră de talc...

Zâmbi larg, aducându-şi aminte expresia de pe figura lui când se întorsese de afară, cu sapa pe umăr. Ce erou!

Un erou. Asta era, hotărî ea somnoroasă, în timp ce închise ochii. Ar trebui să se lupte cu el. Ar trebui să se îmbrace şi să-i spună să plece... Şi să fie independentă şi singură.

Dar, pentru moment, era prea bine să stea la căldură şi să fie

îngrijită. De un erou, oricine ar fi acesta!

- Aş vrea să ucid pe cineva, dar e deja mort, îi spuse Tom lui Iaurt, în timp ce spăla vasele. Ai simţit vreodată aşa ceva?

Câinele ridică privirea spre el.

- Da, şi dacă tot mă apuc, o să-l împuşc şi pe nemernicul care te-a botezat Iaurt.

Animalul plecă imediat capul. în ceea ce privea expresivitatea, era o adevărată câştigătoare: un amestec de aprobare, patos, disperare şi dor. Mesajul ei era foarte clar.

- Pâinea prăjită nu este de-ajuns, nu?

Iaurt ridică din nou capul şi dădu puţin din coadă. Nu foarte mult, doar ca să-i arate că era pe drumul cel bun.

- Mai sunt nişte ouă în frigider.

Coada se mişcă mai tare.

- Hei, dar e simplu, zâmbi bărbatul, întinzându-se spre uşa frigiderului. Imediat. Oare de ce nu m-am gândit mai de mult?

Dar zâmbetul lui se stinse repede.

- Acum trebuie să găsesc soluţia s-o fac şi pe doamna de dincolo la fel de fericită.

Doctorul sosi după amiază- cam la două minute după ce telefonul începuse să funcţioneze- dar până la sosirea lui, Tom ajunsese deja la concluzia că ar trebui să poarte un halat şi nişte bigudiuri. Verificase din nou ce fac vacile, dar restul zilei o petrecuse cu treburi domestice. Măturase, spălase şi schimbase scutece.

Când medicul se prezentă în faţa uşii, se simţea atât de domestic, încât trebui să facă un efort să nu-i spună acestuia să se şteargă pe picioare. Bărbatul era în vârstă, eficient şi direct, mergând imediat la ţintă.

- Cine naiba eşti tu? întrebă el, în clipa în care intră în casă.

- Tom Bradley, răspunse Tom, încercând să arate cât mai respectabil.

- Un prieten de-al lui Rose?

- Da...

Medicul îl privi lung, ridicând sprâncenele.

In cele din urmă, zâmbi uşor, ca şi cum ar fi aprobat ceea ce vedea.

- Imi pare bine să aflu, mormăi el. Fata chiar are nevoie de prieteni. Acum ar trebui să fie înconjurată de prieteni şi de vecini, nu lăsată singură. Numai nemernicul acela de soţ al ei e de vină. Stai mult?

- Nu sunt sigur...

Tom nu aprecia privirea doctorului. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe masa de disecţii- în câteva secunde, medicul îşi va da seama din ce specie face parte. Genul care nu-şi poate lua angajamente...

- Numai până când va fi din nou pe picioarele ei, zâmbi bărbatul încurajator.

- Mda...

- Ce băiat bun!

Il bătu pe umăr cu putere şi se îndreptă spre dormitor. Nu avea nevoie de prea multe indicaţii ca s-o găsească. Toby- desigur, nu putea fi decât el- se trezise deja şi anunţa că este vremea pentru un ceai.

Tom fu lăsat să se ocupe în continuare de treburile casnice.

Controlul medical fu satisfăcător.

- Copiii sunt foarte sănătoşi. La fel şi mama lor, i se spuse lui Tom după încheierea controlului. Ai făcut treabă bună.

- N-am făcut nimic, clătină el din cap. Doar i-am prins.

- Şi nu te-ai amestecat. Foarte mulţi dintre cei care asistă naşteri acasă se amestecă unde nu ar trebui. Rezultatul este deseori o infecţie generalizată. Rose mi-a spus că ai avut grijă să rămână calmă. Ai ajutat-o să nu intre în panică. Este cel mai bun lucru, comentă medicul, împachetându-şi instrumentele. Bine. Mai avem de făcut nişte teste- în primul rând, nişte teste de sânge pentru nou-născuţi- dar pot aştepta până săptămâna viitoare.

După sunetul acestor plămâni, nu avem de ce să ne facem probleme.

- Dar pot să mă ridic din pat, nu-i aşa? întrebă Rose, aruncând o privire furişă spre Tom. Tom nu-mi dă voie.

- E un bărbat cu scaun la cap, dar nu trebuie să rămâi în pat.

- Ai văzut?

- Atâta vreme cât nu faci nimic, continuă medicul.

Şi asta înseamnă nimic. Nu ridici nimic mai greu decât un copil cel puţin zece zile.

- Dar...

- Şi nu vreau să te aud că începi să cari baloţi de fân, Rose Allen, o avertiză medicul, fixând-o cu o privire severă. Nici măcar jumătate de balot.

- Nu aş...

- O să te ocupi de hrană, nu? se întoarse medicul spre Tom. Toată lumea din zonă hrăneşte la mână.

- Hrăneşte la mână? ridică el sprâncenele, mirat.

- Da, interveni Rose, nemulţumită. Dar, desigur, n-a făcut-o în ultimele două zile. Nu le-a stricat vacilor să trăiască şi fără asta, dar...

- Nu ştiu ce înseamnă hrănirea la mână, spuse Tom cu grijă. De ce nu mi-ai spus că hrănim vitele la mână, Rose?

- Pentru că n-o facem, ci o fac.

- Ba o facem, se încruntă el. Taci din gură, Rose, altfel nu mai fac de gardă la scutece.

- Gardă la scutece? Ideea ta de a schimba un scutec înseamnă a le îngropa pe cele murdare, se indignă ea. Câte mi-au mai rămas?

- Destule.

- Sunt sigură că nu mai am.

- Eu sunt sigur că mai ai, dădu Tom din cap. Am găsit un sertar plin de prosoape şi o pereche de foarfece. Chiar dacă vine revoluţia, tot ai destule scutece pentru copii!

Ea îl privi urât, dar doctorul zâmbi larg. îi luă mâna lui Tom şi o strânse cu putere.

- Văd că o las în mâini sigure. Foarte bine. O să te las să te ocupi de tot. Dacă ai nevoie de ceva, băiete, poţi să-mi dai un telefon... numai dacă o ţii liniştită...

- Se tot ceartă cu mine, se plânse el. Sunt sigur că nu e bine pentru ea. Puteţi să-i spuneţi că să fie liniştită înseamnă să mă asculte?

- Când Rose Allen o să asculte pe cineva, o să însemne că e bolnavă, râse medicul. Şi nu vrem asta, nu?

- Nu, oftă Tom, privind spre Rose. Presupun că nu vrem asta...

Rose ridică privirea spre ochii lui zâmbitori şi nu putu să reziste să
nu zâmbească şi ea. Doctorul plecă zâmbind şi el, cu tot felul de idei în mintea lui înţeleaptă.

- Aşadar, explică-mi ce e cu hrănirea la mână.

- Nu e nimic. Nu poţi.

- Pot, o întrerupse el. Desigur. Pentru asta sunt aici.

Rose se lăsă pe spate pe perne, privindu-l nedumerită. Ce putea fi în mintea lui? Şi, mai mult decât atât, cine era?

- Cred, începu ea, că este timpul să-mi vorbeşti despre tine.

- Ce să-ţi spun? ridică el din umeri. Iaurt are nevoie să fie scoasă la plimbare.

- Eşti un jefuitor de bănci care se ascunde de urmăritori?

- Nu!

- Nu m-ar deranja, zâmbi ea. Adică... sunt atât de recunoscătoare. Aş fi în stare să iert şi o crimă, două. Atâta vreme cât nu e violentă.

- Foarte drăguţ din partea ta, zâmbi Tom larg.

- Dar dacă aş fi fost vinovat că am falsificat nişte cecuri?

- Cred că aş ierta o astfel de infracţiune...

- Sau că le-am jefuit pe nişte doamne de economiile lor de-o viaţă?

- Poate că nu, se încruntă ea. Poate că nu te-aş da de gol, dar ţi-aş cere să pleci.

- Şi să anunţi poliţia după plecare?

- Le-aş da doar indicaţii vagi.

- Şi dacă aş fi păcălit un asociat în nelegiuiri, fără să-i dau partea lui? De ce era atât de sigură că era vinovat de ceva? Rose îl privi cu atenţie
în ochii strălucitori, sigură că nu poate fi decât un om cinstit. Absolut cinstit!

- Dacă l-ai păcălit, probabil că o merita, ridică ea din umeri. Primesc şi eu un procent?

Bărbatul începu să râdă.

- Ştii că asta te va face complice, nu?

- Probabil. Cum e în închisoare?

- Mă întrebi din lunga mea experienţă în spatele gratiilor?

Era rândul ei să izbucnească în râs, dar când el zâmbi şi se întoarse să plece, întinse mâna şi-l opri. Gestul fusese inconştient, degetele ei atingându-i mâna, dar atingerea fu pentru el ca un şoc electric.

Rămase nemişcat, privind-o cu ochi mari.

- Tom, spune-mi.

- Ce să-ţi spun?

Vocea lui suna crispată şi nefirească.

- Spune-mi de ce fugi?

- Nu fug de nimic.

- Ba da, dădu ea din cap. Pot să văd pe faţa ta. E ceva în neregulă...

- Fug de complicele cu care am jefuit banca, îţi aminteşti? glumi el, dar ea nu zâmbi.

- Nu prea cred.

- Dar dacă fug de soţia mea şi de cei zece copii? încercă el din nou, făcând o grimasă. Nu mai suport. Incă un episod din Sesame Street...

- Cred că ţi-ar plăcea foarte mult Sesame Street, îl întrerupse ea.

- Da, numai că prea mult bine strică.

- Aşadar, cine este Oscar?

- Oscar?

- Da.

Mâna ei se strânse mai tare în timp ce încerca să se îndepărteze de ea. Ca medicul care tocmai plecase, îl ţintuise pe masa de disecţie şi nu mai avea loc să scape.

- Toată lumea ştie cine este Oscar, murmură el.

- Broasca?

- Da. Broscoiul.

- Hm, făcu ea o grimasă, ştiam. N-ai nici cea mai mică idee despre ce este acest serial, după cum n-ai nici despre hrănitul la mână. Am ştiut din clipa în care ţi-am văzut scutecele.

- Ce e în neregulă cu scutecele mele? întrebă el, ofensat.

Tânăra femeie ridică pătura şi o prinse în braţe pe micuţa Jessie. Când o ridică, scutecul ei se desprinse imediat.

- Un adevărat profesionist, nu-i aşa? zâmbi Rose, arătând că nu vrea să-l jignească. Nu că m-aş plânge, ţin să repet.

- Ar fi mai bine să n-o faci.

- Sau o să pleci imediat?

- Chiar aşa!

- Unde? întrebă ea cu blândeţe, legând la loc scutecul fetiţei.

- Unde mă duceam înainte să dau peste tine... la propriu.

- Adică?

- în Hawaii.

- Şi de ce te duci acolo?

- în vacanţă. Interogatoriul a luat sfârşit?

- Nu. Oricum, ştii mai multe despre mine decât ştiu eu despre tine şi nu e cinstit. Aşadar, ai pierdut avionul din cauza mea.

- Pardon, din cauza mea, clătină el din cap, privind în jos şi încercând să-i evite privirea. Deoarece mi-am lovit maşina.

- Atunci, din cauza lui Iaurt. N-a fost vina ta, aşa că să nu îndrăzneşti s-o spui. Ai prieteni cu care te întâlneşti acolo?

- Nu.

- Aşadar, eşti un singuratic.

- Exact.

- Ca mine, zâmbi tânăra femeie. Şi cu ce te ocupi, Tom Bradley?

- Sting incendiile declanşate la sonde.

Rose se sperie.

- Glumeşti.

- Nu.

- Vrei să spui că... se încruntă ea, încercând să se gândească. Stai puţin, câte incendii pot apărea în această ţară?

- Aici?

- Da.

El zâmbi larg.

- Poate că nici unul. Sunt internaţional.

- Ah, am înţeles!

Rose rămase pe gânduri, încercând să cântărească informaţia aflată.

N-ar trebui să-l creadă, îşi spuse ea, privindu-l lung, dar ceva de pe figura lui o făcea să creadă că spune adevărul.

- E periculos, nu-i aşa? întrebă ea, iar el dădu din cap aprobator.

- Uneori. în general, nu. Cred că nouăzeci la sută este plictiseală şi zece la sută panică.

- De ce eşti în vacanţă?

- Un bărbat are nevoie...

- Credeam că bărbaţii ca tine nu iau niciodată pauză, îl întrerupse ea, intuind că e o problemă. Vreau să spun că iau vacanţe când nu sunt incendii. Dar tu nici măcar nu ai un telefon mobil.

Ajunsese prea aproape de adevărata rană. Tom se retrase,

închizându-se mental în faţa ei.

- Aveam nevoie să mă odihnesc.

- S-a întâmplat ceva.

- întotdeauna se întâmplă ceva.

Dar ştia deja că ajunsese la un punct vulnerabil. Văzuse.

- Vrei să-mi spui despre ce a fost vorba?

El clătină din cap, întunecându-se. în nici un caz...

- Nu.

- Ţi-am vorbit despre necazurile mele.

- N-ai vrea să le cunoşti pe ale mele, clătină el din cap.

Ar fi vrut să pară detaşat, dar în schimb păru mohorât şi dur.

- Aşadar...

Cuprinse copiii în braţe, continuând să-l privească atent. Căuta ceva ce încă nu putea înţelege.

- Să vedem despre ce este vorba, murmură ea. Un aventurier care voia să scape pentru o vreme de aventură...

- Şeful mi-a ordonat...

- A fost chiar atât de rău?

- Hei, Rose!

- Bine, ridică ea palmele, în defensivă. Nu te voi întreba nimic. în afară de un lucru.

Bărbatul oftă.

- Care?

-Ai spus că eşti internaţional, nu?

- Da.

- Dar de ce eşti aici? Adică, pe această şosea la un astfel de moment. Chiar acum, nu prea sunt sonde deschise în zonă, din câte ştiu.

El oftă din nou.

- Eşti foarte intuitivă, comentă el. Mi-am vizitat mama.

- Dar nu voiai să stai cu ea.

-Am stat... o noapte.

Fusese o noapte mult prea lungă, îşi spuse el, amintindu-şi cu

o grimasă experienţa.

- Nu vă înţelegeţi?

-Asta este încă o întrebare şi ai promis că-mi vei pune una singură.

- Da, ştiu, spuse ea încet. Bine, interogatoriul s-a terminat. Dar încep să mă gândesc...

- La ce începi să te gândeşti, Rose Allen? întrebă el. Ai început să gândeşti prea mult!

- Doctorul nu mi-a recomandat să încetez să gândesc, zâmbi ea, recăpătându-şi umorul. Şi mă gândesc din ce în ce mai mult că ar trebui să încetez cu vina.

-Adică?

- Deoarece simt că ai nevoie de acest loc aproape la fel de mult cât am nevoie de tine, Tom Bradley, murmură ea. In plus, am impresia că, pentru următoarele două săptămâni, va trebui să ne suportăm unul pe altul!

Ceea ce era foarte bine, din punctul de vedere al lui Tom. Ziua următoare fu nevoit să mai salveze o vacă din mlaştină- la fel şi ziua de după ea. Bovinele păreau să se îndrepte spre zona periculoasă cu aceeaşi seninătate ca mai înainte. Poate că Rose avea dreptate. Poate că două săptămâni de scos vaci din mocirlă, schimbat scutece şi îngrijit căţeluşi era tocmai ce-i trebuia.

Oricum, dormea mai bine decât o făcuse de luni întregi... ba chiar de ani întregi.

Când se aşeza seara în pat era epuizat, iar în fiecare seară Iaurt sărea în patul lui şi-l lingea ca şi cum i-ar fi spus noapte bună.

Afecţiunea şi sentimentele domestice îl împresurau. Somnul era singura scăpare!

Intotdeauna fusese, dar până acum exista mereu riscul coşmarelor. Acum, înainte ca acestea să aibă vreo şansă să-l prindă, unul dintre gemeni se trezea şi începea să se foiască, iar el se ridica şi-l ducea în camera lui Rose, ca se fie hrănit.

Uneori stătea cu ea, ascultând-o cum îl tachinează. Alteori ţinea în braţe unul dintre copii.

Era ca un adevărat drog, îşi spunea el, pe măsură ce trecea timpul. Un drog puternic, dulce şi hipnotic, capabil să cucerească mintea unui bărbat.

Să-l facă să uite că e un bărbat singur.

Dar era. Nu-şi putea permite să uite acest lucru nici măcar o secundă!

Capitolul 5

Avuseseră parte de cinci zile înainte să fie deranjaţi, iar în aceste zile laurt păru să înflorească. Devenise foarte blândă şi începuse să se împlinească, iar căţeluşii rotofei începuseră deja să se agite. Gemenii se obişnuiseră cu un program normal de viaţă, iar Tom şi Rose făcuseră la fel.

Aveau nevoie de legume. O alimentaţie formată doar din paste devenea prea monotonă. Aveau nevoie de camionetă, dar Tom era ciudat de reticent la gândul de a chema o maşină care s-o remorcheze şi s-o ducă la reparat. Pentru moment, lumea exterioară putea să aştepte.

în cele din urmă, fu un şoc să audă un ciocănit la uşă vineri după-amiază. Tom o deschise, descoperind o femeie de vârstă mijlocie care stătea în prag cu o expresie hotărâtă. Purta o caserolă mare, pe care o întinse spre el ca şi cum ar fi durut-o mâna.

- Asta este pentru Rose- datorită copiilor.

- Intraţi să i-o daţi dumneavoastră, răspunse Tom, deschizând uşa mai larg.

- Nu, clătină din cap femeia, părând iritată.

- Pot să vă întreb de ce?

Femeia se încruntă la el.

- Doctorul Connors a spus că nu ne-am purtat cum trebuie cu ea. A mai spus că e singură cu gemenii. Dar nu este singură. Vă are pe dumneavoastră, şi asta ar trebui să fie de-ajuns.

Ar fi trebuit să ştiu că-şi va găsi un bărbat. Ar trebui să-mi iau caserola înapoi.

Se întoarse, dar nu putu să plece. Mâna lui Tom se încleştase pe braţul ei, iar expresia de pe figura lui era îngheţată.

- Cred, spuse el calm, atât de calm încât oricine îl cunoştea s-ar fi speriat, că este cazul să vă explicaţi.

Femeia trase aer în piept.

- N-ar fi trebuit să vin.

- Dar sunteţi aici. Aşadar, acum îmi veţi spune.

Tom o conduse spre verandă şi închise uşa în spatele lui. Nu voia ca Rose să audă.

- Acum!

- Nu puteţi...

- Ba pot, răspunse el, încruntându-se.

Nu era foarte bun la intimidat alte persoane, dar de data asta era foarte uşor. Il privea ca un iepure îngheţat de frică. Pentru numele lui Dumnezeu, ce credea că o să-i facă? Că o s-o ţină în lanţuri până când îi va spune tot?

Dar mâncarea mirosea foarte bine...

Nu trebuia să-şi piardă avantajul. Se strădui să arate din nou ameninţător.

- Ştiţi, aici se petrec mai multe lucruri pe care nu le înţeleg, declară el cu răceală. Poate că este timpul să le aflu.

- Nu trebuie să vă spun nimic. Dacă Rose are un alt bărbat...

- Nu sunt bărbatul lui Rose, se răsti el, aruncând o privire rapidă spre fereastra deschisă din apropiere. Sunt prietenul ei, şi mi se pare că este tratată foarte nedrept de toată lumea din zonă!

- Ea? Cei care au fost trataţi nedrept suntem noi!

Femeia îşi strânse pumnii şi încercă să scape, dar Tom continuă s-o ţină. Puse repede caserola cu mâncare pe marginea verandei şi o prinse de umeri, forţând-o să se aşeze pe bancă.

- Vreau să ştiu, spuse el.

- Ce să spun? întrebă ea supărată.

- Ce a făcut Rose de v-a supărat atât de mult.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ştiţi...

- Numai ce am aflat de la Rose.

Tom îşi îmblânzi vocea şi-i aruncă un zâmbet- cel care prindea cel mai bine la femei. Nu rată nici de data asta. Femeia îi aruncă o privire nesigură, zâmbind slab. într-adevăr, zâmbetul acela nu dădea greş niciodată!

- Nu v-a spus, adevărat?

- Nu, spuneţi-mi dumneavoastră.

- Dacă nu ştiţi cu adevărat, ei bine... aveţi grijă.

- De ce ar trebui să am grijă?

- Pentru că înşală pe toată lumea şi are o mulţime de datorii, spuse femeia. La toţi cei din vale. Familia Allen a fost întotdeauna bogată. Este una dintre cele mai mari ferme din zonă. Familia lui Rose avea o reputaţie foarte solidă, aşa că, în clipa în care ne-a cerut să investim...

- Staţi puţin, interveni el. Rose v-a cerut să investiţi?

- Ei bine, nu ea, dar soţul ei cel drăguţ ne-a spus că avea o afacere sigură. Voia să ne organizeze într-un program de inseminare artificială. Ne-a spus că totul e pus la punct. Costă foarte mult să aduci material pentru o astfel de operaţie din altă ţară, aşa că ne-a spus că e mai simplu dacă suntem un grup. Am scos cu toţii bani- mii şi mii- şi uite unde am ajuns.

- Unde aţi ajuns? întrebă Tom.

- Nicăieri... Cu absolut nimic, sosiră cuvintele pline de furie. Nici una dintre vaci n-a rămas gestantă cu sistemul acesta, deoarece banii au dispărut înainte de plata către importatori. Am început să punem întrebării şi Chris ne-a spus că-l dădea afară din casă şi că a investit banii noştri peste hotare. Nu era nici un fel de afacere profitabilă pentru noi. A fost atât de ruşinat, încât s-a sinucis. Poliţia a încercat să-l găsească din cauza unui denunţ nebunesc făcut de ea, iar el a intrat cu maşina într-un copac, atât era de disperat. Iar acum a rămas cu ferma- a tras nişte sfori, ceea ce înseamnă că nu poate s-o vândă. E clar că are banii investiţi peste hotare... Şi nici măcar nu ştiu de ce i-am adus mâncare, poate datorită faptului că gemenii sunt de fapt copiii lui, iar el era un băiat atât de bun şi poate că ar vrea să ne interesăm. Măcar până când părinţii lui o să reuşească să-i ia de la ea.

Ridică bărbia cu hotărâre şi s-ar fi ridicat, dar mâinile lui Tom o opriră din nou.

- Trebuie să plec, protestă femeia.

- Staţi jos, îi ceru el cu o voce care nu accepta nici un refuz. Vreau să ştiu de unde aţi aflat toate astea. Că era planul lui Rose şi aşa mai departe.

- De la Chris, desigur, ridică ea din umeri. Bietul ei soţ. Doar v-am spus. Ea a planificat tot, iar el a fost cel păcălit. Şi apoi a murit- ei bine, nu puteam veni la ea să-i punem întrebări. Am primit cu toţii nişte sume de bani şi promisiunea că vom primi înapoi tot ce ne datorează, dar sumele erau ridicol de mici. S-a închis apoi în casă şi a refuzat să mai stea de vorbă cu noi. Apoi, părinţii lui Chris, acei oameni drăguţi, ne-au explicat ce s-a întâmplat. L-a păcălit. El a făcut toată munca murdară fără să-şi dea seama despre ce este vorba, iar ea a rămas cu banii.

- Cum vă cheamă? întrebă Tom atât de brusc, încât femeia tresări speriată.

-Joan. Joan Mitchell.

- Doamnă Mitchell, priviţi în jurul dumneavoastră, insistă el. Spuneţi-mi ce vedeţi.

Femeia privi în jur.

- Ce? Nu văd nimic. Ce ar trebui să văd?

- Poate maşini de lux? Cai? Garduri în stare bună? Echipament nou? Orice ar sugera că proprietarul are bani.

Nu era nimic. Desigur că nu. In faţa casei era camioneta veche a lui Rose, prăbuşită pe o parte din cauza roţii defecte, arătând de parcă era pe punctul să se scufunde în nămol. Aleea avea urme adânci din cauza roţii, dar era într-o stare destul de proastă. Ferma era un loc minunat, dar sărăcia era mai mult decât vizibilă.

-Ascunde totul, dădu din cap femeia, cu încăpăţânare.

- Sunt nişte grajduri fabuloase aici, murmură Tom.

Se vede clar că au fost cai în ele până de curând. Mulţi cai.

- Familia Allen a avut întotdeauna cai! Rose a călărit înainte să înveţe să meargă. Iubeşte caii.

- Nu mai are nici unul, clătină el din cap. Nici măcar unul

singur. Acesta este singurul vehicul, această camionetă veche. Nu sunt decât două camere mobilate în toată casa. Restul mobilei a fost vândută. Rose trăieşte cu ouă şi paste, iar copiii poartă cele mai ieftine haine pe care le poate găsi.

Femeia îl privi cu ochi mari.

- Nu vă cred.

- Ar fi bine să mă credeţi, răspunse el cu răceală.

- Dar unde au dispărut toţi banii?

- La acel minunat tânăr care a murit, se încruntă bărbatul.

Nu vedea nici un motiv pentru care această femeie să nu afle adevărul. Dacă Rose nu voia să le spună, trebuia să afle de la cineva.

- S-a sinucis, dar nu de ruşine, ci pentru că-şi bătuse soţia, datora o sumă imensă de bani şi rechinii cărora le datora îl urmăreau. Avea datorii imense la jocuri de noroc încă dinainte de căsătoria cu Rose. S-a însurat cu ea şi a forţat-o să vândă ferma ca să-şi plătească datoriile. A vândut tot ce se putea vinde, dar ferma aparţine gemenilor. Nu poate s-o vândă, altfel soţul ei ar fi făcut-o de mult.

- Nu pot să cred, clătină femeia din cap.

- Chiar nu?

Pentru prima oară, părea nesigură pe ea. Ridică privirea spre Tom, iar el o privi cu calm. Apoi, privirile ei se întoarseră spre camionetă.

- E singura ei maşină? întrebă ea, iar vocea îi scăzuse cu două octave.

Mânia care o cuprinsese se risipea văzând cu ochii.

- Este tot ce are.

- N-a spus niciodată...

- Că soţul ei a înşelat-o şi că a minţit? Aţi fi spus, în locul ei?

- Dar părinţii lui au spus că e vina ei. Au spus că nu e potrivită să fie mamă.

- După ce a fost jefuită de tot ce avea, acum mai este şi ameninţată că i se vor lua copiii, declară el. Iar restul vecinilor sunt siguri că e vina ei. Aş spune că e într-o situaţie foarte dificilă, nu credeţi?

- Oh, Doamne... murmură femeia, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai aflase. N-a spun nimic?

- Nu.

Joan Mitchell ridică privirea spre el, părând foarte nesigură.

- Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi?

- Sunt sigur.

- Dar doctorul Connor cred că a ştiut- ne-a spus întotdeauna că trebuie să aflăm faptele înainte să judecăm, dar am crezut... părinţii lui Chris ne-au spus...

- Şi i-aţi crezut, clătină din cap Tom, îmblânzindu-se. Nu vă învinovăţesc. Au fost prea supăraţi că şi-au pierdut fiul. Ar fi lovit pe oricine care să-l creadă capabil de aşa ceva...

- Dar a plecat de acasă. Nici măcar n-a venit la înmormântare.

Dacă tot spusese o parte din adevăr, putea la fel de bine să spună tot,
îşi spuse Tom. Un bărbat fermecător murise. O mulţime de oameni cărora li se datorau bani veniseră să-i ceară, şi apăruseră şi părinţii suferinzi şi mânioşi. Rose nu fusese de faţă, ca să se poată apăra. Probabil că avea prea multă mândrie ca să le spună ce-i făcuse soţul ei.

-A fost în spital, declară el, iar femeia nu avea decât să-l creadă, după tonul rece şi dur. A bătut-o. Când a descoperit că ferma era pe numele copiilor care încă nu se născuseră, că nu putea s-o vândă, a încercat să scape de ei. Când n-a reuşit, ştiind şi că este urmărit de cei cărora le datora bani, s-a sinucis. Dar cum putea Rose să dea ochii cu lumea după aşa ceva? Cum putea da ochii cu ea însăşi?

- I-ai spus? sări Rose de pe canapea, cu o tresărire.

Tom Bradley, nu aveai nici un drept.

- Nu. La fel nu aveau nici doctorul şi nici avocatul tău, aşa că

nu le-au spus. Dar în ce mă priveşte... nu există nici un cod medical sau legal care să mă împiedice să spun. Să fiu blestemat dacă voi sta cu mâinile în sân, în timp ce eşti privită ca o infractoare. Aşadar, i-am spus adevărul.

- I-ai spus tot?

- Tot. Şi acum vrea să te vadă.

- Tom, nu pot, se plânse ea. Nu ştiu ce să fac! Nimeni n-a mai venit în vizită de la moartea lui Chris. Cum pot să dau ochii cu ei acum?

- E la uşă şi aşteaptă, iar până la urmă tot va trebui să dai ochii cu ei, îi explică Tom cu blândeţe, traversând camera şi prinzând-o de umeri. Acesta e doar începutul. Ai nevoie să construieşti o viaţă pentru tine şi copiii tăi, Rose, draga mea, iar acesta este începutul.

Rose, draga mea... Alintul nefamiliar răsună în încăpere ca un ecou, încălzindu-i inima. Nimeni nu-i mai spusese aşa de la moartea tatălui ei.

- Tom... murmură ea.

- începând de acum.

Zâmbi spre ea, iar zâmbetul lui fu de-ajuns s-o facă să se simtă sigură pe ea.

- O să intre şi o să stea trei ore, o anunţă el.

- Trei ore?

- Trei ore, declară bărbatul cu fermitate. Şi îmi împrumută maşina ei.

- Ce vrei să faci?

- Eu? zâmbi el larg. Nu poţi să-ţi dai seama? Mă duc la cumpărături!

- Rose?

Femeia de la uşă ezita, privind în bucătărie de parcă ar fi aşteptat să fie primită cu un glonţ, mai degrabă decât cu o urare de bun venit.

Joan Mitchell era cea mai apropiată vecină a lui Rose. Fusese

o prietenă apropiată a mamei ei, dar Chris jefuise familia ei de o sumă importantă, pe care nu şi-o puteau permite.

- Doamnă Mitchell.

Rose încercă să se ridice, dar femeia traversă atât de repede camera, de parcă ar fi fost suflată de vânt din spate.

- Oh, draga mea, să nu îndrăzneşti să te ridici pentru mine. E adevărat? întrebă ea, oprindu-se şi privind în jur. Rose! Antichităţile mamei tale! Porţelanurile de pe dulap! Balansoarul acela drăguţ! Nu mai sunt aici. Ai vândut tot!

Vizitatoarea izbucni în plâns, strângând-o pe Rose în braţe.

- Oh, Rose, am fost atât de cruzi... şi am aflat că ai nişte copii minunaţi. Doctorul spune că sunt gemeni, un băiat şi o fetiţă, iar eu n-am adus nici un cadou pentru copii!

- Dar a adus ceva bun de mâncare, interveni Tom încurajator din spatele ei.

Ii zâmbi tinerei femei, care ridică o privire disperată spre el după umărul femeii care o strângea în braţe.

- Rose dragă, văd că te las pe mâini bune, continuă el. La revedere, doamnelor. O să mă întorc la timp pentru cină. Sper că nu ai paste în caserolă, Joan?

- Nu, dar...

- In acest caz, mă voi întoarce la timp, râse el.

Tom Bradley nu era un bărbat potrivit pentru a face cumpărături. Cumpăra doar ce era necesar, şi asta era tot. Dar acum se apropie de oraş cu o încântare aproape copilărească.

Mai întâi, să se ocupe de ce e mai important. Se îndreptă spre garajul unde fusese dusă maşina lui, clătină din cap şi dădu câteva telefoane, făcând rost de o altă maşină. Sau mai degrabă, o camionetă. Era foarte potrivită pentru hrănitul la mână!

Apoi intră în magazine.

Mai întâi, la supermarket. Umplu imediat un cărucior, se îndreptă spre casă, lăsându-l în faţa casierei mirate.

- Mă întorc imediat, spuse el, îndepărtându-se cu un alt

cărucior.

Era amuzant, într-adevăr!

Umplu în cele din urmă trei cărucioare şi ieşi din magazin, gândindu-se cu poftă la toată mâncarea pe care o cumpărase. Nu se supăra dacă nu mai mânca vreodată paste.

Era ora patru.

Mai avea încă o oră înainte de închiderea magazinelor, şi avea o misiune de îndeplinit. Zâmbi larg şi se îndreptă spre şirul de magazine, dornic să trăiască febra cumpărăturilor.

- Cine este Tom?

Joan Mitchell se învârtea prin bucătărie ca o cloşcă, încercând să recupereze timpul în care se purtase cu răceală.

- Un prieten.

- Un prieten al familiei sau al tău?

-Acum nu suntem decât noi trei, eu şi gemenii, aşa că pot spune că e un prieten de familie.

- Dar părinţii tăi îl cunoşteau?

- Nu e aici de prea multă vreme, dădu Rose din colţ în colţ, dar Joan părea mulţumită.

- E necăsătorit?

- Da...

Era sigură de acest lucru. Desigur, ştia că nu avea copii, iar după modul în care refuza orice implicare emoţională putea deduce şi că nu are soţie.

- E drăguţ, draga mea, spuse Joan, iar Rose îi aruncă o privire speriată.

- Hei, nu e vorba de asta!

- Vrei să spui că nu e îndrăgostit de tine?

- Nu!

- Hm, zâmbi Joan. Poate că nu... Dar dacă este?

- Nu sunt pregătită pentru o relaţie, clătină din cap cu amărăciune tânăra femeie. Cine s-a ars cu ciorba, suflă şi-n iaurt.

- Doar pentru că n-ai avut noroc la prima încercare, nu

înseamă că toţi bărbaţii sunt la fel, observă vizitatoarea ei. Bob al meu e minunat.

Rose se gândi la Bob Mitchell şi îşi reţinu un zâmbet. Bob era rotund ca o minge, mai scund decât soţia lui, care îl ţinea sub papuc.

Dar ei i se părea minunat, iar Rose se simţi pentru o clipă copleşită de invidie.

- Şi are un zâmbet minunat, continuă femeia, vorbind tot despre Tom. Ei, un zâmbet ca ăsta... Dacă aş fi fost de vârsta ta şi un bărbat ca el mi-ar cere să-şi pună ghetele sub patul meu...

- Joan Mitchell!

- Numai să nu cauţi calul de dar la dinţi, draga mea, dădu femeia din cap, netulburată. Copiii tăi au nevoie de un tată.

- Au avut un tată, spuse Rose cu tristeţe.

- Şi a fost un nemernic. Trebuie să le găseşti altul. Sau e mai bine să nu faci nimic. Stai unde eşti şi lasă evenimentele să-şi urmeze cursul.

- Nu este interesat de mine... nu în acel mod.

- Prostii, draga mea, zâmbi femeia. Cred chiar că ar fi cazul să-l trimit pe Bob să-l întrebe care îi sunt intenţiile.

- Joan Mitchell, să nu îndrăzneşti!

- Draga mea, nu ai părinţi. Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

- O să aibă Tom.

Cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte să se poată abţine, provocându-i un adevărat şoc. Zâmbetul lui Joan se lărgi.

- Exact asta spuneam şi eu, draga mea, declară ea încântată. Aşa speram să fie...

Tom ajunse acasă la apusul soarelui, chiar când Joan începuse să se îngrijoreze de cina dragului ei Bob. Ar fi rămas să descopere ce era în mulţimea de pachete, dar Tom aranjase ca maşina închiriată să-l urmeze, sperând că-l va conduce ea în oraş pe şofer.

- Măcar atât poţi face, îi spuse el cu un zâmbet maliţios. Ai

tratat-o pe Rose îngrozitor. Acum trebuie să-ţi speli păcatele.

Ii zâmbi apoi larg şi, chiar dacă femeia părea exasperată, nu putea rezista zâmbetului lui.

- Să ai grijă de ea, fu tot ce putu să spună în timp ce era împinsă în maşină.

- O să am, nici o problemă, dădu el din cap, închizând uşa şi ridicând o mână în semn de salut.

- Mâncare!

Rose stătea la masa din bucătărie, privind cu ochi mari pungile aduse în încăpere.

Nu văzuse atât de multe cumpărături în viaţa ei!

- Chiar aşa, mâncare.

- Nu avem nevoie...

- Ba avem.

- Tom, nu-mi pot permite...

- Dar eu pot.

- De ce?

Aproape se plângea, nevenindu-i să creadă pe măsură ce el aducea pungă după pungă.

- Tom, nu mai trebuie să rămâi aici. Acum vor avea grijă de mine vecinii. Ai făcut deja atât de multe!

- Nu pot pleca înainte ca maşina să-mi fie reparată.

- Dar trebuia să prinzi un avion.

- Aşa este, dar sunt foarte ataşat de maşina mea.

- Chiar aşa?

- Da.

Nu avea nici un sens. Nimic nu avea sens, dar Rose urmări cu ochi mari cursele lui Tom, ştiind că nu-l va lua prea mult la întrebări. Da, ar fi trebuit să-l trimită de aici, dar...

Ce spusese Joan? Dacă un bărbat ca el vrea să-şi pună ghetele sub patul ei...

Se îmbujoră toată, şi trebui să se aplece peste un leagăn ca să-şi ascundă faţa. Se purta ridicol!

E doar din cauza singurătăţii, îşi spuse ea. în ultimele opt luni fusese atât de izolată, încât credea că-şi va pierde minţile. Iar acum bărbatul acesta, ca o adevărată forţă a naturii, o făcea să râdă şi umplea casa cu zâmbetul lui.

O să fie foarte goală după plecarea lui.

Aşadar, ar fi mai bine să plece, dar dacă nu s-a hotărât încă, nu va fi ea cea care să-l împingă!

Cina fu de-a dreptul magnifică.

- E o masă festivă, anunţă Tom, în timp ce aşeza masa. E ziua gemenilor.

- A fost în urmă cu o săptămână.

- Am avut atunci o masă festivă? Sigur că nu. Nu-mi amintesc decât de paste.

- Nu, dar...

- Aşadar, vom face o petrecere, din moment ce încă n-am avut una. Stai jos, taci din gură şi bucură-te.

- Nu găteşti! protestă ea.

- Dar pot să gătesc, replică el jignit. N-ai decât să vezi cu ochii tăi!

Desigur, dacă a găti înseamnă să încălzească mâncarea adusă de Joan,
să prăjească nişte carne şi să facă o salată, iar ca desert să servească fructe cu frişcă. Cu toate acestea, în timp ce bea o cafea şi mânca prăjituri cu rom, Rose hotărî că era cea mai bună cină pe care o avusese vreodată. Cerule, trăise doar cu paste de atâta vreme!

Nu era singura care aprecia gătitul lui Tom. La fel făcea şi laurt!

Câinele ridicase capul încet, văzând că bărbatul se apropie cu bolul de mâncare, apoi la nas îi ajunse mirosul conţinutului lui: cea mai mare bucată de friptură pe care o văzuse vreodată! Se ridicase atât de repede în picioare, încât puii ei căzuseră unul peste altul.

- Unele lucruri sunt mai importante decât maternitatea, zâmbise Tom la vederea energiei cu care Iaurt atacase friptura, de parcă viaţa ei depindea de asta. Cred că e cazul să-ţi schimbăm numele.

Iaurt îi aruncă o privire plină de afecţiune şi se întoarse la mâncat.

- Ce vei face cu ea? întrebă bărbatul, privind câinele cu drag. După plecarea mea, desigur...

- Eu...

Intrebarea o luase prin surprindere. Rose îşi puse ceaşca pe masă, privind lung în fundul ei. După plecarea lui...

- Cred că poate rămâne aici.

- Unde sunt câinii tăi de fermă?

- Am avut doar unul, spuse ea. Polly. In noaptea în care Chris m-a bătut, a încercat să mă apere.

Era destul. O privire spre faţa ei spunea restul.

- Aşadar, acum ai opt câini, zâmbi Tom, ducând farfuriile murdare la chiuvetă. Cred că au nevoie de puţină educaţie.

- Nu ştiu...

- Hei, poate că sunt foarte potriviţi pentru asta. Opt ogari! Sunt sigur că pot să-ţi găsească vacile rătăcite, chiar dacă nu ştiu ce să facă după aceea.

Zâmbi larg la vederea privirii ei uimite, apoi ridică o cutie de pe podea. încă mai erau pachete peste tot.

- Bun, destul cu mâncarea, declară el. Acum să vedem ce mai avem aici. Asta e partea mea preferată.

- Ce vrei să spui?

Bărbatul n-o asculta.

- Aici ce este? se întrebă el, apoi zâmbi din nou. Ah, ştiu. Am stat destul fără calculatorul meu. Am cumpărat un laptop nou. Oricum, voiam să-i fac un upgrade. Am vorbit şi cu un specialist câtă vreme eram în oraş. Nu avem nevoie decât de un telefon şi internetul este la dispoziţia noastră!

Ca din senin, Toby se trezi şi începu să scâncească. Poate că internetul putea să aştepte, dar el nu!

- N-are cum să-i fie foame, spuse Rose, fixând în continuare calculatorul în timp ce se ridica să-şi ia fiul în braţe. L-am hrănit în urmă cu două ore!

- N-are nevoie de mâncare, ci de informaţie, declară Tom.

îl luă pe băieţel din leagăn şi-l puse pe genunchi.

- Sunt sigur că se va învăţa cu calculatorul ca un peşte cu apa. Bine, micule Toby. Să te prezint noii tale lumi. Ce părere ai dacă o să căutăm informaţii despre ogari?

Dacă în urmă cu două săptămâni cineva i-ar fi spus lui Rose că va petrece această seară cu un bărbat ciudat, căutând informaţii pe internet în timp ce fiul ei se odihnea pe genunchiul lui, ar fi crezut că acea persoană este nebună. Dar exact asta făcea. Il luă în cele din urmă pe Toby de la Tom, dar ajunse să râdă atât de tare încât fu nevoită să-l dea înapoi.

Ogari...

- Nu sunt la fel de uşor de antrenat ca rasele de câine de fermă, rosti Tom cu gravitate, după ce descoperise cel puţin treizeci de situri interesante. De fapt, mi se pare destul de dezgustător...

- Se spune că le curg destul de rău balele, citi ea, apoi se întoarse s-o privească pe Iaurt. In nici un caz!

- După cum scrie aici, e de-a dreptul periculos. Dacă dau din cap, pot să ajungă şi pe tavan... In continuare, se spune că se usucă atât de greu, încât NASA s-a gândit pentru o vreme să-l folosească drept adeziv în spaţiu.

- Nu e cazul cu Iaurt!

- Poate că nu se întâmplă decât în cazurile în care este fericită. Scrie aici că, dacă este fericit, un câine ca ea poate da jos de pe masă cu coada un întreg serviciu de farfurii! S-ar putea să aibă dreptate!

- Uite cum dă acum din coadă, spuse Rose, urmărind-o cu

atenţie. Nu ţi-ar veni să crezi că poate fi atât de agitată.

- Dar este.

- Dar nu la fel ca animalele din aceste imagini. Poate că ne-am ales cu un câine deprimat.

- Poate că are cele cinci minute de depresie postnatală înmulţite cu şapte.

- Poate că era deprimată de când am luat-o.

Exprimarea la plural îi scăpă incoştient, iar când Rose îşi dădu seama că o spusese aruncă o privire nesigură spre Tom.

Nu fusese atent.

Desigur, nu observase. I se păruse absolut normal.

- Poate că, dacă o să-i dăm în fiecare zi câte o friptură, o să scape de deprimare.

- Da, sigur. In visele tale. Poate că ai destui bani pentru asta, dar eu în nici un caz nu-mi pot permite...

- Rose, eu sunt cel care plăteşte, o întrerupse Tom cu răceală. Să fie clar acest lucru. Ţi-am adus-o pe cap şi, dacă va rămâne aici, eu voi fi cel care va plăti. în nici un caz nu voi pleca lăsându-te cu o responsabilitate mai mare pe cap.

- Nu e o responsabilitate atât de mare. Ai spus şi tu că o putem antrena ca un câine de fermă.

La naiba! Folosise din nou persoana întâi plural. Trebuia să înceteze.

Dar el nu observă nici de data asta.

- Poate că nu, mormăi bărbatul, privind ecranul calculatorului. Se spune aici că sunt capabili doar să urmeze mirosul, fără să fie atenţi la altceva. Şi, dacă sunt lăsaţi liberi şi urmăresc urma unui miros, pot să intre în maşini parcate, în copaci sau chiar în maşini în mişcare.

- Nu asculta toate astea, Iaurt, spuse repede Rose, speriată.

Câinele continuă să-şi roadă bucata de carne, ridicând din când în
când privirea spre ei.

-Eşti foarte folositoare, nu-i aşa, draga mea? o întrebă tânăra femeie. De exemplu, poţi să descoperi vacile care s-au pierdut.

-Dar ai garduri, interveni Tom. Câte vaci se pierd în fiecare an?

-Se mai pierd în ceaţă...

-Şi cât des este ceaţă?

-O dată sau de două ori pe an...

-Iar noi avem opt ogari. Se pare că suntem foarte pregătiţi. Poate că nu e o idee atât de rea să-i păstrăm.

-Dar nu ştiu ce altceva am putea face, oftă ea. Poate că vom putea să vindem căţeluşii.

-Oare oamenii cumpără cârtiţe?

-Sunt foarte drăguţ, clătină din cap tânăra femeie, privind puii orbi care se jucau. Cred că...

-Sincer...

- Sincer, să nu ne facem probleme, declară Rose cu fermitate. Vor rămâne aici!

Hotărârea ei bruscă îl miră. O privi cu ochi mari, în timp ce ea mângâia urechile mari ale lui Iaurt. Să plece de lângă ei?

De lângă Rose, de lângă copii, de lângă Iaurt şi puii ei...

Dar ce altceva ar putea face? Aruncă o privire spre Toby, care era în braţele lui, iar băieţelul îl privi cu ochi mari şi plini de încredere.

Să plece...

Doamne Dumnezeule, dar ce altceva putea face?

- Joan a spus că i-ai trimis nişte bani, spuse el cu blândeţe, privind-o cu atenţie.

După moartea lui Chris.

- Când am vândul mobila, am plătit ce am putut din datorii, răspunse ea. Şi tot ce câştig de pe urma fermei merge tot în aceeaşi direcţie.

- Ce anume plăteşti? Toată datoria lui Chris?

- Nu, pe acelea pe care le-a făcut după căsătorie. Acelea cu

care oamenii din zonă sunt împovăraţi din cauza mea, deoarece au avut încredere în numele meu şi n-au pus atâtea întrebări câte ar fi trebuit să pună.

- Dar o să te zbaţi în sărăcie o viaţă întreagă!

Ea ridică bărbia cu mândrie.

- E mai bine aşa, decât să am datorii. Şi avem în continuare ferma.

- Vrei să spui că gemenii au în continuare ferma. Tu ai o viaţă întreagă de muncă pentru a nu o pierde.

- Nu mă deranjează.

- Ei bine, pe mine da.

Se uită urât la ea, iar Rose încercă să-i răspundă la fel. Nu ieşi tocmai cum spera, aşa că se aplecă spre Toby şi-l ridică în braţe.

- E aproape timpul să-i hrănesc.

Tom o privi o vreme fără să spună nimic, apoi înţelese aluzia. Bine, dacă nu voia să vorbească despre asta, n-o s-o oblige. Se înveseli brusc.

- Bine, dacă este timpul pentru hrană, înseamnă că se apropie şi cel pentru baie. Ceea ce înseamnă că e timpul să-mi fac munca de vrăjitor.

- Vrăjitor?

- Am adus nişte cadouri pentru copii, declară el cu mândrie. Primele mele cadouri pentru copii. Spune-mi ce părere ai despre asta.

Il luă pe băieţel din braţele ei şi-l duse spre un munte de pachete de lângă uşă.

- Vino, Toby, e timpul pentru cadouri. S-o trezim pe sora ta cea mare şi să vedem ce ţi-a adus unchiul Tom.

Unchiul Tom se purtase complet absurd. Cumpărase atât de multe, încât oraşul se îmbogăţise brusc din cauza sumei investite. Rose se aşeză pe covor, înconjurată de copii şi de munţi de hârtie de împachetat, privind în jur nedumerită.

Cumpărase câte două obiecte din toate: doi ursuleţi, două

jucării de pluş, două jucării din plastic, ca şi două veioze cu stele şi lună care pluteau într-o mare de ceaţă.

In plus, două scaune pentru copii, complet utilate.

- Sunt pregătite pentru camion, după ce va fi reparat, anunţă el cu seriozitate. Ca să-i poţi lua în plimbările de după-masă, sau jos la grajduri când trebuie să vezi ce fac vitele.

- Tom.

- Şi uită-te la asta.

Deschise următorul pachet ca un spirit care făcea să apară lucruri din aer. Din pachet apăru o cantitate impresionantă de hăinuţe pentru copii, care o făcu pe Rose să-şi piardă răsuflarea.

Nu mai avea nevoie de costumele oribile de culoare galbenă. Ca prin minune, apăruseră hăinuţe de un roz delicat şi de un albastru pur. Ghetuţe mici şi veste colorate. Fulare moi şi căciuliţe pufoase. Orice îşi putea dori un copil bine îmbrăcat.

Era tot ce tânăra femeie putea visa pentru copiii ei.

Tom aşeză cu grijă copiii pe câte o păturică nouă, aruncând o privire neliniştită spre mama lor.

- Ei bine?

Ea nu spuse nimic. Nu putea. Ridică încet fiecare piesă de îmbrăcăminte, examinându-le cu ochi care treceau dincolo. Tăcerea se întinse la nesfârşit.

- Nu-ţi plac? întrebă bărbatul

- Eu...suspină ea disperată, căutând o batistă, apoi îşi suflă nasul şi-l privi lung. Ba îmi plac, dar...

- Rose...

El veni mai aproape şi o prinse în braţe, legănând-o ca pe un copil. Tânăra femeie se topi în îmbrăţişare, cu batista încă ridicată la ochi, lipită de pieptul lui şi sunetul suspinelor ei îl făcu să zâmbească. Nu, nu plângea...

Era o femeie pe cinste!

- Rose.

Nu ţinuse niciodată o femeie astfel. Nu simţise niciodată ce simţea pentru ea. O strânse cu blândeţe, în timp ce ea se străduia să nu-şi piardă controlul, simţind dorinţa copleşitoare de a-i spune ce sentimente avea.

Ceea ce era o adevărată nebunie. Era un om pasionat de aventură, a cărui slujbă îl purta prin toată lumea, care nu stătea niciodată prea mult în acelaşi loc. îşi repetă acest lucru, în timp ce o ţinea mai aproape. Şi mai aproape...

în cele din urmă, ea fu cea care îşi recăpă stăpânirea de sine. Tom descoperi o altă batistă într-un buzunar de la pantaloni şi i-o întinse cu seriozitatea cuvenită. Apoi o privi lung, în timp ce-şi sufla nasul.

Tânăra femeie aruncă o privire spre batistă, reuşind în cele din urmă să zâmbească.

- O vrei înapoi?

- O s-o îngrop, anunţă el cu solemnitate. Mă pricep din ce în ce mai bine.

Ea râse, cu ochii încă umezi.

- Oh, Tom!

Aceasta fu ultima picătură. Să-şi audă numele rostit de ea. Nu ştia nici el de ce la auzul vocii ei rostindu-i numele, inima i se oprea în gât.

- Rose.

- Nu mai pot, clătină ea din cap, ridicând privirea spre el.

O ţinea în continuare în braţe, cu mâinile pe umerii ei şi privind-o de aproape.

- Cred că vezi că nu mai pot continua...

- De ce nu?

- Eşti un străin.

- Nu, nu sunt un străin, răspunse el, rănit. Sunt Tom!

Chiar aşa era, îşi spuse ea. Minunatul ei Tom. Spiritul cu lampa lui magică, făcând totul să fie bine din nou.

Dar aceasta era o lume reală. Nu o poveste cu zâne.

In cele din urmă reuşi să se adune şi să se îndepărteze de el. Copiii erau liberi de strânsoarea păturilor vechi şi stăteau întinşi pe spate pe noile hăinuţe, bucurându-se să simtă atingerea moale a materialelor. O lume nouă părea să se deschidă în faţa ochilor lor.

Dar nu pentru Rose. Intr-un fel, era nevoită să-şi aducă aminte că se afla în aceeaşi lume veche, în care realitatea este dureroasă.

- Dacă ai şti cât de mult mi-am dorit să cumpăr toate acestea, şopti ea, privind în jurul ei la cadourile primite. Sunt la fel ca orice mamă, cred. Vreau ca gemenii să aibă tot ce e mai bun. Dar nu pot. Nici ei nu pot...

-Tocmai le-am dat cadou, Rose. Nu poţi să mi le dai înapoi. Sunt un cadou pentru ei.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

- Ba pot să ţi le dau înapoi şi o voi face.

- De ce?

-Am deja foarte multe datorii faţă de tine.

- Ţi-am lovit maşina, îţi aduci aminte? murmură el cu blândeţe. Am provocat naşterea prematură a copiilor.

- Aveam dureri înainte de accident, mărturisi ea. Nu trebuie să te simţi vinovat. Şi sper că nu te simţi vinovat, nu?

Intr-adevăr, nu se simţea vinovat. Nu o lovise prea tare şi, dacă n-ar fi fost accidentul, s-ar fi dus acasă să nască singură.

Nu se simţea vinovat, dar se simţea în continuare legat de ea, fără să ştie care este adevăratul motiv.

- Cum crezi că mă simt, întrebă tânăra femeie, ridicând una dintre păturici şi simţindu-i moliciunea, să-mi plimb copiii prin zonă, îmbrăcaţi mult mai bine decât îşi poate permite vreunul dintre vecini?

Când le datorez atât de mult.

- Nu le datorezi tu. Datoriile sunt ale lui Chris. Joan se va asigura că toată lumea ştie acest lucru.

- Sunt şi datoriile mele. Au avut încredere în el din cauza mea. Au avut încredere pentru că era soţul meu.

- Aşadar, îi vei pedepsi pe copii.

Nu avea dreptate să spună acest lucru şi ştia prea bine. Urmări expresia de suferinţă de pe figura ei şi se urî pentru ceea ce spusese, dar trebuia să accepte adevărul.

- îi privezi de cadourile mele.

- O să supravieţuiască, replică ea cu răceală.

Da, sigur. Tom o privi lung. Era atât de frumoasă, cu blugii ei vechi şi cu tricoul larg cu nasturii deschişi pentru a-i hrăni pe copii. Faţa ei era încă palidă din cauza lunilor lungi de oboseală şi de privaţiuni, părul îi era răvăşit şi expresia hotărâtă.

Da, vor supravieţui şi fără el.

- Rose, simt nevoia să-ţi ofer aceste cadouri, spuse el cu blândeţe, încercând s-o facă să înţeleagă. Am mult mai mulţi bani decât pot cheltui.

Era adevărat. Meseria lui era foarte riscantă, dar salariile erau fabuloase. Nu cheltuise banii, ci preferase să-i economisească. Dacă se retrăgea acum, era un bărbat bogat.

- Nu trebuie să-mi dai nimic, se încăpăţână tânăra femeie.

- Nu pot să plec şi să te las pradă sărăciei.

Ea clătină din cap, privindu-l cu ochi limpezi şi hotărâţi. Ştia ce trebuie să facă- ce trebuie să spună- chiar dacă o durea ca un cuţit în inimă.

- Tom, n-ai nici o legătură cu noi. Nici una. Te-ai purtat minunat. Eşti o persoană cu adevărat uimitoare, care ne-a dăruit atât de multe. Tuturor... Mie, gemenilor, lui Iaurt... Ne-ai dat o viaţă nouă. Dar acum... ne-ai dat destule, respiră ea adânc. Poate că este timpul să te detaşezi şi să-ţi vezi de viaţa ta...

Să se detaşeze...

Cuvintele părură să răsune în camera mare.

Toby era întins pe o grămăjoară de hârtie de împachetat care foşnea la fiecare mişcare. Era singurul sunet care se mai auzea.

Tom aruncă o privire spre Rose şi simţi că stomacul i se strânge. Să se detaşeze şi să-şi vadă de viaţa lui.

Dar avea dreptate. Nu avea nimic de oferit care să-i fie cu adevărat util. Nimic.

Cu excepţia...

Gândul apăru din senin, orbindu-l prin simplitatea lui. Desigur... Mai avea un lucru de oferit, care nu era de folos nimănui. Poate... poate că va merge.

Jessie scânci în apropiere şi el o ridică imediat în braţe.

- Taci un pic, îi spuse el. Doar o secundă, trebuie să-i spun ceva foarte important mamei tale.

- Ce? întrebă Rose speriată, începând să adune pachetele şi hârtiile de pe podea.

Voia să facă orice, numai să nu fie nevoită să-l privească.

- Lasă hârtiile în pace, Rose.

- De ce?

- Tocmai mi-a venit o idee minunată, zâmbi el, cu o privire luminoasă. Ei bine, sper că pot să spun, nu? Toate ideile mele sunt minunate, oricum. Dar asta este cea mai grozavă.

- Despre ce este vorba?

Se purta în continuare ca şi cum ar fi fost pusă pe pilot automat, dar încetase să adune hârtiile, ridicând privirea spre el. Ochii lui o fascinau, cu privirea lor aproape magnetică.

Bărbatul ezită puţin, iar sclipirea din ochii lui scăzu.

Ea se încruntă.

- Tom?

- Spune-mi dacă ţi se pare o prostie, murmură el, dar cred că poate să meargă.

- Ce poate să meargă?

- Ce părere ai avea, începu el încet, dacă te-aş cere de soţie?

Capitolul 6

Cuvintele răsunară în aer ca o lovitură de tun, amenințând să-i zdrobească. Exact așa arăta Rose, de parcă o ghiulea urma să cadă din cer peste ea. Dar pentru Tom era prea târziu să-și mai retragă cuvintele.

- Hei, Rose, nu e nici o nenorocire, spuse el repede, întinzând mâna spre ea. Nu e decât o căsătorie.

Ea se retrase, de parcă degetele lui ar fi ars-o.

- Numai căsătorie? Ce glumă mai este și asta?

- Nu e nici o glumă.

- Trebuie să fie, respiră ea adânc. Căsătorie? Ne cunoaștem doar de șase zile. Nu știu nimic despre tine.

El zâmbi, continuând s-o fixeze cu privirea.

- Ce vrei să știi? Am treizeci și trei de ani și n-am fost vreodată căsătorit. Sunt un bărbat normal, cu nici un viciu. îmi schimb șosetele în fiecare zi, îmi place berea, nu sforăi și nu mănânc spanac nici dacă mă bați. Oh, am învățat să schimb scutece și să sap în doar șase zile. învăț foarte repede. Ce mai e de știut?

Cuvintele acestea o făcură să zâmbească, dar nu dură foarte mult. Zâmbetul se stinse repede.

- Știi foarte bine că nu mă refeream la astfel de lucruri...

- Dar la ce anume te refereai?

- La lucruri cum ar fi de ce un bărbat sănătos și cu capul pe umeri ar alege pe cineva ca mine pentru a se căsători.

Pe cineva ca mine. Chiar credea ceea ce spunea, își dădu el seama. Chris o făcuse să ajungă să se considere inutilă. Se căsătorise cu ea pentru a obține ferma, iar ea aflase. Cineva ca mine putea la fel de bine însemna "cineva mai mult decât inutil".

- De ce n-aș vrea să fii soția mea? întrebă el cu blândețe.

- Ei bine, pentru început, nu mă cunoști.

- Ba te cunosc, o întrerupse el cu fermitate. Te-am văzut în momentele cele mai grele și în cele în care erai vulnerabilă. Ai un

curaj impresionant, Rose Allan şi eşti cea mai frumoasă femeie...

- Sper că nu vrei să spui că te-ai îndrăgostit de mine, nu?

Nu, nu credea că se îndrăgostise. El nu e capabil să ofere dragoste. Desigur, e o persoană normală, dar fusese rănit de prea multe ori ca să mai poată avea încredere în dragoste.

- Poate că nu.

- In acest caz, de ce te-ai gândi la o căsătorie?

Intrebarea era foarte bună. Nici el nu ştia prea bine de ce.

Era foarte bine că gemenii rămăseseră tăcuţi. Avea nevoie de timp să se gândească.

Tânăra femeie îi acordă cât timp dorea. Chiar dacă îl fixa cu privirea, nu-l forţă.

- Trebuie să te căsătoreşti, spuse el în cele din urmă, iar ea făcu ochii mari.

- Dacă acesta este singurul motiv, să ştii că e unul stupid. Nu vreau milă.

- Nu, dar...

Era greu să gândească raţional, cu vârtejul de emoţii din mintea lui. Nu era obişnuit cu emoţiile. Era obişnuit cu planurile bine gândite, iar un astfel de plan era necesar acum.

- Ne poate fi de folos amândurora, spuse el în cele din urmă, vocea devenindu-i din ce în ce mai sigură pe măsură ce planurile i se limpezeau în cap.

Işi aliniase argumentele în minte, dar când era pe punctul să înceapă, Jess hotărî că era sătulă de cadouri şi că voia mâncare.

Amintindu-şi şi el de lucrurile importante din viaţă, Toby i se alătură.

Tom mârâi, resemnat şi uşurat în acelaşi timp.

- O să stăm de vorbă după ce le dai de mâncat.

- Dar..

- Lasă-mă să mă gândesc bine înainte să vorbesc, dădu el din cap, ridicându-l în braţe pe băieţel şi îndreptându-se spre ea. Vreau să fac lucrurile cum trebuie.

Ea îl privi lung- ca şi cum ar fi fost o adevărată ciudăţenie- apoi păru să fie de acord, ridicând din umeri. Hotărâse deja că e nebun.

Dar nu era nebun. Următoare jumătate de oră fu consumată cu hrănitul şi îmbăiatul copiilor, iar când pacea coborî în cele din urmă în încăpere, Tom îşi făcuse deja planurile. Erau bine gândite şi raţionale, şi pur şi simplu logice. Dar mai întâi trebuia să pregătească scena.

- Ciocolată fierbinte, anunţă el, în timp ce Rose îl lăsa pe Toby în pătuţul lui. Şi Tim Tam.

- Tim Tam?

- Sunt singurul motiv pentru care continuu să revin în Australia, declară bărbatul, ronţăind cu poftă un biscuit. Şi ca s-o văd pe mama, adăugă el repede. Rose, ia loc. Să lăsăm curăţenia pentru mai târziu.

Ea se aşeză şi-l privi cu atenţie.

- N-o să începi din nou cu ideea aceea nebunească legată de căsătorie, nu?

- Te uiţi la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile, clătină el din cap.

- Sau un cangur care a scăpat în grajd, fu ea de acord, zâmbind slab. Nebun.

- Dar un nebun simpatic? întrebă el plin de speranţă, iar ea zâmbi mai larg.

- Cu siguranţă, un nebun simpatic. Dar, Tom, ideea asta cu căsătoria... e mai bine să uiţi de ea, pentru că este stupidă. O să strice...

Vocea ei se stinse.

- Ce să strice?

- O să strice timpul care a mai rămas.

Se întinse să ia un biscuit din pachet, dar nu era atentă la ce făcea.

E o pierdere mare, îşi spuse bărbatul amuzat, trăgând

pachetul mai aproape de el.

- Nu!

- Ce să nu fac?

- Nu trebuie să mănânci un Tim Tam fără respectul cuvenit. O să-ţi arăt cum se face.

Scoase un biscuit din pachet şi muşcă încet din el. Il muie apoi în ciocolată fierbinte şi muşcă din nou.

Expresia de pe figura lui era una de plăcere supremă, iar Rose nu putu să reziste. Izbucni în râs, în timp ce Tom îşi linse satisfăcut buzele.

-Acum e timpul să încerci şi tu.

- Nu. Eu...

Ii întinse un biscuit.

- Insist. Absolut. Am cumpărat douăzeci de pachete de biscuiţi, aşa că ai cu ce să faci practică.

- Douăzeci de pachete?

Privirea ei era şi mai uimită, de parcă i-ar mai fi crescut un cap, dar îi făcu pe plac. După ce gustă din biscuit, rămase uimită de gustul neaşteptat.

- E minunat, nu-i aşa? întrebă Tom.

- Da...

Era singurul lucru pe care putea să-l spună. Era atât de aproape de râs sau de plâns, nu ştia nici ea prea bine.

De la căsătorie la Tim Tam- trecea de la lucruri nebuneşti la altele caraghioase.

Dar Tom îi luase ceaşca de ciocolată şi o pusese pe masă.

- Poftim. Viaţa e plină de lucruri frumoase, Rose, observă el cu blândeţe, întinzându-se spre ea şi luându-i mâinile. Dacă eşti pregătită să rişti puţin. Să încerci.

- Sunt pregătită.

- Nu e adevărat. Sau poate că eşti, dar ai uitat cum trebuie să te comporţi. Nu-mi dau seama cum vei învăţa din nou, dacă vei continua tot aşa.

- Nu văd de ce..

- Rose, aproape nu mai ai cu ce să-ţi hrăneşti vitele, spuse el, ignorând întreruperea. Joan mi-a spus că nu ţi-ai recoltat fânul şi că toată lumea se întreabă de ce.

- Eram însărcinată şi singură. Nu puteam să-l adun singură, dar nici nu-mi permiteam să plătesc pe cineva s-o facă pentru mine.

- Ştiu asta, dădu el din cap.

Se simţeau atât de bine unul pe altul, încât aproape nu mai era nevoie să mai vorbească. Ştia ce urma să spună înainte să deschidă gura.

- Dar mai sunt încă două luni până când va apărea noua recoltă. Cu ce le vei hrăni? Va trebui să vinzi o parte din ele ca să ai bani să cumperi hrană pentru restul.

- Da, dar...

- Şi apoi vei cumpăra altele? Cum? De unde vei avea bani?

- Cred că, îşi muşcă ea buzele, dacă vacile nu mai au mâncare, le voi vinde şi voi închiria ferma. O să mă mut în oraş.

- Şi când te vei întoarce?

- Când gemenii vor fi mai mari.

- Vrei să spui când vor fi deja adulţi, o ironiză el.

Continua să-i ţină mâinile, dar ea nu părea să observe. De fapt, să-i simtă mâinile era o senzaţie foarte plăcută. Era confortabil şi cuvintele lui, deşi reci, erau adevărate.

- Rose, va trebui să plăteşti ca să închiriezi ceva în oraş, iar creditorii aşteaptă în continuare fiecare cent pe care îl câştigi. In plus, iubeşti casa asta.

- Ştiu, dar...

- Dacă te căsătoreşti cu mine, voi plăti ca să rămână funcţională.

Replica lui o sperie destul de mult, încât să se retragă din strânsoarea
lui, dar nu-l luă prin surprindere. O strânse mai tare.

-Rose, te rog să mă asculţi. Am mai mult decât suficienţi bani pentru investiţii în această fermă, iar acest lucru îmi va face o mare plăcere.

-Ţi-am mai spus, se încăpăţână ea, încercând să se retragă. Nu vreau mila nimănui.

- Dar nu este vorba despre o donaţie. De aceea te-am cerut în căsătorie. Vreau ceva în schimb.

- Ce anume?

- Pe tine.

Tânăra femeie făcu ochii mari.

- Tom!

- Oh, n-am spus că m-am îndrăgostit de tine, spuse el repede, refuzând măcar eventualitatea acestui gând, nu sunt genul acela de om. Dar asta nu mă împiedică să vreau...

Respiră adânc şi aruncă o privire în jur. Bucătăria era caldă şi primitoare. Gemenii, sătui şi îmbăiaţi, dormeau în pătuţurile lor. Iaurt dormea aproape de foc, iar puii ei se îngrămădeau în apropiere. Cadourile aduse de Tom erau depozitate în grămăjoare colorate în toată camera. Era un loc minunat.

- Vreau asta, murmură el.

- Ce anume?

El ridică din umeri, apoi făcu o mişcare largă cu braţele, cuprinzând întreaga încăpere.

- Asta. N-am avut niciodată aşa ceva.

- Nu înţeleg.

- Mama nu era genul de persoană care stă prea mult într-un singur loc, explică el. M-a târât din relaţie în relaţie şi n-am avut niciodată şansa să spun unui loc "acasă" şi să mă ataşez de el. Am ajuns să nu mai pot petrece câteva zile cu o femeie într-un loc fără să vreau să plec. Dar aici... e o casă...

- O casă fără legături? întrebă ea, iar Tom ridică din umeri.

- Poate că sună stupid, dar m-am gândit bine. Cea mai mare parte dintre colegii mei aveau soţii. Le trimiteau salariul şi se

duceau din când în când în vizită. Mi-am depus întotdeauna cecul de salariu la bancă, iar acum nu am unde să mă duc în vacanţă. Chiar şi hotelurile de cinci stele par la fel, după o vreme. Sunt impersonale, reci şi goale. Aşa că m-am gândit...

- Ai vrea să-ţi pui ghetele sub patul meu de fiecare dată când eşti liber? întrebă ea cu răceală, dar nu se putuse abţine.

- Nu asta voiam să spun, făcu el o grimasă. Relaţiile intime, Rose... ei bine, numai după ce te vei fi refăcut complet după naştere, şi doar dacă vrei şi tu. Altfel, putem trăi şi fără aşa ceva.

Ea îl privi uluită.

- Tom, mai precis, ce fel de căsătorie îţi doreşti? întrebă ea.

- Vreau doar...

La naiba, încercase de ceva vreme să-şi dea seama, dar tot nu-i era clar.

- Vreau doar să mă pot gândi la locul acesta ca fiind "acasă", de fiecare dată când sunt la serviciu.

Tânăra femeie se încruntă, privindu-l cu atenţie. Incerca să-şi dea seama ce e în mintea lui. Să vadă ce anume îşi dorea.

- Stingi incendiile de la sonde, da? începu ea.

- Da.

- Şi ceva s-a întâmplat... recent, adică, ceva care te-a făcut să-ţi doreşti asta?

- Nu.

- Ba da, dădu ea din cap, s-a întâmplat. Iţi văd tulburarea din ochi, Tom Bradley, la fel de clar cum o poţi vedea pe a mea. Ce te-a făcut să-ţi doreşti soţie şi copii din senin?

- Nu vreau...

Bărbatul se opri, ridicând din umeri, dar ea nu voia să-l lase să scape atât de uşor.

- Ce anume vrei?

- Vreau doar să mă pot gândi la asta. Cred că ai dreptate. Ceea ce fac este o meserie periculoasă. Este întotdeauna fumul- dioxid de sulf amestecat cu arsenic şi cupru- ca şi teama de o

explozie. Când lucrezi în preajma unor focuri unde temperatura creşte la patru mii de grade, astfel încât nisipul se topeşte şi se transformă în sticlă, dezastrul este mereu în apropiere.

- Oh, la naiba, păli ea. Mi se pare că schimbatul scutecelor e o nimica toată.

- Să nu crezi asta, se încruntă el, iar Rose zâmbi.

Dar zâmbetul ei se stinse la fel de repede cum apăruse.

- Aşadar, ce s-a întâmplat?

- Nu vreau...

- Dacă nu vrei să-mi spui, nu vom duce această conversaţie mai departe, declară ea cu fermitate. O să mă duc la culcare. Şi, îl ameninţă ea, o să iau şi cutia de Tim Tam cu mine.

- Oh, nu! exclamă el în glumă. Nu şi Tim Tam!

Zâmbetul ei se stinse din nou.

- Spune-mi din ce cauză pot citi în ochii tăi atâta suferinţă.

Tom se crispă. Putea să vadă prea bine în sufletul lui!

- Nu vrei să ştii, clătină el din cap, dar de data asta mâinile ei le prinseră pe ale lui.

- Tom! Vreau să-mi spui!

Era prins în cursă. La naiba!

Timp de un minut, rămase tăcut. Rose era sigură că nu va spune nici un cuvânt. Privirea lui coborî, fixând mâinile lor împreunate. Ale ei erau mult mai mici, mai fine, dar păreau să fi muncit din greu. Aveau chiar şi bătături. Muncea prea mult pentru o femeie...

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui, singurul semn al luptei interioare căreia îi căzuse pradă.

- Tom? murmură ea cu blândeţe.

Iar el începu să vorbească.

- Era cel mai bun prieten al meu, murmură el. Marty Helder. Am lucrat împreună ani întregi.. Obişnuiau să ne spună "Perechea invincibilă", iar printre luptătorii cu iadul aveam o reputaţie de invidiat.

- Luptătorii cu iadul?

- Aşa li se spune experţilor în stingerea incendiilor.

- Oh, dădu ea din cap, înghiţind cu greu. Aşadar, ce s-a întâmplat cu Marty?

- Numai că...

O privi lung, iar ceea ce citi pe figura ei fu pe punctul să-l facă să-şi piardă controlul. Până acum, ţinuse totul la distanţă. începând din clipa în care securizase zona în care zăcea corpul prietenului lui. Ştia că e mort. In nici un caz nu putea supravieţui în infernul acela. Dar a trebuit s-o sigileze şi să se îndepărteze, aşteptând explozia.

Oh, Doamne, nu putea să continue.

Dar nu avea nici un motiv s-o facă.

- Nu mai spune nimic, murmură Rose, ridicându-se şi atingându-i faţa. Pot să văd. Nu mai trebuie să-mi mai spui nimic.

Ii mângâie încet obrazul, iar el se înfioră.

Nu, nu trebuia să-i spună. Ii spusese deja. Ridică privirea spre ea şi întâlni ochii de un albastru luminos, fiind sigur că ştie adevărul. Văzuse oroarea şi simţise că nu poate vorbi fără să sufere.

- Marty era ca mine, spuse el în cele din urmă. Nici o legătură. N-avea nici o importanţă că nu mai aveau ce găsi la final, pentru că nu era nimeni care să-l înmormânteze în afara mea, iar toată averea pe care o adunase urma să ajungă la un văr pe care nu-l văzuse niciodată.

Bărbatul respiră adânc.

- Aş vrea ca a mea să ajungă la tine şi la gemeni. Chiar şi la Iaurt!

- Dacă despre asta este vorba... murmură ea, speriată. Să vrei să semnezi un act ca noi să moştenim averea ta, în clipa în care te vei transforma într-o friptură umană...

- Hei, nu voiam să spun asta...

- Dar ce voiai să spui?

- Numai că ar fi bine, murmură el, încercând să-şi dea seama ce doreşte cu adevărat, să ştiu unde sunteţi. Să ştiu că banii mei ajung undeva şi că am lucrat pentru un scop.

- Pentru o casă.

- N-o să fie casa mea, clătină el din cap. Eu n-am acasă. Din câte am spus, nu sunt omul care să se aşeze. Dar aş putea veni în vizită- să petrec două, trei săptămâni pe an hrănind vaci, schimbând scutece şi aruncând mingi la câini...

Vocea lui era atât de dornică, încât ea nu putu spune nimic.

- Tom, dacă asta vrei cu adevărat...

- Nu, declară el brusc. Sau cel puţin nu pentru totdeauna. N-am vrut niciodată ceva pe termen lung... ci doar pentru o vreme...

Se retrase şi se ridică în picioare, traversând camera şi îndreptându-se spre fereastră, ca să privească afară. Spatele lui era drept, iar Rose îşi dădu seama că tensiunea care-l cuprinsese era aproape la apogeu. Oftă şi se îndreptă spre el, atingându-l uşor pe umăr. Atingerea ei îl făcu să tresară. Nu înţelegea nici el cu ce se luptă, îşi spuse ea, întrebându-se dacă ea poate înţelege.

- Lasă asta acum, Tom, murmură ea. E târziu şi eşti obosit. O să vorbim despre asta mâine dimineaţă. Să mergem la culcare.

- Trebuie să văd ce fac vacile.

- O să mă duc eu.

- Dar...

- Acum avem un camion, îi aminti ea. Nu-mi va lua decât douăzeci de minute să mă duc la grajduri şi să văd ce se întâmplă. Mi-ar plăcea să ies puţin. O să fie prima oară după naştere, şi mi-ar plăcea să văd cum se simt fetele mele. Stai aici şi ai grijă de gemeni. Şi de Iaurt şi de puii ei. De cei nouă copii ai tăi.

- Rose...

- Traiul domestic nu e chiar aşa de rău, zâmbi ea. încearcă în continuare, Tom Bradley. Sau cel puţin douăzeci de minute, până când îmi limpezesc mintea.

Nu era nici o vacă rătăcită în această seară, iar Rose era

profund recunoscătoare pentru acest lucru. Nu voia să-l cheme pe Tom să sape, iar ea nu era încă în stare s-o facă.

Se îndreptă spre prima adăpătoare, pe care o ocoli, apoi verifică întreagă zonă. în cele din urmă opri camionul şi rămase cu ochii aţintiţi asupra apei în care se reflecta luna. Era atât de confuză, încât nu mai ştia unde se află.

Căsătorie.

Tom.

Cele două cuvinte păreau să se unească în mintea ei. Căsătoria cu Tom...

Căsătorie? Nu!

Dar Tom...

Cum spunea că li se spune lui şi colegilor lui? Luptători cu iadul. Un bărbat care trece de la un pericol la altul, căutând primejdia. Unul care voia căsătoria ca un balsam pentru suflet, ştiind că poate muri în orice clipă.

Nu era un soţ prea real.

Dar... Tom?

Tom părea de acum un soţ real. Trebuia doar să se gândească la el, şi începea să zâmbească: la corpul lui frumos, la mâinile mari care-i legănau copiii, ca şi cum ar fi fost cel mai de preţ lucru din lume.

La zâmbetul lui minunat şi la bunătatea de care dădea dovadă...

Era destul de mult pentru orice femeie, îşi spuse ea, cu atât mai mult pentru una ai cărei hormoni sunt daţi peste cap în urma naşterii. Probabil că era vina lor... Sau reacţia ei se datora propunerii pe care o primise? Lui Tom?

Intr-un fel, reuşi să treacă peste amintirea corpului lui şi să încerce să şi-l imagineze ca pe un soţ. Ah, la naiba!

Ce voia de la ea? Să fie soţia lui şi să-i ofere tot timpul un cămin, dar fără nici o legătură strânsă. Să fie un fel de soţie inexistentă.

Oricum, nu va putea fi niciodată altfel de soţie, îşi spuse tânăra femeie. Ingropată în datorii până peste cap, cu doi copii mici pe care să-i crească- şi, în plus, întreg bagajul emoţional care rămăsese după căsătoria cu Chris.

Nu, Tom avusese dreptate când îşi imaginase că nu se va putea gândi niciodată cu adevărat la o altă căsătorie.

Dar cu el...

Poate că ar merge... Ba nu!

Şi de ce nu? se întrebă ea, apoi descoperi răspunsul imediat. Era drept în faţa ochilor lui. Ştia de ce nu poate fi soţia lui, iar motivul nu era că ideea este o nebunie.

Nu putea fi soţia lui pentru că o s-o părăsească. O să plece în lume să se lupte cu incendiile şi n-o să ştie niciodată dacă este mort sau viu.

Mi-aş pierde minţile, clătină ea din cap. Şi în nici un caz nu pot lua această decizie în săptămâna în care s-au născut copiii mei. In nici un caz!

Oftă şi porni camionul, întorcându-l spre casă. în timp ce făcea acest lucru, zări cu coada ochiului o vacă, rătăcită la marginea îndepărtată a păşunii.

De ce oare? Perioada de fătare urma să înceapă abia peste câteva luni. Rose se încruntă, dar se îndreptă spre locul cu pricina, să vadă despre ce e vorba.

Era o viţică, una pe care Rose o ţinea într-un grajd separat. Era prea mică pentru a intra în perioada de împerechere cu celelalte, dar se părea că o făcuse deja- sau încercase s-o facă.

- Animalul ăla blestemat!

îşi dădu seama imediat ce se întâmplase. Era din cauza gardurilor- sau, mai bine zis, din cauza lipsei lor. Taurul, Ferdinand, ieşise afară într-o zi, în urmă cu ceva timp. Când îl găsise, stătea nonşalant lângă spărtura din gard, părând nevinovat.

Dar era clar că fusese ocupat înainte să-l găsească.

- Cred că şi-a dat seama că eşti una dintre fetele care nu va intra anul ăsta în haremul lui, clătină ea din cap. Şi nici măcar n-am observat că eşti gestantă. Am fost prea ocupată cu propriile probleme. Oh, fetiţo, îmi pare rău!

Se aplecă şi puse mâna pe burta animalului, care se zbătu speriat.

Oare de când era căzută pe jos? Probabil trecuse destul de mult, din moment ce pământul din jur păstra urmele zbaterii.

- Trebuie să mă duc să aduc cele necesare, declară Rose, ridicându-se cu greu în picioare. Ai puţină răbdare, fetiţo. O să mă întorc imediat.

- Şi unde crezi că te duci?

Rose tresări. Tocmai încerca să scoată din vechea camionetă cele necesare, când Tom apăruse în spatele ei. Mâna de pe umăr o speriase.

- Nu vrei să fii mai atent? se răsti ea. Aproape mi-ai provocat un atac de cord.

- Şi cum este?

- Nu ştiu, dar eram pe punctul să aflu.

- Aşadar, îmi spui ce faci?

- Tocmai voiam să iau lanţurile pentru viţei.

- O să ne ocupăm de apariţia unui viţel?

- Eu o s-o fac.

- Noi, se îndreptă Tom spre ea, luându-i lanţurile din mână. Nu ridici nimic mai greu decât un copil, Rose. Spune-mi unde este vaca.

- N-o s-o faci singur. N-ai nici cea mai mică idee ce trebuie să faci.

- Hei, am asistat la naşterea unor gemeni, se indignă el în glumă. Şi a unor septupleţi. Câţi obstetricieni cunoscuţi pot spune acelaşi lucru? Un singur viţel, e floare la ureche.

- Are probleme, Tom, răspunse ea, dându-şi la o parte de pe faţă buclele. E prea tânără, iar viţelul s-ar putea să fie unul mare.

- In acest caz, spune-mi ce trebuie să fac.
- Nu pot. Trebuie s-o fac eu.
- Nu!
- Dar trebuie.
- Bine, vino cu mine să-mi arăţi cum se face.

Tânăra femeie aruncă o privire nesigură spre casă.

- Dar copiii?
- De aceea am cumpărat scaune pentru ei, se mândri bărbatul. Pentru transport. Să luăm ce ne trebuie, apoi tu, cu mine, cu Jessie şi cu Toby vom alerga să-i salvăm. In stilul luptătorilor cu iadul.
- Tom...
- Rose, pierdem timpul degeaba, o avertiză el cu blândeţe. Să mergem.

Fu o naştere grea şi care dură foarte mult. Fără răbdarea lui Tom, Rose ar fi renunţat şi ar fi scurtat suferinţa bietei vaci. Dar Tom nu avea de gând să cedeze. Dacă Rose ştia ce trebuie să facă, el o urma pas cu pas.

Luaseră cu ei apă şi săpun, aplicaseră mult lubrifiant, ataşaseră lanţurile şi începuseră să aştepte. La fiecare contracţie, Tom apăsa cu toată puterea pe lanţuri, ceea ce tânăra femeie n-ar fi putut să facă. Se aşeză pe iarbă lângă el, între scaunele celor doi copii care dormeau liniştiţi, şi începu să dea instrucţiuni.

Şi-l urmări cu privirea.

Dar el era atent doar la ceea ce făcea. Vaca era atât de mică, iar viţelul imens.

- Nu putem chema veterinarul? întrebă el, văzând în ce stare era animalul, dar ea clătină din cap.
- L-am plătit, dar i-am cerut lui Chris să ducă la poştă cecurile. Nu le-a dus, aşa că sunt datoare. N-am reuşit să-mi plătesc încă datoria şi nu va veni.
- Aşadar, totul depinde de noi.
- Exact.

Tom puse o mână pe spatele vacii, mângâind-o încet.

- Nu-ţi face probleme, fetiţo. Ai destul timp. Suntem cu tine, în orice clipă.

Făcu un pas lateral, îndreptându-se spre lanţuri, iar Rose se simţi copleşită de o emoţie ciudată.

"Suntem cu tine, în orice clipă".

Fusese atât de singură, iar acum îl avea pe Tom.

O ceruse de soţie. Imposibil. Şi cu toate astea, dacă nu răspunde "da", o să plece spre focurile lui din iad şi n-o să-l mai vadă vreodată. Sau poate că va deveni doar un număr într-o statistică: "Trei dispăruţi într-un incendiu din Irak", "Şaptezeci şi trei cetăţeni lucrând în afara ţării au fost ucişi"...

- Se mişcă!

Vocea lui pătrunse în universul de nenorociri care apăruse în faţa ochilor ei: Tom prins în mijlocul flăcărilor, coşciugul lui îmbrăcat în drapel adus acasă... Brusc, din fericire, adevăratul Tom era cel care o privea, foarte viu, cu mânecile suflecate până la umeri şi blugii pătaţi de iarbă vizibili în lumina lunii. Faţa lui arămie arăta concentrarea.

Brusc, o contracţie mai puternică scutură corpul vacii, iar Tom se încordă, trăgând cu putere de lanţuri. Micul viţel alunecă afară, făcându-l pe bărbat să-şi piardă echilibrul şi să aterizeze pe iarbă.

Viţelul era viu! Rose dădu un chiot de bucurie şi îngenunche în iarbă să-l elibereze din membrana care îl protejase, dar Tom fu mai rapid.

- Hei, asta este treaba mea. Eu sunt obstetricianul, spuse el cu mândrie, ridicând viţelul şi ducându-l aproape de mama lui.

Era atât de mulţumit!

Rose se lăsă pe iarbă în lumina lunii, uitându-se la peisajul din faţa ei. Cea mai mică dinte vacile ei, revenindu-şi încet dar sigur, întinzând botul spre viţelul ei, dând semne că vrea să-l lingă. Lângă ea, Tom, strălucind de încântare.

Chiar dacă pot avea asta doar o săptămână pe an, îşi spuse

ea, chiar dacă moare şi nu sunt lângă el...

Inchise ochii, iar când îi deschise ştia deja ce are de făcut. Aşadar, în clipa în care Tom se îndreptă spre ea, plin de încântare, întinzând braţele s-o cuprindă într-o îmbrăţişare strânsă, îi răspunse imediat la fel.

Numai că nu era o îmbrăţişare ca a lui. Il cuprinse strâns cu braţele, îl ţinu aproape şi-l sărută.

Era un sărut minunat, care schimbă lucrurile pentru totdeauna. Nu era un sărut prietenesc. Era un sărut care exprima proprietatea şi apartenenţa.

Şi poate, pe undeva, era şi puţină dorinţă fizică.

Când buzele ei se lipiră de ale lui, o putere mai mare decât ei îi copleşi, făcându-i să tremure până în adâncul fiinţei.

Dar reacţia îi sperie pe amândoi de moarte.

Rose nu se simţea pregătită pentru aşa ceva. Nu! Nu putea, îi era imposibil să se ofere astfel unui bărbat. Să-şi deschidă inima atât de mult.

Dar se putea împiedica? Il strânse aproape şi o bucurie fără margine o copleşi- ca lumina după umbră, ca promisiunea unei vieţi noi.

Iar Tom? Nu se simţise niciodată astfel. Buzele ei, atingerea catifelată, gustul ei... Felul în care corpul i se lipea de al lui. Intreaga ei făptură.

Când îl cele din urmă se îndepărtă de el, o privi cu uimire şi şocat.

La naiba! Era un lucru pe care nu-l planificase, şi pe care nu-l putea înţelege. Era tulburat şi speriat.

Dar ea îi zâmbea, punându-şi mâinile în ale lui, oferindu-i încrederea şi promisiunea ei de viitor, iar acum era prea târziu să mai dea înapoi.

- Bine, domnule Bradley, şopti ea cu o voce tremurătoare. De acord, luptătorul meu cu iadul, obstetricianul extraordinar.

- Cu ce eşti de acord? murmură el cu o voce la fel de

nesigură. Sărutul îi produsese sentimente despre care crezuse că sunt
inaccesibile pentru el şi se străduia cu greutate să n-o cuprindă din nou în braţe. Dar nu voia să facă acest lucru. Nu putea să-şi dorească aşa ceva.

- O să fiu soţia ta, dădu ea din cap. Oricâte ai fi pregătit să dai, multe sau puţine, o să mă mulţumesc şi cu ele. Ne vom căsători, oricând vrei. Spune doar care sunt condiţiile tale.

Capitolul 1

A fost nevoie de patru săptămâni pentru a organiza nunta, iar în acest timp Tom trecu printr-o mulţime de emoţii pe care nu le mai simţise vreodată.

O parte din el voia să se bucure de fiecare moment fericit, să ia noua lui familie aproape şi să se bucure de ei, iubindu-i aşa cum nu fusese în stare să iubească întreaga lui viaţă.

Cealaltă parte, voia să fugă unde vedea cu ochii! Dincolo de orizont! Acea parte din el era foarte speriată.

Aceasta era o stare foarte ciudată în care să te afli înainte de nuntă, îşi spuse el în dimineaţa în care urma să aibă loc evenimentul, în timp ce se îndrepta spre grajduri să verifice vitele. Că era sau nu nuntă, acestea trebuie hrănite, iar ieşirea din casă devenise o uşurare. Avea impresia că locul devine din ce în ce mai strâmt.

- Eşti un bărbat norocos, îi spuseseră vecinii. E o fată bună, o să fiţi un cuplu reuşit.

Rose va fi o pereche foarte bună, îşi spuse el, dar el nu e potrivit pentru asta. Nu are ce este necesar, adică permanenţa. O căsătorie ar trebui să dureze până la moarte, numai că aceasta va dura până la următorul telefon, când va pleca, oferindu-şi timp de respirat- şi o cale de scăpare- astfel încât să nu se ataşeze prea tare. Astfel, nici gemenii şi nici Rose nu se vor ataşa prea tare de el. Să fie prea dependenţi. Dacă o să depindă de el, vor ajunge să sufere!

Era stupid să-şi spună aşa ceva!

Da, era greşit, dar aşa crescuse el, hotărî bărbatul cu amărăciune. Sau poate că aşa îl crescuse mama lui. Dar nu avea cum să scape de stările care-l copleşeau. Era mort de frică! Avea impresia că pereţii casei se strâng în jurul lui. Propunerea de a încheia căsătoria fusese o prostie din partea lui, dar acum nu mai putea da înapoi.

Nu-i plăcea că acum se simţea implicat, iar acest lucru nu-l

mulţumea.

în ceea ce privea partea cu eternitatea... toată lumea credea că o iubea pe Rose.

Dar o iubea...

Nu aşa! Nu să vrea să fie cu ea cincizeci de ani de acum încolo. Sau poate că voia asta, dar ştia că nu se va întâpla şi asta îl speria cel mai mult!

Aşadar, să se întoarcă la lucruri practice. Când orice altceva nu dădea nici un rezultat, cea mai bună soluţie e munca!

Descărcă baloţii de fân din camion, privind spre cireadă cu satisfacţie. Cel puţin, asta era munca lui. Lucrurile păreau să stea bine. Cireada începuse să arate înfloritoare, după perioada de hrănire mai substanţială. Vaca pe care o ajutase să-şi aducă pe lume viţelul, părea aproape la fel de mare ca restul cirezii. Data viitoare când o să vină acasă, o să aibă noroc să descopere care dintre ele era.

Data viitoare când va veni acasă.

N-o să dureze foarte mult, îşi spuse el, iar panica scăzu la gândul că va lipsi o vreme. Câteva incendii decente. Acţiune! Ar putea pleca o vreme de aici, să-şi taie legăturile emoţionale, să înceteze să se simtă atât de ameninţat, de pus la colţ.

- N-am nevoie de locul ăsta, îi spusei văcuţei în timp ce-i arunca o porţie de mâncare. Şi am făcut tot ce se putea face.

Auzi un zgomot în apropierea camionului, şi când privi în jos o descoperi pe Iaurt, aşteptând cu seninătate să vadă ce avea de gând. Se obişnuise să-l urmeze la grajduri, de fiecare dată când încerca să ia o pauză scurtă. Puii ei aveau cinci săptămâni acum, fiind destul de mari să-i încerce răbdarea.

- Când voi fi plecat, va trebui să-l urmezi pe Sam, îi spuse el, deschizându-i uşa să se urce lângă el.

Sam Baxter era bărbatul pe care-l angajase după ce intervievase mai mult de o duzină. Fusese greu să găsească pe cineva de încredere, dar Sam avea cam cincizeci de ani, o

experienţă vastă şi părea foarte capabil.

Numai la schimbat scutece nu era bun, îşi spuse Tom. Rose era singură din punctul ăsta de vedere, iar asta nu-i plăcea deloc.

- O să se descurce şi fără mine, se întoarse el spre Iaurt. Trebuie s-o facă. Dacă stau prea mult, îmi pierd minţile. Sau o să încep să alerg şi nu voi mai fi în stare să mă opresc.

- Rose, arăţi minunat.

Joan Mitchell aranjă coroniţa de trandafiri pe care o fixase pe buclele lui Rose, apoi se retrase să vadă efectul. Lacrimi apărură în ochii ei.

- Oh, draga mea! Mama ta ar fi atât de mândră!

- Poate că ar spune că sunt raţională, în cele din urmă, răspunse Rose, mângâind rochia de mătase pe care o purta.

Era de culoarea piersicii- singura concesie făcută de Tom perioadei de doliu- dar insistase să spună că vrea o mireasă, iar Rose fusese de acord.

Nu-şi putea da seama ce era în mintea lui. In unele zile, nici nu voia să audă despre nuntă, în altele părea atât de entuziast, dorind ca totul să fie perfect- visul lui.

Ceea ce era exact cum vedea el lucrurile: ca un vis. Ea şi gemenii vor fi famillia la care visa, dar pe care ştia că n-o vor avea niciodată.

Atinse din nou rochia minunată pe care o purta, simţindu-se oarecum tristă şi vinovată. Adevărul era că iubea această rochie, chiar dacă se înfiora la gândul preţului pe care-l plătise Tom pentru ea.

Dar nu avea nici o importanţă.

Tom cheltuia banii cu plăcere, iar asta era vizibil.

- Vreau o listă cu creditorii, comandase el, iar când ea nu făcuse nici o mişcare, adăugase: în nici un caz soţia mea nu va avea datorii. La ce mi-ar folosi banii, dacă nu să-mi sprijin familia?

Totul era foarte bine, dar... familie?

Nu erau o familie, se întristă ea. Observase panica din ochii

lui de fiecare dată când se apropia mai mult. îi plăcea să spună că sunt o familie, îi plăcea cum se simţea, dar nu mai mult de atât. O lăsa să se apropie doar atât, nu mai mult.

în ceea ce privea viaţa intimă... Sărutul din noaptea în care acceptase să fie soţia lui fusese singura oară când se apropiase de el. De fiecare dată când îl atingea, părea să se retragă, iar uneori era suficient să zâmbească din partea cealaltă a camerei, ca să-i vadă sclipirea de panică apărând în priviri.

Avusese această reacţie doar pentru că voia să se asigure că se simte bine după naştere, îşi spuse ea. Poate se temea să nu-i provoace durere... Dar inima ei spunea că e mai mult decât atât.

Nu e decât o moştenire din copilăria lui cu probleme. Teama. îşi dăduse inima prea des "familiilor" în care-l introdusese mama lui, şi ar fi şi mai rănit dacă şi ea l-ar îndepărta din nou. Atât fusese în stare să descopere din el.

- E atât de frumos, comentă Joan, neînţelegând starea ei de spirit. Oh, Rose, cu Tom nu va trebui să-ţi faci probleme pentru lucruri, la fel ca... adică, sper că înţelegi ce voiam să spun...

- Vrei să spui că nu e cum era Chris?

- Nu, clătină femeia din cap. Bob a stat de vorbă cu el şi, în afară de meseria lui periculoasă, spune că e un bărbat cu capul pe umeri.

Era destul de greu de trecut peste meseria lui, se gândi Rose îngrijorată, dar zâmbetul ei nu reflecta problemele la care se gândea.

Cu capul pe umeri...

Da, era cu capul pe umeri şi făcea un lucru onorabil.

Aruncă o privire pe geam şi văzu camionul care se îndrepta spre casă, cu silueta lui Iaurt zărindu-se în spate.

Venea spre ea, viitorul ei soţ. Tom al ei. Dragostea ei.

Dragostea ei care ar fugi o milă dacă ar afla că e îndrăgostită de el, îşi aminti ea, mângâind din nou materialul mătăsos al rochiei de mireasă. Dragostea ei, care dorea să fie orice altceva

decât asta!

Fu o ceremonie amestecată. Mai întâi, fu problema botezării a doi copii- pentru că părea inutil să nu profite de sosirea vicarului, care venea special, iar Rose propusese să facă şi botezul. Tom fusese de acord.

Iar el stătu la o parte în timp ce Rose îşi numi copiii.

Jessica Margaret Allen.

Tobias Thomas Allen.

Ochii lui se măriră la auzul numelui. Aruncă o privire întrebătoare spre Rose, dar ea zâmbi senin. Cei mai apropiaţi vecini erau de faţă: douăzeci de persoane pe care Tom ştia că se poate bizuie de acum încolo să aibă grijă de Rose cât timp el este plecat. Stăteau în spate şi zâmbeau fericiţi în timpul ceremoiei botezului, astfel încât Tom nu putu să protesteze: hei, nu vreau ca acest copil să fie numit Thomas!

Thomas... Tobias Thomas.

De asemenea, Rose îi dăduse nişte hârtii la semnat: "pentru că, dacă vrei să fii soţul meu, trebuie să duci totul la capăt."

Erau acte de adopţie. O să dureze două sau trei luni până când adopţia va deveni legală, dar în timp poate că Tobias Thomas Allen poate deveni Tobias Thomas Bradley.

Panica deja cunoscută începu să dea semne de viaţă, şi trebui să se abţină să n-o ia la fugă. Dar vicarul, părintele Hendrick, zâmbea larg şi Joan păşea înainte să-i ia pe cei doi copii de la mama lor, lăsând ceremonia de căsătorie să-şi urmeze drumul.

Apoi Rose îi luă mâna- oare chiar păşise înainte?- iar vicarul începu să le vorbească.

Arată minunat, îşi spuse vicarul, în timp ce pregătea ceremonia de căsătorie. Sunt un cuplu potrivit. Ea e frumoasă-strălucitoare, chiar dacă puţin nesigură, arătând mai degrabă ca o mireasă la prima căsătorie decât o văduvă. Dar tânărul ei Tom Bradley era o adevărată viziune, în costumul lui la patru ace. Foarte arătos, părea un bărbat de încredere. Din discuţiile pe care

le purtase cu ei înainte de căsătorie, vicarul ajunsese la concluzia că făceau o casă minunată pentru cei doi copii, şi numai binecuvântări puteau veni pentru ei.

Nu avea nici o îndoială, în timp ce începu să vorbească:

- Dragii mei, ne-am adunat aici în faţa lui Dumnezeu şi în faţa acestei adunări ca să-l unim pe acest bărbat cu această femeie...

Rose atinse încet mâna lui Tom, iar privirea pe care o ridică spre el era gravă şi întrebătoare. Privirea ei spunea că putea să se retragă şi acum, dacă nu era sigur că asta vrea să facă.

Dar, cerule, putea s-o facă? O privi lung şi văzu cât era de frumoasă.

Fac asta pentru Rose, îşi spuse el cu hotărâre, întorcând privirea spre vicar. Pentru Rose şi pentru vicar, pentru a fi în siguranţă. N-are nici o legătură cu mine, cu ceea ce vreau. Sunt în continuare independent. N-am renunţat la nimic care mă poate răni, dacă sunt părăsit din nou.

Dar...

- Cu acest inel te iau de soţ, şopti Rose, cu corpul meu te preamăresc. Toate bunurile mele le împart cu tine.

Toată lumea încremenise.. Tom părea o statuie, în timp ce vicarul continua ceremonia de căsătorie.

"Cu corpul meu te preamăresc".

îşi dădea seama când auzea adevărul, iar aceste cuvinte erau adevărate. Privi în ochii ei, dându-şi seama că şi ea credea cu adevărat ce spunea.

Poate că Tom organizase o căsătorie de convenienţă, dar ea era sinceră.

Petrecerea de după ceremonie fu plăcută şi veselă. Nu erau prea multe nunţi în zonă, iar de fiecare dată când aveau ocazia vecinii se bucurau cum puteau mai bine.

Bob venise cu fluierul, Marg cu orga, şi în cele din urmă se organiză o orchestră şi toată lumea începu să danseze. Ferma părea foarte însufleţită. Rose nu voise o petrecere formală, dar

vecinii ei, simţindu-se vinovaţi pentru tratamentul la care o supuseseră, organizaseră ei o petrecere. Era multă mâncare, şi tot felul de bunătăţi aduse de invitaţi. In cele din urmă, era o nuntă cu adevărat antrenantă.

Până şi Iaurt şi puii ei erau la înălţimea momentului. La cinci săptămâni, căţeluşii erau foarte vioi şi agitaţi, iar Rose le pusese fiecăruia câte o panglică de culoarea curcubeului.

- Crezi că rezistă cu panglicile pentru că ştiu că este o ocazie importantă, sau deoarece sunt stupizi? întrebase ea, iar Tom zâmbise şi ridicase câţiva căţeluşi în braţe.

- Cum poţi spune aşa ceva? Stupizi? Nu ascultaţi, băieţi. Nu voi suporta ca inteligenţa voastră să fie pusă sub semnul întrebării.

Ei se zvârcoliseră, încercând să-l ajungă cu limbile lor roz şi umede, iar el le dăduse drumul. O să-i fie dor de ei, când va fi plecat.

Când va fi plecat...

Acum, aruncă o privire în jurul lui, în camera aglomerată. Era atâta bunăvoinţă în acest loc, cu familia şi cu vecinii lui.

Cu soţia lui...

Numai cu numele, îşi spuse el cu severitate. In nici un caz nu se va ataşa de ea. Respiră adânc şi o prinse pe Joan care trecea prin apropiere cu un platou cu dulciuri, învârtind-o în ritmul muzicii.

Să rămâi mereu în mişcare, îşi repetă bărbatul. Astfel, nu mai are timp să se gândească.

In cele din urmă, spre miezul nopţii, Bob ceru tuturor să facă linişte.

- Este valsul tinerilor căsătoriţi, anunţă el. Un dans lung pentru mire şi mireasă, iar apoi îi vom lăsa să înceapă noua lor viaţă, de cuplu căsătorit.

In jurul lor răsunară aplauze, ochii tuturor se îndreptară spre ei, iar el nu mai avea nici o scăpare. Tom, care dansase cu toate

femeile din cameră cu excepţia lui Rose, fu nevoit să se apropie şi s-o prindă în braţe.

Tânăra femeie se topi imediat lângă inima lui. In ochii ei se citea epuizarea.

Fusese foarte mult pentru ea. Gemenii o treziseră la cinci dimineaţa, şi fusese toată ziua în mişcare, asigurându-se că totul este perfect, iar acum dansase fiecare dans...

- Ar trebui să fii în pat, îi spuse el în clipa în care începu valsul marital.

Se potrivea în braţele lui de parcă ar fi fost născută acolo, iar corpul ei se mula pe contururile lui puternice.

- O să mă duci în pat? murmură ea şi bărbatul se sperie.

Cu siguranţă, nu auzise bine. Sau poate că nu se referea la...

Trebuie să se concetreze asupra dansului.

Dar cum să se poată concentra când ea mirosea atât de bine, se potrivea minunat în braţele lui şi când atingerea mâinilor ei îl făcea să simtă că sângele îi curge mai repede prin vene?

Insă nu trebuia să se concetreze. Muzica era un ghid destul de bun, iar ritmul din mintea lui era ritmul inimii. Se mişcau ca o singură persoană, iar când muzica se apropie de sfârşit, ochii tuturor privitorilor erau umeziţi.

O căsătorie făcută în rai...

Doar câteva zile, îşi spuse Tom cu disperare, apoi va lua sfârşit. O să am o soţie şi o familie, dar voi fi în altă parte. O să fiu din nou singur.

- Ai vrea nişte cafea?

Rose îl puse pe Toby în pătuţ, după ce-i dăduse de mâncare şi se întoarse spre soţul ei. Jessie era deja hrănită şi adormise. Tom aduna cu gesturi mecanice paharele folosite. Aşteptase... Oare ce aşteptase?

- Lasă astea, îi spuse ea cu blândeţe. Pot să aştepte.

- Prefer să le adun în seara asta.

N-o privise. Fiecare muşchi, fiecare nerv din corpul lui era

întins la maximum. Ea purta încă rochia de mireasă, singura concesie făcută rolului domestic fiind că deschisese nasturii perlaţi ai corsajului. Rezultatul era incredibil de seducător.

Bobocii de trandafir erau încă prinşi în părul ei.

îşi dăduse jos pantofii şi se plimba prin cameră desculţă. Degetele goale care se zăreau de sub rochia de mireasă o făceau să arate şi mai frumoasă.

Nu!

- E noaptea nunţii noastre, Tom, murmură ea, traversând camera ca să-i ia paharele din mână. Lasă astea.

- Eu...

Bărbatul respiră adânc, luptându-se să-şi recapete controlul. Era atât de frumoasă!

- Ar trebui să fii în pat, veni răspunsul lui.

Dacă vocea îi era aproape gâtuită, nu era vina lui. Era atât de încordat, încât îi era teamă că se va rupe ceva în el.

- Ştiu că ar trebui, răspunse ea, prinzându-l de umeri şi privindu-l aproape sfidător. Ţi-am cerut mai devreme şi îţi cer şi acum: ia-mă!

- Eu...

Tom încercă să se retragă, dar ea îl urmă, cu mâinile încă pe umerii lui, ca şi când ar dansa.

- Tom, de ce îţi este teamă?

- Nu-mi este teamă de nimic.

- Eşti destul de curajos, continuă ea, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Te lupţi cu focul. Sunt sigură că înfrunţi pericole mult mai mari decât acela de a te îndrăgosti...

- De a mă îndrăgosti?

- Te iubesc, Tom Bradley, declară ea cu simplitate. Acesta este adevărul. N-am crezut niciodată că o voi spune. După Chris... de fapt, nici nu cred că l-am iubit cu adevărat. Am fost stupidă şi naivă şi mult, mult prea tânără. Ceea ce simt pentru tine e la un milion de ani lumină distanţă, iar tu stai aici, tratându-mă de

parcă aş fi un incendiu îngrozitor. Mai înfricoşător decât un incendiu de la o sondă.

- Rose, ţi-am spus, o întrerupse el cu duritate, dându-i mâinile la o parte. Nu sunt pregătit pentru angajamente şi legături.

- Cu toate astea, o vrei, declară ea, urmărindu-i expresia schimbătoare. Mă vrei.

- Nu!

- De ce nu, Tom?

- La naiba, nu contează.

Se desprinse de ea şi se întoarse cu spatele, privind pe fereastră.

- Nu pot să mă ataşez de acest loc, Rose. Chiar nu pot...

Se lăsă tăcerea.

- Şi cu mine ce se va întâmpla? întrebă Rose în cele din urmă. Eu ce voi face, Tom Bradley?

- Nu ştiu... Se mai întâmplă.

- Nu.

- Nu înţelegi? se răsti el, cuprins de mânie. Nu vezi? Am ucis orice sentimente din mine. Orice şansă de a avea o relaţie pe termen lung a murit de mult. In toată viaţa mea, n-am cunoscut oameni prea drăguţi. Mama a avut un şir nesfârşit de iubiţi, iar unii dintre ei erau oameni cu adevărat buni. Care mă doreau şi mă iubeau. De fiecare dată, totul s-a sfârşit.

- A fost vina mamei tale, declară ea cu calm. Din cauza ei s-au întâmplat toate acestea. Dar acum este rândul tău să iei o decizie.

El o privi lung.

- Nu, am încercat. Până şi Marty...

- Marty a murit, clătină ea din cap. Iar eu nu pot să te ajut din punctul ăsta de vedere. Nu pot să garantez că nu vor avea loc incendii. Dar aici, ai o familie care te iubeşte. Chiar dacă aş muri, ar rămâne Jess şi Toby... şi Iaurt- cu cei şapte pui ai ei- şi toată dragostea din lume. Nu aşteaptă decât dragostea ta.

- Rose.

Ea străbătu camera, plutind aproape ca o fantomă, ridicând mâinile să-i cuprindă faţa. Se ridică pe vârfuri, iar buzele ei erau atât de aproape de ale lui, încât îi putea simţi respiraţia.

- Eşti iubit, Tom Bradley, murmură ea. In ciuda ta, eşti unul dintre noi. Ai luptat şi te-ai zbătut, dar ai pierdut lupta. Aşa că e timpul să te predai. Eşti soţul meu, iar eu nu mai sunt Rose Allen. Sunt Rose Bradley, soţia ta. Jumătate dintr-un întreg. Că e bine sau nu, m-am căsătorit cu tine- la bine şi la rău- şi-mi iau jurămintele în serios. Nici nu sunt pregătită să fiu soţie doar cu numele. Vreau tot.

- Rose, nu pot.

Cuvintele erau mai mult un geamăt, dar el zâmbi. Mâinile ei îl strânseră mai tare, trăgându-l spre ea.

- Vrei să-mi spui că stai aici în faţa mea şi nu mă vrei?

- Nu. Da, dar... Rose, la naiba!

- Nu vorbi astfel cu soţia ta, zâmbi ea. Cel puţin, nu în faţa copiilor. Du-mă în pat.

- Eu nu...

- Vrei să spui că n-avem decât un pat mic de o singură persoană, spuse ea, râzând. Aşa este. Dar vino să vezi ce cadou de nuntă am pentru tine.

înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, înainte să poată veni cu cele o sută de argumente care i se adunaseră în minte, tânăra femeie îl luă de mână şi-l trase după ea afară din cameră. Mâna ei era fermă şi insistentă, conducându-l înainte.

- Unde...?

- Taci şi ai răbdare.

îl conduse spre partea din faţă a casei, spre o camera care, în urmă cu câteva zile, era complet goală. Deschise uşa de perete şi aprinse becul. Tom rămase nemişcat.

Nu mai era goală. în interior era un pat imens, cu o saltea moale, cuvertură pufoasă şi cearşafuri albe. Arăta minunat.

Bătrân, confortabil şi foarte îmbietor. Părea...

Părea că aşteaptă.

- Ce? De unde a apărut patul ăsta?

Vocea lui era răguşită.

- A venit în dimineaţa asta, răspunse ea, în timp ce dădeai de mâncare la vaci. A aparţinut părinţilor mei. L-am dat la unul dintre magazinele din oraş pentru a fi vândut, dar n-a apărut încă nici un cumpărător. Cred că majoritatea celor care l-au văzut au crezut că e prea mare. Nu şi pentru mine.

Nu pentru scopul în care cred că trebuie folosit. In această dimineaţă l-am rugat pe Bob Mitchell să-l aducă înapoi.

- Rose.

Bărbatul simţea că se sufocă, luptând împotriva unor senzaţii pe care nu le înţelegea, simţind în acelaşi timp că e pe punctul să piardă.

- Nu e patul pe care l-am împărţit cu Chris. El voia ceva modern, un pat cu saltea cu apă, de exemplu. Dar, într-un fel, am fost sigură că-l vei adora pe acesta.

- Nu... nu pot.

- Ba poţi, sigur că poţi!

- Rose Allen, încerci să mă seduci? întrebă el cu o voce gâtuită, iar ea începu să râdă.

- In nici un caz. Rose Allen nu-l putea seduce pe Tom Bradley. Dar Rose Bradley, soţia lui... ei bine, asta este o cu totul altă poveste.

- Rose...

- Chiar nu mă vrei? întrebă ea cu voce răguşită, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor pe buze, apoi mai apăsat.

- Chiar nu?

- Nu pot.

- Ba poţi, dădu ea din cap.

Mâna ei se îndreptă spre nasturii rochiei, deschizându-i pe rând, urmărindu-i în acelaşi timp expresia feţei. Senzaţia pe care o evoca era insuportabil de plăcută.

Ar trebui să plece... Dar nu s-ar fi putut mişca, nici dacă viaţa i-ar fi pusă în pericol.

Urmă furoul de dantelă, apoi sutienul. Căzură pe podea, dar nimeni nu le observa.

Ochii ei continuară să-l fixeze.

- Te doresc, Tom Bradley, şopti ea. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Te iubesc şi eşti soţul meu. Sunt soţia ta, şi vreau să mă duci în patul conjugal, acolo unde îmi este locul.

- Rose, nu pot să rămân, reuşi el să murmure, încercând să-şi ia ochii de la ea. Ştii foarte bine că nu pot.

- Ştiu, răspunse ea cu calm. Lucrezi în străinătate şi nu poţi fi aici. Accept acest lucru. Mâine poţi face orice vrei. Dar în seara asta... în seara asta eşti al meu.

Mâinile ei continuar' să îndepărteze obiectele de îmbrăcăminte. In cele din urmă, rămase goală în faţa lui.

- Tom, vreau să fiu a ta... Te rog.

Oh, Doamne! Rugămintea fu cea care îi alungă ultima fărâmă de voinţă. Dacă ar fi spus orice altceva, ar fi putut să reziste...

Dar să refuze acum, era imposibil.

Inchise ochii strâns, iar ea se apropie şi-l cuprinse cu braţele, trăgându-l aproape.

- Acum!

- Rose, eşti sigură? gemu el, ştiind că nu mai poate rezista. Ştii că voi pleca. Nu pot sta aici pentru vecie. O să plec. Trebuie s-o fac şi nu vreau să te rănesc.

- Dar nu vei pleca în seara asta, Tom, şopti ea. In această seară, eşti soţul meu. Bărbatul din viaţa mea. Am fost singură atât de mult, şi am nevoie de tine. Te iubesc, dragul meu.

Când ridică privirea spre ea, ştiu că nu va mai rezista. Unor lucruri e imposibil să le reziştI, iar ea era atât de frumoasă!

Era soţia lui.

Dragostea lui.

Cu un geamăt adânc, o cuprinse cu braţele şi o ridică aproape de inima lui.

Patul imens îi aştepta. Era un pat pentru tineri căsătoriţi, pregătit să le primească dragostea.

Tom Bradley nu mai rezistă.

Căzură împreună pe aşternuturile mătăsoase, cu buzele strâns lipite unele de altele, modelându-se după corpul celuilalt.

Capitolul 8

Rose se trezi înainte de răsărit. In cealaltă cameră, gemenii începeau să dea semne de viaţă. Ce frumos, îşi spuse ea. Am avut şase ore de somn.

Plus sau minus o oră. Sau mai mult. O oră sau mai mult de dragoste.

Corpul ei era în braţele lui Tom, iar acesta o strângea aproape. Corpurile lor era unite ca şi cum ar fi fost unul singur, piele lângă piele.

Mirosea foarte bine, şi se simţea minunat lângă el.

Nu se simţise niciodată aşa, îşi spuse ea visătoare. Se simţea iubită, dorită şi împlinită. Tom era orice îşi dorise, poate chiar mai mult, şi nu-şi putea dori un iubit mai tandru. Tandru dar puternic, răbdător dar pasional, la fel de preocupat de plăcerea ei ca şi de a lui.

Şi fusese foarte plăcut. Credea că nu se va simţi foarte bine după naştere, dar nu apăruse nici o problemă care să le strice plăcerea.

Avusese dreptate, era bărbatul perfect pentru ea.

Toby scânci din nou, dar Rose nu voia să se mişte. Se strânse aproape de soţul ei, iar braţele lui o cuprinseră mai strâns, buzele lui sărutându-i părul aproape incoştient.

- Ce drăguţ, mormăi ei. Stai...

Şi adormi imediat la loc.

"Stai". Ii ceruse să stea. Asta părea o adevărată răsturnare de situaţie!

Dar era imposibil să rămână, pentru că avea multe de făcut şi trebuia să-i hrănească pe gemeni.

Dragostea putea să mai aştepte puţin. Foarte puţin!

Se răsuci în braţele lui să-l sărute cu tandreţe pe nas- un gest de proprietate caracteristic unei soţii- apoi se retrase, ignorând geamătul lui de protest şi îndreptându-se repede spre bucătărie. In trecere, îi luă pe cei doi copii. La un moment dat, noaptea

trecută, Tom mutase pătuţurile în dormitorul de lângă al lor, după ce îşi dăduse seama că nu se va întoarce să doarmă pe canapeaua din bucătărie.

- Dacă nu sunt în apropiere să am grijă, vom avea copii în coşul căţeluşilor şi căţei în pătuţurile copiilor, spusese el, îndepărtându-se de ea treizeci de secunde, până când realizase ce-şi propusese.

Reacţia asta se potriveşte atât de bine cu Tom! îşi spuse Rose, mulţumită. Era atât de grijuliu! Câţi bărbaţi ar face dragoste cu soţiile lor şi să se gândească întâi la copii înainte să se ducă la culcare? Sau, aşa cum se întâmplase, înainte să facă din nou dragoste?

Tom al ei. Dragul ei Tom!

- Trebuie să rămână cu noi, îi spuse ea lui Toby, în timp ce-l ridica din pătuţ. Trebuie să facem tot ce putem să-l convingem să rămână. E tatăl tău- mai mult decât Chris ar fi putut fi vreodată. Te iubeşte... Ne iubeşte pe toţi.

Dar el nu credea că e în stare să iubească.

- Şi asta e o prostie, clătină ea din cap, atât de hotărâtă încât Iaurt ridică uimită capul, să vadă care este problema. Poate să iubească. E doar speriat... speriat că-l vom face să sufere. Sau că ne va face să suferim.

Oare se gândeşte în continuare la asta?

Tom se trezi imediat după plecarea ei. Pentru o vreme nu se mişcă, ci rămase întins, savurând căldura aşternutului, senzaţia plăcută pe piele şi parfumul ei, care se impregnase în pernă.

Rose...

Mai făcuse dragoste cu femei, dar nu fusese niciodată aşa. Nu se simţise atât de împlinit! Era cea mai minunată, cea mai perfectă femeie.

Oare ar putea rămâne?

Poate... Se întoarse în pat şi se întinse, apoi rămase o vreme nemişcat, ascultând zgomotele dimineţii. O vacă era în apropierea

casei, primind zorii cu mugetul ei. Un cocoş făcea la fel, dar sunetul era mai ascuţit. O auzi pe Rose mişcându-se prin bucătărie în timp ce avea grijă de gemeni, vocea ei blândă auzindu-se în timp ce le vorbea celor mici.

Totul era perfect.

Dar se mai simţise aşa şi cu altă ocazie. Poate nu la fel, îşi spuse el, dar destul de aproape. Fusese cu mama lui la o fermă. Aparţinea celui de-a treilea- sau poate celui de-al patrulea tată. Bărbatul fusese minunat. Il învăţase pe Tom să pescuiască şi-i arătase tot ce ştia despre fermă. Avea şase sau şapte ani, şi i se păruse că a ajuns în rai. Era sigur că de data asta mama lui găsise bărbatul potrivit.

Apoi sosise Crăciunul, iar când se trezise descoperise un ponei care-l aştepta. Numele ei era Blacky şi era a lui. Henry aşa spusese.

- E calul tău, băiete. Primul tău cal. Cadou de Crăciun pentru tine. Dacă o tratezi cum trebuie, o să facem un călăreţ de cinste din tine.

Tom se dusese la culcare atât de fericit, încât se simţea aproape bolnav. Când se trezise, mama lui era încruntată şi începuse să facă bagajele.

- Să recunoaştem: nu sunt genul casnic, se răstise ea, când Tom îndrăznise să întrebe ce s-a întâmplat. Nu sunt destinată să aparţin nici unui bărbat. Locul acesta începe să mă enerveze, şi dacă îşi imaginează că mă cumpără fiind drăguţ cu tine...

Henry n-a avut nici o şansă. Plecaseră înainte ca el să-şi dea seama ce este în neregulă, iar Tom nici măcar nu avusese o şansă să-i spună rămas bun lui Blacky.

"Locul acesta începe să mă enerveze..."

Poate că semăn cu ea, îşi spuse el. Cum aş putea rămâne aici? Ştiu cât de claustrofob devin.

Dar nu se simţea aşa. Cel puţin nu în această dimineaţă. Il făcea doar să se simtă bine.

Ei bine, până la urmă voi ajunge să mă satur, clătină el din cap, în timp ce se îndreptă spre duş. In orice clipă se poate întâmpla, aşa că nu e o idee bună să mă apropii prea tare...

Era prea târziu. Se apropiase deja...

Şi acum?

- Acum, învaţă să se bazeze pe mine, începu el să vorbească sub duş cu voce tare, fără să-i placă deloc ce auzea. E pregătită să iubească. E vulnerabilă, iar eu ştiu foarte bine acest lucru. O las să se bazeze pe mine, apoi o să am acelaşi sentiment îngrozitor pe care-l avea mama...

- Sau poate că nu, se contrazise singur.

- Ba da!

Trebuia să plece!

îşi dădea foarte bine seama de acest lucru, chiar dacă îl durea. Făcuse ce-şi pusese în cap să facă. Se căsătorise cu Rose, şi o făcuse să se simtă în siguranţă. Acum, va continua s-o ţină în siguranţă din punct de vedere material, iar din când în când, va veni în vizită.

Iar ei vor fi aici.

Nu este foarte cinstit pentru ei, clătină el din cap. Să se aştepte să-i găsească mereu aici, cu braţele deschise.

Au nevoie de tine din punct de vedere financiar. Fără tine ar fi într-o încurcătură foarte mare. N-ar avea cum să păstreze ferma. Aşadar, poţi să-i sprijini din orice punct de vedere doreşti, mai puţin emoţional.

Numai că acest raţionament avea limitele lui. Noaptea trecută fusese una. Ce se întâmplase între el şi Rose nu se potrivea în nici o schemă raţională.

Ultima noapte n-ar fi trebuit să fie, iar tu ştii foarte bine, se certă singur. Ai făcut destul de multe lucruri stupide în viaţa ta, Tom Bradley, dar încă n-ai făcut nimic crud. Dacă o laşi pe Rose să se îndrăgostească de tine...

Dar deja o făcuse.

O voce mică îi şopti la ureche: dar deja te iubeşte...

Bine, bine, încetează să faci lucrurile să pară mai rele decât sunt! Dădu drumul la robinetul de apă rece, lăsându-şi corpul să fie biciuit de jetul de apă. Era atât de rece, încât senzaţia era dureroasă, dar durerea era binevenită. Ştii foarte bine că va fi şi mai rău, continuă el. Trebuie să pleci pentru o vreme, până te mai linişteşti. Până să te poţi uita la ea fără s-o doreşti... Şi totul va fi bine.

Nu, nu va fi bine, răsună din nou vocea mică.

Dar trebuie să fie. Aşadar, ieşi de aici şi dă logicii o şansă.

Nu reuşea să înţeleagă.

Rose îl privea cu uimire, în timp ce încerca să-i explice. Ii povesti până şi despre Blacky.

- Aşadar, nu există nici un incendiu spre care să te grăbeşti, spuse ea cu grijă, ştergându-şi mâinile şi privindu-l cu ochi trişti. Nu există nici un motiv.

- Ţi-am spus.

- Mi-ai spus că te vei căsători cu mine şi că totuşi o să ne laşi singuri, răspunse ea. Dar că o să ne laşi singuri în caz de urgenţă. Că o să pleci să salvezi lumea când are nevoie să fie salvată, iar între timp o să te întorci la noi. Dar nu există nici o lume pe care trebuie s-o salvezi acum.

- O să stau de vorbă cu şeful meu. Charlie...

- Şi o să-ţi găsească o lume pe care s-o salvezi?

- Nu, dar...

- De fapt, vrei să-mi spui că vei sta într-o cameră de hotel, lipit de un stingător de incendii, aşteptând să se întâmple un dezastru?

El încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

- Ceva de genul ăsta, spuse în cele din urmă. Nu pot sta aici. Nu mă simt aşa cum ar trebui...

- Adică?

Bărbatul respiră adânc.

- Simt că mă îndrăgostesc de tine.

Gata, o spusese. Inima i se strânse la auzul propriilor cuvinte. Erau nepotrivite în totalitate.

Dragoste? Din partea lui? Nu, niciodată!

Dar ea nu voia să înţeleagă.

- E o crimă atât de mare? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

Purta cămaşa de noapte sumară pe care o pusese pentru noaptea
nunţii- sau mai degrabă pentru dimineaţa de după noaptea nunţii, deoarece noaptea trecută nu avusese nevoie de ea. Ochii ei erau imenşi pe faţa palidă, iar pieptul i se ridica şi cobora- respira prea repede.

Era de parcă se lupta cu forţe mult prea mari pentru puterile ei.

- O să te rănesc, Rose.

- Dacă pleci acum, murmură ea, o să mă răneşti.

- Nu ţi-am făcut nici o promisiune.

- Ai făcut noaptea trecută. M-ai iubit.

- Am fost un prost, se enervă el. Nu voiam să se întâmple. Voiam doar o căsătorie cu numele.

- Crezi că mamei tale îi era frică? încercă ea să schimbe subiectul. Crezi că de aceea ai ajuns să fii târât peste tot?

- Nu ştiu.

- Nu cred că te temi că mă vei răni, clătină ea din cap. Cred că e laşitate din partea ta. Eşti prea speriat să recunoşti că ai nevoie de mine.

- Rose.

- Avem nevoie unul de altul, Tom, spuse ea încet. Ne cunoaştem acum de cinci săptămâni, dar mi-ar fi fost de-ajuns şi cinci minute ca să fiu sigură d tine. Te iubesc şi te vreau- iar tu eşti soţul meu. Asta simt. Dacă vrei să te duci şi să stai bosumflat în vreun hotel...

- Hei, eu nu stau bosumflat.

- Bosumflat, repetă ea, începând să se enerveze. Ascunzându-te de adevăr. Ei bine, n-ai decât să pleci şi să fii nefericit, aşa cum vrei, dar asta nu va însemna că nu mai eşti căsătorit. Nu înseamnă că nu vei mai fi soţul meu. Oriunde ai fi, orice ai face, să ştii că te iubim şi că locul tău este aici. Cu familia ta. E căminul tău.

- Rose.

Se întoarse cu spatele la el, iar când vorbi din nou, vocea ei era plină de lacrimi. Nu voia însă să-l lase să vadă cât suferea. Umerii ei erau încordaţi şi, când se apropie s-o atingă, ea se îndepărtă cu o mişcare mânioasă.

- Haide, pleacă, spuse tânăra femeie cu amărăciune. Du-te să începi procesul de izolare.

- Nu vreau să...

- Tom!

Se întoarse spre el, cu o privire rugătoare.

- Tom, nu pot suporta aşa ceva, clătină ea din cap. Te rog, dacă vrei să pleci, pleacă. Du-te să fii laş în altă parte.

- Dar nu sunt...

- Nu eşti un laş? se încruntă ea, strângând pumnii cu atâta putere, încât degetele i se albiră. Oh, ba da, eşti. Poţi face faţă naşterii unor copii şi incendiilor îngrozitoare... chiar şi schimbării scutecelor, dar nu poţi face faţă celui mai important lucru din lume. Nu poţi face faţă dragostei!

- Nu e nimic.

- Cum adică nu e nimic? întrebă Tom. Trebuie să fie ceva.

- Nu. Sunt nişte probleme în Mexic, dar...

- Trimite-mă acolo.

- L-am trimis deja pe Steve.

- Ha!

- Steve e mai mult decât capabil, răspunse Charlie. Doar pentru că e mai tânăr decât tine cu cinci ani, nu înseamnă că nu e la fel de bun pentru slujbă. Are capul pe umeri, iar reflexele lui ar

trebui să te facă mândru că l-ai antrenat.

- Da, dar...

- Ştiu că tu l-ai antrenat, declară bărbatul cu fermitate. Dar poate că asta este şi ideea: să obţii destulă experienţă în domeniu, apoi să treci la antrenarea altor persoane, înainte să ţi se termine norocul.

- Am nevoie de un foc, Charlie.

- Şi ce vrei să fac? oftă bărbatul. Vrei să bombardez o sondă? Să organizez un mic război în Golf, ca să-ţi satisfac pornirile de piroman?

- Nu, dar...

- Vino înapoi la Houston şi o să-ţi ofer o slujbă de birou.

- O slujbă de birou? în visele tale!

Charlie râse, dar din vocea lui răsuna îngrijorarea.

- Şi ce ai făcut în vacanţă? Câteva beri şi câteva femei, sper.

- Numai una.

Dăduse replica înainte să se poată abţine, iar tăcerea bruscă de la capătul liniei îi arătă că făcuse o greşeală.

- Numai una?

Din vocea bărbatului răsuna curiozitatea. Mirosise ceva, nu degeaba era şeful celei mai mari firme de pompieri industriali. Inteligenţa lui era deosebită şi era tot timpul pusă la lucru.

- Numai una nu se poate referi la o bere, deoarece se ştie că nu poţi bea o singură bere. In acest caz, devine clar că e vorba despre o femeie. Vrei să-i vorbeşti unchiului Charlie despre asta?

- Nu.

- Aha, răsună fluieratul uimit al lui Charlie. Numele?

- Rose, dar...

- Şi pe Maddie a mea o cheamă Rose, exclamă bărbatul, încântat. Te gândeşti să te însori?

- Mda, răspunse Tom. Am făcut-o deja.

- Ai făcut-o deja? Să fiu al naibii...

- Da, şi am gemeni...

- In cinci săptămâni şi ceva?

- Mă mişc repede, ridică Tom din umeri. Mai întâi am avut septupleţi, apoi gemeni. Dar acum, dacă tot am făcut-o, aş vrea să evadez puţin.

- Crezi că râzi de mine, se întristă Charlie. Aproape că m-ai păcălit.

- Aşadar, dă-mi ceva de lucru.

Charlie oftă.

- Nu există de fapt nici o Rose?

- Charlie, dă-mi ceva de făcut.

- Bine. Ai mobilul la tine?

- Da, îl am.

- O să văd ce pot găsi. Dacă vrei să te arunci în aer... ei bine, sunt momente în care nu mă deranjează chiar atât de tare. Nebunule! Dacă nu există cu adevărat o Rose, ai mare nevoie de una.

Ba nu, nu avea nevoie, îşi spuse Tom, lăsând receptorul în furcă. Se retrăsese înainte să se scufunde în emoţii atât de adânc, încât să nu mai poată ieşi vreodată. Plecase când lucrurile stăteau încă bine.

Şi acum... Acum putea să stea mai mult pe plajă, să bea câteva beri şi să privească femeile din bar...

Dar exista o singură femeie pe care voia s-o vadă, iar aceasta era Rose!

Nu putea decât să stea şi să aştepte telefonul de la Charlie, care ar face bine să vină cât mai repede, dacă nu voia să-şi piardă minţile. Asta se întâmpla încet, dar sigur, deoarece nu-şi dorea decât să se întoarcă la ea.

în cele din urmă, Rose fu cea care-l contactă înainte de Charlie.

îi lăsase numărul de telefon, în caz de urgenţă. Ştiuse că era prea mândră să-l contacteze dacă se întâmpla ceva şi nu-şi imagina că-l va căuta.

Când se întoarse în cameră după o partidă de înot de dimineaţă, descoperi că butonul care semnala prezenţa mesajelor se aprinsese.

Charlie! Slavă Domnului! Aproape că se aruncă dincolo de masă, în încercarea de a ajunge mai repede la telefon. Inima i se opri în gât la auzul vocii lui Rose: "Tom, aici a apărut o adevărată problemă. Sună-mă".

îi luă două secunde să formeze numărul ei, în timp ce imagini de coşmar i se formau în faţa ochilor: moartea gemenilor, incendii sau un răufăcător care pătrunsese în fermă.

La naiba, până când răspunsese la telefon, trecuse prin toate dezastrele posibile.

- Rose?

Vocea lui era foarte agitată, iar tânăra femeie fu conştienţă de anxietatea lui.

- Hei, Tom, calmează-te.

- Gemenii?

- Gemenii sunt bine.

- Tu?

- Şi eu sunt bine. Unde eşti?

- Sydney, Manly Beach.

- Oh, ezită ea o clipă, dar apoi declară cu uşurinţă: credeam... că ai plecat deja în străinătate.

Ar trebui să fi plecat deja. Poate că ar fi mai bine să se întoarcă în America şi să preia munca de birou pe care i-o propusese Charlie. In loc de asta, era încă foarte aproape de Rose.

- Nu am plecat, răspunse el scurt. Spune-mi care este problema.

- E o prostie să te deranjez, se bâlbâi ea, dar problema e... Iaurt.

- Iaurt?

- N-a mai mâncat de la plecarea ta, continuă Rose. Stă doar şi priveşte lung spre uşă. Am început să le dau mâncare puilor, aşa

că nu mai alăptează- altfel, ar fi fost deja moartă- dar stă pur şi simplu cu ochii pe uşă.

La naiba! Iaurt să refuze mâncarea? Dar... nu era decât un câine.

- Nu prea am ce face, spuse el încet.

Rose oftă.

- Presupun că ai dreptate.

- Ai dus-o la veterinar?

- Desigur!

- Şi ce a spus?

- A spus că este deprimată. S-ar putea să aibă legătură cu viaţa ei de dinainte să ne cunoască- cineva pe care l-a iubit foarte mult. S-a înveselit puţin când ai apărut în viaţa ei, dar acum a recăzut în deprimare. Ai părăsit-o şi tu.

Nu-i venea să creadă! Cu toată suferinţa pe care o simţea, era nevoit să se îngrijoreze şi din cauza unui câine! Dar, oricât de ciudat ar fi părut, se îngrijora.

- I-ai dat să mănânce friptură? întrebă el. Sunt destui bani. Sper că nu i-ai dat mâncare uscată pentru câini.

- Ii dau friptură, se îndignă ea. Nu mă simt vinovată că-ţi folosesc banii ca să cumpăr mâncare pentru câinele tău.

- Nu e câinele meu.

- Dar al cui este?

- Al tău, declară el, iar ea oftă.

- O încercare bună, Tom, răsună vocea ei tristă, dar nu e atât de simplu. Nu poţi să controlezi emoţiile. Să-i laşi bani pentru câteva fripturi şi apoi să pleci.

- Dar nu...

- Iaurt suferă pentru că-i este dor de tine, declară ea. Şi veterinarul crede că va muri dacă nu se înveseleşte.

- Cred că glumeşti!

- Crezi că aş glumi în legătură cu un lucru atât de important? se enervă ea. Acum e aici, cu capul pe picioarele mele, şi mă

priveşte lung. Doar se uită la mine. Cu ochii ei mari şi umezi. Vrei să-ţi trimit o înregistrare video să vezi?

- Nu.

- Tom, e câinele tău. Ai salvat-o şi ai adus-o aici. Vino înapoi, să ai grijă de ea.

- Nu pot face asta.

- în acest caz, spune-mi că este în regulă să cer să fie eutanasiată. Spune-mi asta, Tom Bradley, pentru că nu voi sta aici să urmăresc în tăcere cum moare de foame din cauza egoismului tău!

Egoism...

Tom rămase o vreme cu privirea în tavan, încercând să-şi dea seama dacă are sau nu dreptate. Oare egoismul era cel care-l făcea să plece?

Nu! Nu era egoism. Fusese mai mult decât generos, propunându-i să-i fie soţie!

Dar asta spunea mintea lui, îi era clar, şi nu inima, iar mintea era mincinoasă. Generozitatea n-avea nici o legătură. Adevărul era că se căsătorise cu ea deoarece nu suporta să fie singur. Nu putea suporta gândul că ea va rămâne singură, vulnerabilă şi descoperită în faţa pericolelor.

Era frumoasă şi seducătoare... Fusese de acord să fie soţia lui, şi dorea să-l păstreze.

Era oare egoist? Nu, clătină el din cap, e mai mult decât atât. Cum e mama, la fel e şi fiul, poate că asta e problema. Ar putea suporta s-o lase pe Rose să se îndrăgostească de el, să-i lase pe gemeni să creadă că au un tată, apoi să nu suporte sentimentul de claustrofobie şi să plece?

Poate că nu se va simţi ca prins într-o cuşcă.

Da, sigur, se ironiză singur, simţeai asta după cinci săptămâni. Angajare totală. Foarte bine, Bradley!

Dar nu se simţise prizonier după ce făcuse dragoste cu ea, iar aceasta era o realitate. Da, dar o să se simtă. O să apară

sentimentul de sufocare. întotdeauna a apărut.

Se ridică şi făcu doi, trei paşi prin încăpere. Bine. Se strădui să se calmeze. Se purta prea puţin raţional, tocmai când avea mai multă nevoie de logică.

Pericolul apariţiei acelui sentiment de sufocare era real, şi nu voia să rişte să apară. Nu vrea s-o pună în pericol întorcându-se- numai dacă nu vrea să rămână- în pericolul de a suferi din nou.

Dar acum apăruse o nouă problemă. Un câine anorexic botezat Iaurt.

Nu e decât un câine vagabond, îşi spuse el, dar nici măcar nu se putea gândi la o astfel de caracterizare pentru Iaurt. Nu era un câine vagabond. Era Iaurt.

Un câine cu urechi mari şi mătăsoase, care sărea pe canapea să-l lingă pe faţă înainte de culcare. Un câine cu ochi trişti, cerând să i se dea voie să urce în camion, privindu-l cu adoraţie.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu e decât un câine! îşi spuse el cu enervare. Dacă e atât de stupid...

Dacă e, trebuie să faci ceva, începu din nou dialogul interior.

De ce?

Pentru că te iubeşte.

Nu. Iubeşte pe cineva din trecut. Nu sunt decât un înlocuitor pentru stăpânul pierdut.

Aşadar, aceasta era o parte pozitivă. Veterinarul spusese că iubise pe cineva înainte. Se aşeză pe patul de hotel, gândindu-se la o soluţie. Poate că nu sunt prea mulţi câini pe nume Iaurt în zona respectivă. Da, numai că dăduse un anunţ în ziarul local pentru a anunţa recuperarea ei, dar nimeni nu apăruse.

Rose spusese că probabil e abandonată şi, deoarece amândoi doriseră s-o păstreze, nu se străduiseră prea mult să afle ceva despre fostul proprietar.

Dar, dacă voia să se gândească la toate posibilităţile... De ce ar abandona cineva un câine ca Iaurt? se întrebă el, zâmbind. Ei bine, ar putea fi o mulţime de motive. Oricine ar fi fost

proprietarul, probabil că o iubise la început, sau se ataşase de ea. Dacă l-ar putea găsi...

Cum?

Ar fi cel mai bine să încerce cu bani. La urma urmei, banii deschid foarte multe uşi şi oferă multe. Aşa se întâmplă cu Rose, de ce nu s-ar întâmpla şi cu Iaurt? La urma urmei, sună ca şi cum ar plăti ca să nu fie nevoit să se implice emoţional.

Se încruntă. Ai ajuns prea cinic, se certă el singur. E o prostie. Cel mai important lucru acum este să rezolve problema lui Iaurt. Ceea ce însemna să se întoarcă la fermă.

Nu te va omorî, se ironiză el.

Cu siguranţă, nu. Stomacul i se strânse la gândul unei vizite la fermă. Plecase de aproape o săptămână. O săptămână e prea mult în viaţa unor copii. Poate chiar au început să zâmbească.

Oare îi zâmbesc mamei lor?

încetează, îşi spuse cu fermitate, începând să-şi facă bagajul. Emoţia trebuie să rămână departe de aceste lucruri. Te întorci acasă... adică la fermă, ca să rezolvi problema lui Iaurt... atâta tot!

- O să vină.

Rose puse receptorul în furcă şi îngenunche lângă Iaurt. Dacă n-o va face... dar va veni.

- Dacă nu vine, declară ea cu fermitate, va trebui să ne descurcăm singure, fetiţo. Ne putem descurca şi fără bărbaţi. Am mai făcut-o.

Câinele ridică privirea spre ea, cu ochii mari şi umezi. Rose se strădui din răsputeri să nu înceapă să plângă.

- Nu eşti bună pentru o feministă, clătină ea din cap. Să suferi atât de mult pentru un bărbat! Noi, femeile, am ajuns atât de departe...

Dar vorbea degeaba. Se ridică şi se îndreptă spre masă, oftând şi tăind încă o bucăţică de friptură. Era rândul lui Iaurt să ofteze. Nici măcar nu se uită la mâncare.

- Să suferi din dragoste este ridicol, îi spuse Rose. Tom Bradley n-are nimic special.

Hm, pe cine crezi că păcăleşti?

Capitolul 9

Tom avu nevoie de trei zile să ajungă la fermă, iar acestea fură petrecute cu activităţi intense. Plătise anunţuri în ziare, urmase piste false şi vorbise cu câţiva oameni destul de ciudaţi.

In cele din urmă, întâlnise câinele. Unul care părea la fel de deprimat ca Iaurt.

- O să mă omoare, îi spuse Tom câinelui în clipa în care îi făcu semn să se urce în noua maşină închiriată.

Dar ştia că are dreptate. Sau, cel puţin, spera că are dreptate.

Ii luă mult curaj să se întoarcă acasă. La sosire, se opri înainte de a intra pe drumul care ducea spre fermă, rămânând o vreme pe şosea, privind lung spre casa care se zărea în vale. Banii lui deja lucrau. Inainte de plecare, începuse să pună ferma în ordine, şi multe se rezolvaseră în timpul pe care-l petrecuse departe. Casa fusese văruită, profesioniştii angajaţi terminând ceea ce începuse. Arăta bine, ca un loc vesel şi primitor, ascuns după copacii înalţi.

Părea o fermă prosperă. De asemenea, i se părea incredibil că poate arăta atât de primitoare.

- Sunt aici doar în vizită, îi spuse bărbatul câinelui de lângă el. Nu ca tine. Dacă ai noroc, ai venit aici ca să stai, cel puţin până când vom găsi pe cineva care să te păstreze pe termen lung. Dacă ai grijă...

Câinele îl privi cu o expresie tristă, de parcă norocul nu era ceva obişnuit pentru el.

- încearcă să zâmbeşti, sugeră el. Are o slăbiciune pentru zâmbete.

Oricum, şi ea zâmbeşte foarte frumos...

Bradley, mai bine concentrează-te pe ce ai de făcut, se certă singur. Pe nimic altceva. Lasă câinele şi pleacă apoi cât mai departe.

Eşti soţul ei.

- Doar cu numele, clătină el din cap. Ai voie să fii să faci

vizite. Asta e tot.

Câinele îl privi de parcă ar fi fost nebun, şi exact aşa se simţea. Nebun!

Lui Rose îi luă o vreme să răspundă la uşă. Tom putea auzi scâncetul unuia dintre gemeni, şi simţi nevoia irezistibilă să intre pur şi simplu. Dar nu putea, era doar în vizită. Soţul venit de la război, pregătit să se întoarcă înapoi înainte de masa de prânz.

îşi compuse un zâmbet formal, aşteptând să i se deschidă. Până la sosirea ei, deja simţea că îi amorţesc muşchii obrazului din cauza zâmbetului forţat.

Zâmbetul îi muri. Era absurd să zâmbească atât de larg, când avea stomacul aproape în gât.

S-o vadă era o adevărată suferinţă, mai puternică decât credea că e posibil.

Purta obişnuiţii ei blugi vechi şi un tricou larg. Avea picioarele goale, părul îi era proaspăt spălat şi arăta atât de bine, buclându-se la baza gâtului ei. în timp ce-l privea cu un zâmbet ciudat de surprindere şi de plăcere, nu dorea decât s-o prindă în braţe şi s-o sărute.

în loc de asta, rămase acolo unde se afla şi se mulţumi să privească.

Şi zâmbetul ei muri. Expresia i se schimbă într-una de şoc şi de durere.

- Tom.

Era doar un cuvânt, dar îl simţi ca o mângâiere.

Se lăsă tăcerea, care părea să continue la nesfârşit.

Câinele se mişcă primul, agitându-se neliniştit lângă piciorul lui. Rose privi spre el, iar ochii i se măriră de uimire.

- încă un câine, spuse ea.

- L-am cumpărat pentru tine.

Se uită din nou el, iar expresia ei se schimbă ca să se potrivească încercării lui stupide de a părea încântat- soţie care îşi întâmpină soţul venit de la război, dar care şi-a lăsat minţile pe

câmpul de bătălie.

- Mi-ai cumpărat un câine.

- Numele lui este Boris, răspunse Tom, dar expresia ei nu se schimbă.

- Ai cumva obiceiul să te plimbi şi să colectezi câini vagabonzi? Apoi să mi-i aduci acasă?

- Vrei să-ţi explic?

- Poate că ar trebui.

- Aş putea să intru? sugeră el, iar ea dădu din cap şi-i făcu loc să intre.

- Desigur.

Ştii că această casă este a ta.

- Am închiriat-o doar de la gemeni.

Acesta fusese aranjamentul legal. Astfel, Rose era foarte sigură de poziţia ei, nimeni n-o putea da afară şi banii erau depuşi într-un cont pentru educaţia copiilor.

- Da, aşa e, ai închiriat-o, ridică ea din umeri. Intră în casa ta închiriată. Ai vrea să faci o inspecţie de proprietar?

- Rose.

- Intră!

In vocea ei se simţea mânie, iar Tom tresări în timp ce deschidea uşa de la bucătărie.

Boris îl urmă cu capul plecat, iar Iaurt ridică încet privirea de pe perna pe care stătea în apropierea focului.

Apoi, ceva extraordinar se întâmplă.

Mai întâi, Iaurt îl văzu pe Tom. Il auzise, iar la sunetul vocii lui se ridică în picioare, începând să dea încet din coadă.

Apoi ochii ei căzură pe animalul de lângă el.

Pentru o clipă nesfârşită rămase nemişcată, cu întreg corpul tremurând, fiecare simţ participând la scena din faţa ei. Ii privea lung. Apoi, Boris făcu un pas.

Iar Iaurt sări din coşul ei de parcă ar fi luat foc, cu urechile pe spate. Scoase un sunet ascuţit, străbătu camera din câţiva paşi şi

se opri exact în faţa lui Boris.

Se lăsă din nou tăcerea.

Amândoi câinii erau nemişcaţi, examinându-se cu grijă. Apoi Iaurt se aplecă, mirosind. Boris făcu la fel.

Brusc, apatia dispăru. Ca şi imaginea a doi câini trişti, nehrăniţi şi deprimaţi. Iaurt lătră scurt, apoi începu să ţopăie. Boris făcu la fel, iar cei doi câini începură să sară unul la altul, să se muşte în joacă, să se rostogolească pe covor, ca doi pui fără nici o grijă.

Tom şi Rose îi urmăreau cu uimire. Emoţiile lor tumultuoase erau lăsate la o parte, la vederea acestei transformări.

- Uită-te la coada lui Iaurt, murmură tânăra femeie, fără să-şi poată lua ochii de la scena din faţa ei.

Dar cum ar fi putut să nu vadă? Coada lui Iaurt se învârtea ca o elice de elicopter, mişcându-se atât de repede încât era de mirare că nu începea să se ridice de pe podea. Urechile îi zburau în aer, capul mare se clătina înainte şi înapoi...

- Ah, exclamă Rose. Şi tocmai am făcut curăţenie! Cred că nu...

- Ei bine, eu cred, interveni Tom, zâmbind larg. Oricât de emoţionantă ar fi această scenă, cred că restul ei trebuie să se petreacă afară.

îi prinse pe cei doi câini şi-i scoase afară, unde animalele, netulburate, continuară tumbele şi manifestările de bucurie, apoi începură să alerge în jurul casei, agitaţi şi gălăgioşi.

- Ştii, spuse Rose gânditoare, urmărindu-i cum se învârtesc în jurul casei, am impresia ciudată că aceşti doi câini s-au mai cunoscut.

Tom zâmbi din nou.

- Ce te face să crezi asta?

Rose chicoti scurt, apoi se strădui să redevină serioasă. îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă la el.

- Ai de gând să-mi spui?

Să-i spună? Bineînţeles, dar mai întâi ar trebui să-şi recapete vocea.

Să-şi întoarcă gândurile de la câini. Bărbatul o privi şi văzu că era la fel de frumoasă ca întotdeauna, stând în faţa lui cu mâinile în şolduri, încercând să-şi reţină râsul. Incerca atât de tare să fie supărată pe el, dar părea că nu prea reuşeşte.

Slavă cerului pentru asta! Nu-i plăcea s-o vadă supărată pe el.

Nu voise s-o rănească, dar acum o făcea- pentru că n-o iubea aşa cum merita.

- Numele adevărat al lui Iaurt nu este Iaurt, spuse el repede, întorcându-se la problema câinilor.

Trebuia să se uite în altă parte, nu la femeia din faţa lui!

- Nu?

- Este T-Bone.

- Da?

- Da, te asigur.

- Nu este o invenţie de-a ta?

- Şi de ce aş inventa una ca asta?

- Nu ştiu... Poate ca să mă convingi să mai iau un alt câine?

- Nu voiam să aduc încă un câine. Nu vreau să-ţi fac una ca asta.

- Dar mi se pare că ai făcut-o. Aşadar, am un câine pe nume Boris şi unul pe nume T-Bone alias Iaurt. Ai de gând să-mi explici mai departe?

- Da, răspunse el, gândindu-se cât era de greu să fie atent la câini, când Rose era în faţa lui. Eu...

- Tu?

Se bâlbâia ca un copil. Făcu un efort supraomenesc, şi reuşi să-şi limpezească gândurile.

- Amândoi câinii aparţineau unei bătrâne din Kingston, începu el să povestească. Ţinea foarte mult la ei şi-şi cheltuia pensia pe hrana lor. Cu cât devenea mai fragilă, cu atât era mai greu să aibă grijă de ei. Până la urmă, a plătit o tânără din localitate să-i

scoată la plimbare. Când a avut un atac de cord, a rugat-o pe Melissa să aibă grijă de ei.

- Melissa?

- Tânăra nu are nimic de lucru şi nici nu este foarte dotată din punct de vedere intelectual. Nu câştigă bani decât în urma unor slujbe temporare, cum a fost cea de a-i plimba pe cei doi câini. Chiar dacă nu este foarte inteligentă, are o inimă mare. Chiar dacă nu-şi putea permite, i-a luat pe cei doi câini în grijă, după moartea bătrânei.

- înţeleg, dădu Rose din cap, urmărind cu privirea jocul câinilor.

Oare era doar impresia lui Tom, sau evita să-l privească? Sau poate că
şi-ar fi dorit să fie la fel de afectată ca şi el, iar imaginaţia îi juca feste.

- Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă ea, iar el trebui să se întoarcă la povestire.

- Cu această ocazie, numele ei a fost schimbat în Iaurt. Melissa locuia împreună cu nişte persoane mai ciudate, vegetarieni, care au început să-i hrănească doar cu paste. în cele din urmă, s-au gândit că poate ar putea face rost de bani, ţinând cont de faptul că aveau amândoi pedigriu foarte bun. Până la urmă, Melissa s-a mutat împreună cu noul ei prieten, care nu era un iubitor de câini, lăsându-i în grija foştilor vecini. Aceştia şi-au pierdut interesul pentru ei, iar câinii au început să flămânzească. în cele din urmă, Iaurt a fugit de acolo, încercând să găsească un loc unde să primească mâncare.

- Şi ne-a întâlnit pe noi.

- Exact, mormăi Tom. Prima oară când am dat anunţul că am găsit-o, cred că nimeni n-a citit ziarul. După o vreme, Melissa a început să se simtă vinovată şi s-a întors, dar nu l-a mai găsit decât pe Boris. Prietenul ei, chiar dacă nu era iubitor de câini, a hotărât să-l ia acasă şi a început s-o caute pe T-Bone. El a fost cel

care a citit anunţul pe care l-am dat săptămâna trecută şi apoi mi-a dat un telefon.

- Aşadar, observă Rose, continuând să-i evite privirea, Melissa încă ţine la ei. O vrea înapoi?

- Dacă o vrea pe Iaurt- adică pe T-Bone?

- Da.

- Aş fi crezut că-ţi va face plăcere să scapi de ea, spuse Tom. Vreau să spun că este o adevărată responsabilitate.

- Nu sunt eu cea care fuge de responsabilităţi, se răsti Rose. O vrea sau nu?

Vocea ei era neliniştită.

- Nu.

- Mulţumesc cerului, oftă ea uşurată. Şi Boris? Il pot păstra?

- Vrei să spui că ai vrea să-l păstrezi şi pe Boris?

- Desigur, dădu ea din cap cu fermitate. Nu-i poţi despărţi. Se iubesc unul pe altul.

- M-am gândit să dăm anunţ pentru a le găsi o casă. Ar fi fericiţi împreună şi un crescător ar fi mulţumit.

- Adică, vrei să spui să-i vindem? făcu ea ochii mari. Pentru bani?

- Nu voiam să spun asta, oftă Tom, privind-o în ochi, apoi coborând privirea. Şi nici nu voiam să-ţi pun alte poveri în spate.

- Nu mi-ai pus destule...

- Ce vrei să spui cu asta?

Dar ştia foarte bine despre ce vorbea. Fără îndoială că ştia, iar întrebarea fusese stupidă. Pentru o vreme, se lăsă din nou tăcerea. Dinspre uşă se auzeau zgârieturi şi scâncetele căţeluşilor, dornici să se alăture mamei lor, iar unul dintre copii se trezise şi gângurea. Spre uimirea lui, Tom se simţea acasă.

Dar nu există un astfel de loc, se enervă el. Gânguritul din interior se transformă în plânset.

- Toby aşteaptă să fie hrănit, spuse Rose, privindu-şi degetele de la picioare. Ar fi mai bine să intri. O să pun ceainicul pe foc şi

poţi să faci nişte ceai până îi hrănesc pe copii. Asta dacă ai timp, adăugă ea, aruncându-i o privire nesigură. Dacă nu ajungi prea târziu la cină la hotel. Sau ai o altă obligaţie imperativă.

- Rose.

Il ignoră, urcând scările spre casă şi deschizând uşa. Şapte căţeluşi rotofei zburară spre ea, încurcându-se în picioarele ei, în nerăbdarea de a ieşi. Tânăra femeie păşi peste ei şi ar fi intrat în casă, dacă unul dintre căţeluşi nu s-ar fi împiedicat de ceilalţi şi n-ar fi căzut prin deschizătura dintre trepte. Scâncetul lui răsună din întunericul de sub scară, neajutorat şi înduioşător.

Rose se încruntă.

- Of, căţeii ăştia, clătină ea din cap.

Ar fi trebuit să-i botezăm de la Necaz unu la Necaz şapte.

îngenunche pe scară, privind spre căţeluşul care scâncea. Iaurt se apropie, îngrijorată.

- Nu-ţi face probleme, Iaurt- adică T-Bone, spuse Rose, înveselindu-se.

Se ridică în picioare, scuturându-se de praf.

- Ţi-am spus că n-avem nevoie de bărbaţi? Se pare că mă înşelam. Tu ai nevoie de un bărbat să te înveselească, eu am nevoie de unul care să recupereze căţelul. Tom Bradley!

- Da, doamnă! răspunse el, speriat.

- Recuperează căţeluşul, îi ordonă ea. Am gemeni de hrănit şi carne de tăiat pentru doi câini flămânzi. Muncă de femeie. Tu eşti cel care vrea să salveze lumea. Muncă de bărbat. începe cu salvarea unui căţel.

- Da, doamnă, dădu el din cap, încercând să-şi revină după impresia pe care o lăsase asupra lui imaginea corpului ei.

Frumuseţea ei, căldura şi atmosfera domestică ameninţau să-l copleşească.

Dar ea nu era impresionată.

- Acum, spuse ea, încruntată. T-Bone, stăpânul tău a venit şi-ţi va salva puiul. E foarte bun la salvarea lumii, aşa că putem

măcar să-l folosim.

Dar nu putea s-o facă. Timp de jumătate de oră, investigase toate mijloacele posibile de a-l scoate pe căţeluş, dar era imposibil fără demolarea scării. Poate că, dacă ar fi încercat să-l ajungă prin altă parte, ar fi fost posibil, dar căţeluşul refuza să se mişte, oricât l-ar fi strigat. Treptele erau solide, iar demolarea lor ar fi însemnat distrugerea viţei agăţătoare care crescuse câţiva zeci de ani. Căţeluşul continua să scâncească.

- încă nu l-ai scos? răsună întrebarea ironică din interiorul casei, iar Tom strânse din dinţi.

Bine, mai avea o singură soluţie...

Rose ieşi din casă după ce hrănise copiii, purtând un pahar de limonadă şi o halbă de bere. După ce deschise uşa, rămase uimită.

In mijlocul verandei, se căsca o gaură în podea.

Era soluţia la care se gândise Tom: să desprindă câteva scânduri din podeaua verandei, suficiente ca să poată pătrunde în interior. Tânăra femeie privi în jos, zâmbind.

- Eram foarte legată de veranda aceasta, comentă ea.

O înjurătură răsună de sub ea, chiar de sub picioarele ei, făcând-o să tresară. O parte din bere se vărsă, iar tăcerea fu spartă de vocea lui Tom:

- La naiba, femeie, ce faci? Ce torni pe mine?

- M-am gândit că ai vrea o bere în loc de un ceai, răspunse ea.

- Şi credeai că o vreau turnată în cap?

- N-aveam nici o idee unde te afli, aşa că nu asta era intenţia mea...

- Aşa că ai hotărât s-o torni la întâmplare, sperând că va ajunge în gura mea?

Tânăra femeie se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs. Dacă ar fi văzut-o cineva vorbind singură, s-ar fi îndoit de sănătatea ei mintală.

- Dacă eşti atât de bun în situaţii periculoase cum te lăudai,

mă aşteptam să ai reacţii foarte rapide.

- Ce vârstă spuneai că ai? întrebă el brusc

- Douăzeci şi şapte, veni răspunsul. Ziua mea de naştere a fost în perioada în care ai fost plecat.

Declaraţia ei îl lăsă mut. Rămase în genunchi, în întuneric. Fusese ziua ei!

Nici măcar nu ştiuse.

- De ce mă întrebi?

- Deoarece nu-mi dau seama cum ai ajuns la vârsta asta fără cineva care să repare mereu după tine. Şi cum de nu te-a alungat nimeni din oraş? Rose, nu pot face căţelul ăsta afurisit să vină la mine. Se tot retrage.

- Spune-i că ai bere, râse ea.

- Da, sigur! Vino, cuţu! Vino să guşti berea de la mătuşa Rose.

- Pari supărat, observă ea.

- Nu par supărat!

- Dai impresia că încerci să nu pari supărat.

Copiii pot detecta astfel de sentimente. Sunt uimitor de sensibili.

- Da, da...

-Trebuie să fii mai afectuos. Să sune mai matern...

- Nu vrei să cobori aici şi să-i vorbeşti tu matern? se enervă el, iar ea începu să râdă.

- In nici un caz... poate mă murdăresc.

- Doamne fereşte!

- Hei, ştiu de ce ai nevoie! exclamă ea. O să meargă de minune. Răsună un zgâriat de gheare, un zgomot puternic şi fosta Iaurt ateriză
în întunericul de sub verandă.

- Nu şi tu! strigă Rose alarmată, dar era prea târziu.

In timp ce căţeaua se târa prin întuneric spre Tom şi spre căţel, Boris se aruncă şi el prin deschizătură, înainte ca tânăra femeie să-l poată prinde.

Un strigăt răsună de sub casă, iar vocea era a lui Tom, sufocat de câinii care îl înconjuraseră. Dar nu era tot.

- Nu! strigă Rose. Hei, încetaţi!

Unul câte unul, căţeluşii se aruncau după părinţii lor. Tânăra femeie se luptă cu ei, străduindu-se să-i reţină, dar nu reuşi să prindă decât trei. Obosită şi transpirată, nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

- Oh, Tom, îmi pare rău!

- Mie nu mi se pare că regreţi prea mult, exclamă disperat bărbatul. Rose, ajută-mă.

- Tu...

- Sunt copleşit de căţei. Sunt claustrofob şi e un coşmar.

La naiba, părea serios. Râsul tinerei femei se domoli. Poate că glumea spunând că e claustrofob? Se întinse pe burtă şi privi prin gaura din podea. Se zăreau câteva cozi şi urechi, dar în rest era întuneric.

- Tom!

- Rose, ajutor!

Vocea lui era speriată. Din ce în ce mai îngrijorată, Rose se aplecă mai mult.

Fu prinsă cu fermitate de braţe şi trasă în întuneric.

- Nu! strigă ea, dar era prea târziu.

înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, era deja pe jos, înconjurată de nouă câini.

- Of, Tom, nu! Pleacă, brută. Nu mă mai linge.

- Nu te ling, replică el, jignit. Ce lucru îngrozitor ai putut spune!

- Nu vorbeam despre tine...

- Deşi, dacă mă gândesc mai bine...

- Tom, nu!

O limbă umedă îi atinse obrazul, de la bărbie spre sprâncene, iar ea începu să râdă.

- N-am fost eu, am mai multă fineţe. Vrei să vezi?

- Nu!

- Rose, nu ştiu de ce te plângi! Am părul încleiat de la bere şi mă înec într-o mare de câini care mă ling peste tot. Ce mai contează?

- M-ai minţit! reuşi ea să articuleze printre hohote de râs. Eşti un şobolan!

- Dar nu te-am minţit.

Continua s-o ţină în braţe, strânsă aproape în întuneric.

- Păreai speriat şi am crezut că e ceva în neregulă.

- Eram speriat, replică el. E destul de înfricoşător să fii atacat de o hoardă de câini sălbatici.

- Câini sălbatici? Da de unde! Greu de controlat, poate. Boris, dă-te jos! Oricum, ar fi trebuit să pun scândurile la loc şi să te închid aici pentru vecie.

- Dacă asta este soluţia să rămân aici...

Brusc, atmosfera se încordă.

- Ce-ai spus? întrebă Rose după câteva secunde de tăcere.

- Cred că...

- Ai sugerat cumva că ai rămâne dacă te-aş încuia?

- Rose...

- Aşteaptă aici, îi ordonă ea. Să nu te mişti.

Se ridică în picioare, scoţând capul şi privind în jurul ei. Prinse scândurile şi le trase cu grijă, astfel încât să acopere gaura din podea.

Doar câteva firişoare de lumină să mai strecurau în interior. Când termină, se întoarse spre el:

- Tom, consideră că eşti prizonier. Prizonierul meu şi soţul meu.

El rămase cu respiraţia tăiată. Nu era pregătit pentru asta. Nici nu ştia prea bine pentru ce era pregătit. Intreaga ei atenţie era fixată asupra lui. Ii prinse faţa cu mâinile, trăgându-l mai aproape.

- Tom, îmi pierd minţile, şopti ea. De la plecarea ta, am fost

atât de nefericită şi cred că... se vede pe figura ta că şi tu ai fost.

- Nu.

- Te iubesc atât de mult! Poţi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui cu sinceritate că-ţi este mai bine în camera aceea de hotel? Mai bine decât cu mine? Eşti mai fericit acolo decât cu familia ta?

- Nu, dar...

- Dar ce, Tom?

- O să doară... Când va lua sfârşit...

- Bine, dădu ea din cap. Ţi-am mai spus că pot accepta asta. Poate că o să doară când o să se termine, dar şi acum doare. Nici nu cred că se poate mai rău. Tom, sunt dispusă să accept orice absenţă a ta, atâta vreme cât este necesară. Poţi să ne părăseşti când trebuie să salvezi lumea sau când te simţi sufocat şi ai nevoie de o pauză, dar nu să pleci doar pentru că la un moment dat s-ar putea întâmpla una ca asta.

- Rose.

- Tom, poate că e timpul să rişti, continuă ea, cu voce rugătoare.

Degetele ei îi mângâiau uşor faţa. Cele nouă animale care îi înconjurau se liniştiseră, dând impresia că ascultă cu atenţie.

- De ce nu-ţi permiţi să ne iubeşti? O să te iubim la fel de mult, dar nu te vom reţine. De fiecare dată când vrei să pleci, vei fi liber, iar când te vei întoarce, vom fi aici pentru tine. Numai iubeşte-ne cât mai poţi s-o faci.

- Rose... gemu el.

Era atât de frumoasă! Era o prostie din partea lui să n-o iubească- cum ar putea să reziste?

- Rămâi cu noi, Tom! Dragostea mea, iubitul meu!

Se aplecă uşor spre el, atingându-i buzele cu delicateţe. Era prea mult pentru orice bărbat. Gemu din nou, incapabil să reziste atingerii ei. Braţele lui puternice o cuprinseră, iar timpul păru să se oprească în loc.

Mult mai târziu, ieşiră la suprafaţă râzând, acoperiţi de praf şi

înconjuraţi de căţeluşi. Rose ieşi prima, iar Tom începu să-i dea căţeii unul după altul.

Când ieşi şi el, tânăra femeie făcu numărătoarea:

- Şapte căţei, doi câini adulţi, un bărbat şi o femeie. Cred că suntem toţi. Repede, pune scândurile la loc.

- Da, doamna mea, răspunse el făcând o plecăciune, iar ea începu să râdă.

- Aşa îmi place. Un soţ cuminte şi ascultător.

Până când totul fu pus la punct, Rose făcu un duş şi se schimbă, iar când soţul ei i se alătură, se încruntă cu dezgust:

- Uf, Tom Bradley, arăţi îngrozitor! exclamă ea, privind-o pe Jessie pe care o ţinea în braţe. Jessica, îl mai recunoşti pe tatăl tău? Nu? Nici nu mă miră. Arată ca un gândac proaspăt apărut de sub scândurile podelei!

Tom zâmbi larg, apropiindu-se să-şi privească fiica.

-Jessie!

îi zâmbi cu afecţiune, iar copila ridică privirea spre el. Pe faţa ei mică se desenă un zâmbet de pură încântare.

Inima lui Tom aproape se opri în loc. Gheaţa care-i înconjurase inima încă din copilărie începu să se topească. Sau poate că începuse să se topească mai de mult.

- Amândoi au început să...?

- E singura care zâmbeşte, îi spuse Rose. Toby e încă grav, dar noi bănuim că e din cauză că-i e dor de tine. Aşadar, ce spui? Stai cu noi, sau te întorci în camera de hotel?

Lumea se opri în loc. Când deschise gura, Tom ştiu ce avea să spună.

- Nu pot să vă las singuri, clătină el din cap. Nu pot îndura aşa ceva. Voi sta cât de mult va fi posibil.

- Până la un nou incendiu?

- Asta este meseria mea, Rose, ridică bărbatul din umeri, neajutorat.

Orice gând de împotrivire ar fi trecut prin mintea ei, rămase

nerostit.

- Suntem de acord cu asta, răspunse ea. Numai să rămâi. Până când lumea are nevoie de tine, acceptă că noi avem o nevoie mai mare. Dacă ne vei iubi, te vom iubi şi noi.

Noaptea aceea, cu corpul moale al soţiei lui în braţe, Tom îşi spuse că şi-ar dori să treacă foarte mult până la următorul incendiu.

De ce n-ar deveni un fermier? se întrebă el. Dar nu, meseria lui era alta. Nu trebuie să ia decizii pripite. Până la următorul incendiu, putea să aştepte liniştit, în sânul familiei. Acum era mulţumit.

Capitolul 10

Următorul incediu avu loc peste zece zile.

Rose era în oraş, pentru a-i duce pe gemeni la un control medical.

Când răsună soneria telefonului, Tom răspunse la primul apel.

- Eşti în continuare în camera de hotel, aşteptând un telefon?

- Ce e în neregulă, Charlie?

Tensiunea din vocea şefului lui nu însemna decât un singur lucru: problema era gravă.

- Steve are probleme. Sunt trei puţuri de petrol acolo, iar unul arde de două săptămâni. Nu ştim de unde a început, iar în clipa în care părea sub control, a explodat din nou. Cred că e vorba despre un sabotaj.

- Da? făcu Tom o grimasă.

Era genul de incendiu pe care-l urau. De cele mai multe ori, trebuia să se ferească de oamenii din jur, care puteau avea profit de pe urma incendiilor.

- Doi dintre gardienii care păzeau puţul au fost împuşcaţi, continuă Charlie, cu o voce tensionată. E o mare încurcătură, Tom. Steve e foarte ocupat, şi în plus trebuie să se ferească să nu fie atacat. A cerut întăriri. Joanne a spus că se duce, dar e încă începătoare. Dacă vrei tu...

- Joanne...

- Nu sunt sigur că e pregătită. Dacă vrei să te duci, o să fie sub comanda ta. Are nevoie de antrenament, mai ales pentru că nu s-a ocupat decât de focuri simple.

Tom, ezită bărbatul, ştii că nu eşti nevoit să te duci. Ţi-ai jucat rolul. Dar dacă vrei...

- Mda.

Auzul fin al lui Charlie recunoscu îndoiala din voce.

- Ai îndoieli, băiete?

Tom aruncă o privire prin cameră. Dacă avea îndoieli? Desigur... Erau atâtea de făcut la fermă, iar Rose şi copiii aveau nevoie de el.

Dar gândul că va pierde şi această ultimă fărâmă de independenţă era prea greu de suportat.

O s-o mai facă, măcar de data asta...

- Trebuie să mergi, desigur.

Reacţia lui Rose fu rapidă, iar dacă Tom n-ar fi văzut paloarea ei, ar fi crezut că nu-i pasă.

- Ar putea dura şi o lună, spuse el, privind-o lung.

- Dar te vei întoarce? şopti ea rugătoare, privindu-l cu ochi mari. Te rog, promite-mi!

Din doi paşi, era lângă ea şi o cuprinse în braţe.

- Mă voi întoarce.

- Ceea ce trebuie să faci...

Vocea ei se stinse, dar el îi ridică bărbia, privind-o în ochi.

- Voiam să întreb dacă este periculos, murmură ea, dar dacă Marty a murit... nu vreau să ştiu.

- Sunt foarte bun la ceea ce fac.

- Şi Marty nu era?

Se lăsă tăcerea. Teama ei era aproape palpabilă. Poate că nu trebuie să facă asta... Nu, trebuie s-o facă.

- Trebuie să plec, Rose, dădu el din cap, sărutând-o cu tandreţe.

- De ce? Pentru că e nevoie de tine, sau pentru că vrei să te duci? N-avea cum să răspundă la această întrebare. Ştiau amândoi acest
lucru.

- Toby n-a zâmbit încă, observă ea. O să pierzi primul lui zâmbet.

- O să-i faci o fotografie?

- Da, desigur, se strădui ea să zâmbească. O să fac o mulţime.

Când te vei întoarce, o să am totul documentat.

- Şi nu vei vinde nici un căţel?

- Au aproape două luni, obiectă ea. Puteau fi vânduţi de la opt săptămâni, şi o să-mi mănânce şi urechile.

- Vreau să-i cunosc personal pe proprietarii lor, mormăi Tom,

ascunzându-şi emoţia aplecându-se să mângâie unul dintre căţei. Vreau să aibă cămine potrivite.

- Numai dacă te întorci în patru săptămâni.

- O să mă întorc, promise el.

I se părea imposibil să stea mai mult departe de ei.

- Bine, Tom Bradley, poţi să pleci, dar să te întorci cât mai repede la familia ta!

- Suntem gata cu instalarea ţevilor de apă. Sâmbătă va fi destulă presiune ca să poţi începe. Joanna este deja, organizând munca de curăţare de după stingerea incendiului.

- Echipamentul este în regulă?

Vocea lui Tom era sigură, dar privirea pe care i-o aruncă şeful lui era îngrijorată. Ceva era în neregulă.

- Nu, am dus tot ce trebuie. Şi am dublat paza, ca să nu mai avem probleme. Steve e foarte supărat că reuşise să stingă puţul din sud, dar a fost sabotat.

- Cred şi eu, ridică Tom din umeri. Ei bine, o să fac ce pot.

- Sunt sigur, zâmbi Charlie. Ai grijă de tine. Acolo e ceva în neregulă, care nu-mi place.

- O să am grijă, îl asigură Tom, conştient de privirea atentă a celuilalt

- Nu vrei să-mi spui nimic? îl întrebă şeful lui. S-a întâmplat ceva în timpul vacanţei?

- Nu, a fost doar o vacanţă. De ce întrebi?

- Arăţi schimbat... Vorbeai despre o femeie pe nume Rose...

- Charlie, trebuie să plec. Nu vreau să pierd avionul.

Nelinişte a lui Charlie avea motive, iar cursul evenimentelor nu era foarte îmbucurător. Era un incendiu devastator, iar apa nu era suficientă pentru a stinge flăcările care se ridicau la sute de metri înălţime. Trebuia folosit explozibilul, ceea ce făcea lucrurile şi mai periculoase.

în plus, era interesat de ceea ce se petrecuse cu Tom. Charlie îşi cunoştea foarte bine oamenii şi nu putea să nu vadă. Poate că

glumise în legătură cu femeia din viaţa lui, dar curiozitatea îl făcu să verifice registrele.

La birourile companiei se păstra un registru în care fiecare angajat trebuia să anunţe schimbările importante. Curios, deschise registrul şi scoase dosarul lui Tom. Da, era adus la zi. La rubrica "ruda cea mai apropiată" fusese trecută mama lui, dar acum apărea scris negru pe alb: "soţie, Rose Marie Bradley".

Sub această însemnare era ataşat un plic în care se afla testamentul. Uimit, Charlie descoperi că toate posesiunile materiale ale lui Tom Bradley urmau să rămână "iubitei mele soţii şi celor doi copii, Jessica Margaret şi Tobias Thomas".

La naiba!

- E căsătorit! în plus, are şi copii! explodă Charlie. Şi eu l-am trimis în iadul acela! Nu ştie care este politica noastră?

într-adevăr, după zece ani de serviciu, pompierii se retrăgeau, cu excepţia celor care nu aveau familie.

- Trebuie să lase pe altcineva să înfrunte riscurile. Ce crede că face?

Se întinse spre telefon, dar chiar în acea clipă începu să sune.

Tom era uimit. Totul mergea prea bine. Desigur, era o muncă dificilă, dar echipa pe care o coordona era capabilă şi-i îndeplinea fiecare ordin pe loc. în timp ce aştepta ultima explozie, îşi dădu seama că va pleca. Oricum ar fi fost înainte, acum nu mai avea nici un farmec. Nu mai aparţinea acestei lumi infernale de flăcări. Dar acum, nu-şi dorea decât să se întoarcă acasă.

Crezuse că are nevoie de asta, dar descoperise că se înşelase. Poate va continua să antreneze şi să consilieze noii angajaţi, dar nu se va mai ocupa de incendii. Cu banii economisiţi, ar putea chiar să cumpere ferma vecină, pe care s-o unească apoi cu cea a lui Rose...

- Gata, şefule?

- Da.

Tom aruncă o privire la ceas. Mai erau două minute până la declanşarea exploziei, şi totul era pregătit. Când explozia zgudui

pământul, toată echipa fu pe poziţii. Imediat după, trebuia să reacţioneze rapid, dar de data asta ceva îl avertiza. Un al şaselea simţ...

- A mers! strigă Joanna, alergând spre maşină.

- Jo, nu, aşteaptă!

Era prea târziu, deoarece tânăra pornise deja. Tom se întoarse să privească în jur, neliniştit. Toată zona fusese curăţată de echipa lui şi n-ar fi trebuit să apară nici o problemă, dar ceva îl avertiza. în dreapta puţului, sclipi la un moment dat ceva, de parcă razele soarelui s-ar fi reflectat în lentile. îşi dădu imediat seama ce urma să se întâmple.

Sări în altă maşină, îndreptându-se cu toată viteza spre Joanna. Aproape reuşi să ajungă înapoi...

- Doamnă Bradley?

Vocea necunoscută era tensionată. Rose îşi dădu imediat seama că e o veste neplăcută. Nu putea fi decât un singur lucru...

- Tom? Oh, Doamne, Tom!

- Trăieşte, răspunse Charlie, străduindu-se să-şi menţină calmul.

Rose răsuflă uşurată.

- Dar este rănit?

- Da.

- Ce s-a întâmplat?

- A fost un sabotaj, veni răspunsul. Au încercat să distrugă echipa, punând explozibil pe drumul spre puţuri.

- Şi Tom... îngheţă Rose. Era... oh, Doamne!

- Nu e chiar atât de rău pe cât pare, spuse Charlie repede, sperând că totul va fi bine. N-au fost decât doi răniţi. Una dintre membrele echipei a plecat mai devreme, iar Tom a simţit că e ceva în neregulă şi s-a dus după ea. Aproape a reuşit s-o ducă la adăpost... Ea a scăpat cu câteva zgârieturi. Dar Tom...

- Spuneţi-mi, ceru ea cu calm.

Era bine că nu era mort. Orice altceva poate fi rezolvat.

-A fost lovit de resturi, explică bărbatul şi are o fractură

craniană. E inconştient. îmi pare rău, dar asta este tot ce pot spune. Doctorii nu ştiu mai multe.

- Unde este? Trebuie să-l văd... murmură Rose, prăbuşindu-se pe canapea.

- Spuneţi-mi unde sunteţi şi o maşină va veni într-o oră. Un avion vă va lua de la Sydney. O să vă ducem direct la el...

- Şi gemenii... şopti ea, încercând să-şi dea seama ce trebuie să facă. O să vin, desigur, dar trebuie să iau şi gemenii.

- Chiar are gemeni?

- Eu... Da, chiar are.

- Foarte bine, îi luaţi şi pe ei. O să mă ocup de aranjamente. Se pare că Tom al nostru are nevoie de familia lui...

Capitolul 11

-Joan?

- Da, draga mea?

Chiar dacă era trei noaptea, Joan Mitchell îşi dădea seama când ceva este în neregulă.

- Plec spre Mexic. Poţi să ai grijă de câini cât sunt plecată? Sam a plecat în noaptea asta şi te rog să-i spui ce s-a întâmplat.

- Dragă, trezeşte-te, auzi vocea femeii care încerca să-şi trezească soţul. Bob, Rose a noastră are probleme!

Rose a noastră... Cât de diferite erau acum lucrurile, datorită lui Tom.

- E vorba despre Tom?

- E rănit, suspină Rose. Joan, trebuie să plec.

- Sigur, draga mea. Şi gemenii?

- Vin cu mine, declară tânăra femeie cu fermitate. Are nevoie de sprijinul familiei.

Limuzina neagră pătrunse în curte aproape neauzită. Un bărbat se apropie şi bătu la uşă.

- Doamna Bradley?

- Da.

Se îmbrăcase şi adunase câteva haine, dar nu ştia ce mai trebuie să ia. Dar bărbatul zâmbea blând.

- Sunt aici să vă ajut, spuse el. Un serviciu de bone din Statele Unite mi-a trimis prin fax o listă cu cele necesare.

Domnul Patterson s-a gândit că vă poate fi de folos. Să vedem dacă avem tot ce ne trebuie.

- Mulţumesc.

- Şi dacă nu avem, nici o problemă. La aeroport ne aşteaptă o bonă care va putea lua orice altceva vă trebuie şi care vă va însoţi în timpul zborului. Să adunăm totul.

Călătoria se desfăşură rapid, în cele mai bune condiţii. Rose se simţise tratată ca o regină, dar nimic din jurul ei nu contase. Nu se gândea decât la Tom, repetând în gând o rugăciune.

- Rose?

Bărbatul făcu un pas s-o întâmpine, după ce păşise pe pământ mexican.

- Doamnă Bradley. Rose. Sunt Charlie Patterson, şeful lui Tom. N-a apărut nici o schimbare.

Rose respiră adânc. Era sigură că ar fi simţit dacă s-ar fi întâmplat ceva
rău.

- Ce spun medicii? întrebă ea, sprijinindu-se de braţul lui.

- A avut loc o hemoragie în interiorul craniului, dar nu se ştie mai mult. Am adus cei mai buni medici din lume şi tot ce spun e că trebuie să aşteptăm. Au făcut o operaţie ca să diminueze presiunea. Au făcut tot ce este posibil.

- Sunt sigură.

- Aceasta este soţia mea, Maddie.

Femeia se apropie, cuprinzând-o imediat cu braţele.

- Oh, draga mea, a trebuit să vin cu Charlie. Tom al nostru... Şi să ne întâlnim astfel! Nici măcar nu ne-a spus... Şi are gemeni!

- Eu... nu sunt ai lui, clătină Rose din cap. Eram văduvă când ne-am întâlnit.

- înţeleg, răspunse femeia. Dar te înşeli, draga mea. în testamentul lăsat la birou, Tom scria că lasă totul "iubitei mele soţii şi copiilor mei, Jessica şi Tobias".

- Oh, Doamne!

Era prea mult pentru Rose, care izbucni în plâns.

Fu singura oară când plânse. După emoţia şi şocul veştii, ajunse la concluzia că trebuie să fie tare pentru el. Timp de trei zile, rămase aproape de el, dormind în aceeaşi cameră, stând aproape de el şi ţinându-i mâna şi şoptind: "Tom, te rog... Doamne, te rog!"

Nu putea face altceva decât să aştepte. Şi să aştepte...

Tom deschise ochii şi descoperi că e înconjurat de câini. Mulţi câini, iar din loc în loc copii. Clipi des, iar ochii începură să-l doară de la lumină.

Rose zări mişcarea. Era lângă el, cum fusese de trei zile, urmărindu-l cu atenţie.

- Tom?

El deschise ochii din nou, iar tânăra femeie îşi lăsă capul pe pieptul lui, cu lacrimi în ochi.

- De ce sunt înconjurat de câini? murmură el.

- Sunt căţeluşii tăi, zâmbi ea printre lacrimi. Copiii tăi. Nu-i recunoşti?

Camera era tapetată cu postere mari, iar căţeii erau prinşi în cele mai caraghioase ipostaze.

- Cât ai fost plecat, le-am dat nume: cel de acolo e Ferdinand, apoi Lester şi Gerty, mai încolo Clyde şi Billy. Sophie e acea cu ochi mari, iar cel care a căzut sub scară se numeşte Fatso.

- Fatso?

- Ştiu că nu e un nume foarte plăcut, dar n-am mai avut inspiraţie.

- Charlie, propuse bărbatul, cu o urmă de zâmbet. După cineva cunoscut...

Dacă avea nevoie de o dovadă că nu suferise nici o leziune cerebrală, atunci aceasta era cea mai potrivită. Uşurată, îi prinse mâna şi izbucni în lacrimi.

- Vrea să-şi vadă tatăl, şopti Maddie din uşă, purtând gemenii în braţe.

- Gemenii sunt şi ei aici? zâmbi Tom, încântat. Credeam că sunt doar fotografiile lor.

Femeia se apropie, cu un zâmbet blând pe faţa ridată.

- Doctorul spune doar două minute, dar eram sigură că vrei să-l vezi pe Toby. Nu e cel mai dulce băiat din lume? Dar tot nu-l pot face să zâmbească. Are aproape nouă săptămâni şi Rose spune că n-a zâmbit nici măcar o dată.

Copilul era foarte aproape de faţa lui. Tom privi în ochii aceia minunaţi, ochii lui Rose, iar băieţelul îl fixă şi el cu privirea.

- Tobias Thomas Bradley, şopti bărbatul, luând pumnul mic în

palmă.

îi strânse mâna cu solemnitate şi-i zâmbi.

Iar Toby îi răspunse cu primul lui zâmbet.

Era cea mai mare petrecere pe care o văzuse ţinutul. Grămezi mari de fân fuseseră adunate în mijlocul grajdului, baloţii formând scaune şi mese pe care fusese aşezată mâncarea cea mai gustoasă.

Peste tot pluteau baloane şi luminiţe, iar focurile de artificii luminau cerul. Erau mulţi invitaţi, mulţi copii şi mulţi câini. Desigur, foarte mulţi câini. Nu sunt foarte multe case din lume în care poţi găsi nouă ogari adulţi.

- Cum putem hotărî pe care să-i vindem? întrebase Tom, iar Rose zâmbise larg.

- Nu ştiu, fermier Bradley, tu trebuie să decizi.

Discuţia se încheiase în hohote de râs.

Râsul domnise în casa lor în ultimele douăsprezece luni. Râsul, bucuria, câinii şi copiii- atât de multă fericire, încât ajungea şi la vecini. Şi nu numai.

în seara asta, ar fi fost bine să nu izbucnească nici un incendiu, deoarece luptătorii cu iadul erau ocupaţi: sărbătoreau botezul micuţei Madeleine Rose Bradley, de două săptămâni, sora lui Jessie şi a lui Toby.

Se născuse acasă, după un travaliu care durase exact douăzeci de minute. Fusese exact cum era obişnuit tatăl ei.

- E al zecelea copil al nostru, murmură Rose, strângându-şi fiica în braţe. Oh, Tom, cum ar putea fi viaţa mai bună decât atât?

- Dar poate fi, dragostea mea. îţi promit.

Sfârşit

5